

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

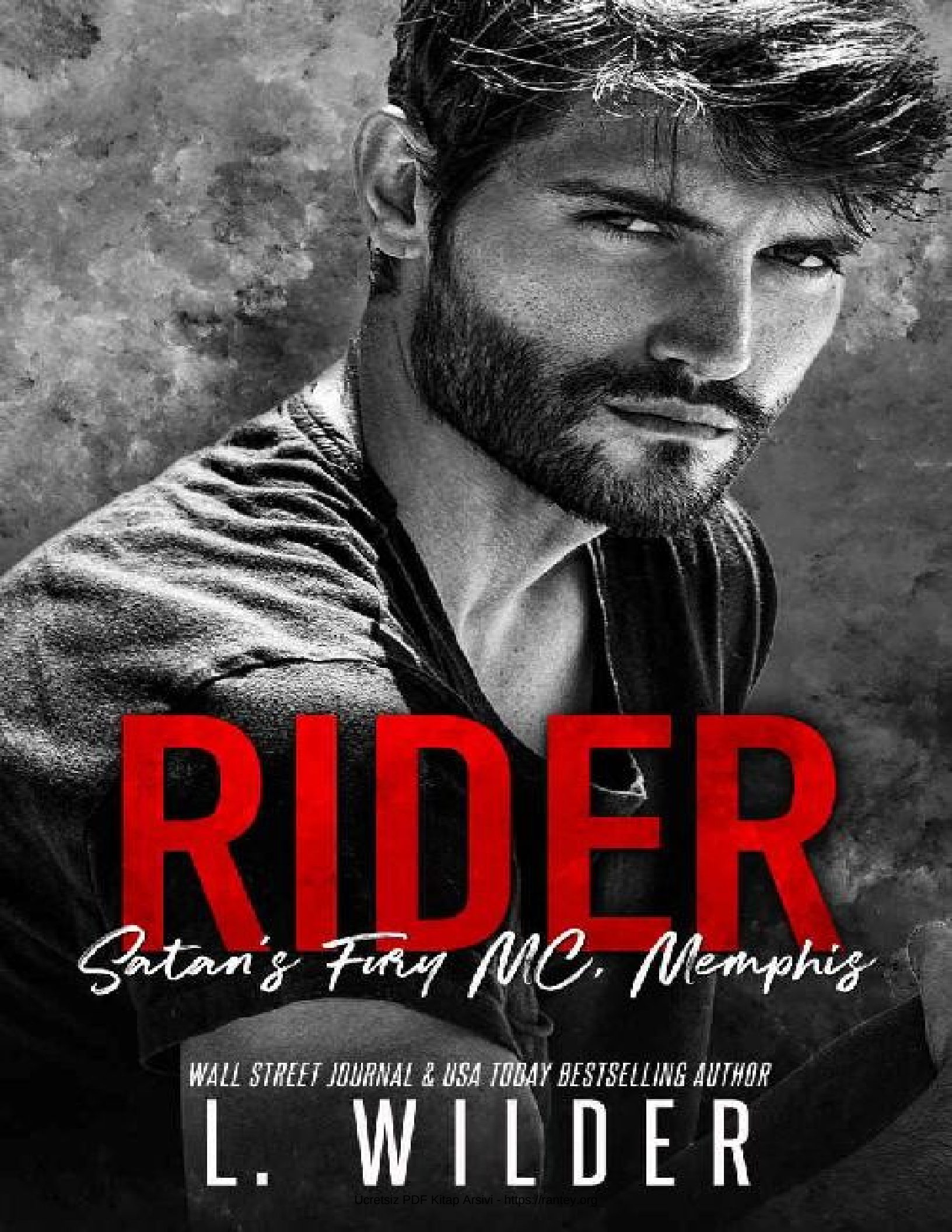
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RIDER

Satan's Fury MC. Memphis

WALL STREET JOURNAL & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

L. WILDER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

RIDER

Şeytan'ın Öfkesi MC-Memphis

L. WILDER

Rider
Satan's Fury MC Memphis Telif
Hakkı 2019
L. Wilder Tüm hakları saklıdır.

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının veya bu serinin herhangi bir bölümü, hem telif hakkı sahibinin hem de bu kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kitapta adı geçen bazı yerler Memphis ve Nashville, Tennessee'de bulunan gerçek yerlerdir. İsimler, karakterler, markalar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yazar, kitapta adı geçen Bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürün ve yerlerin ticari marka statüsü ve sahipleri. Bu ticari markaların yayınlanması veya kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez.

L. Wilder

Kapak Tasarımı: Mayhem Cover Creations-www.facebook.com/MayhemCoverCreations Editör:

Lisa Cullinan

Düzeltilen- Rose Holub @ReadbyRose

Düzeltilen: Bal Palomino

Teaserlar ve Afişler: Tempting Illustrations'da Gel Ytayz

Kişisel Asistan: Natalie Weston PA

Şeytan'ın Öfkesi MC Serisinin tamamını bugün okuyun!
Kindle Unlimited ile tüm kitaplar ÜCRETSİZ!

Yaz Fırtınası (Satan's Fury MC Novella) Başına

Buyruk (Satan's Fury MC #1)

Stitch (Satan's Fury MC #2)

Cotton (Satan's Fury MC #3)

Clutch (Satan's Fury MC #4)

Smokey (Satan's Fury MC #5)

Big (Satan's Fury #6)

Two Bit (Şeytan'ın Öfkesi #7)

Diesel (Şeytan'ın Öfkesi #8)

Blaze (Şeytan'ın Öfkesi MC- Memphis Kitap 1)

Shadow (Satan's Fury MC- Memphis Kitap 2)

Riggs (Satan's Fury MC- Memphis Kitap 3)

Murphy (Satan's Fury MC- Memphis Kitap 4)

Gunner (Satan's Fury MC- Memphis Kitap 5) Gus

(Satan's Fury MC- Memphis Kitap 6)

Üçüncü Gün (Kötü Çocuklar Ne Yapar Kitap 1)

Hasarlı Mallar- (Kefaret Serisi Kitap 1- Nitro) Max'in Kefareti

(Kefaret Serisi Kitap 2- Max)

Inferno (Şeytan

Kovalayıcılar #1) Smolder

(Şeytan Kovalayıcılar #2)

Ignite (Şeytan Kovalayıcılar

#3)

Tüketilmiş (Şeytan

Kovalayıcılar #4) Yanma

(Şeytan Kovalayıcılar #5)

Benim Ayartmam (Mutlu Sonlar Koleksiyonu #1) Ateşi

Getir (Mutlu Sonlar Koleksiyonu #2) Onun Sözü (Mutlu

Sonlar Koleksiyonu #3)

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1. [Rider](#)
2. Darcy_
3. [Rider](#)
4. Darcy_
5. [Rider](#)
6. Darcy_
7. [Rider](#)
8. Darcy_
9. [Rider](#)
10. Darcy_
11. [Rider](#)
12. Darcy_
13. [Rider](#)
14. Darcy_
15. [Rider](#)
16. Darcy_
17. [Rider](#)
18. Darcy_
19. [Rider](#)
20. Darcy_

Sonsöz

Teşekkür

Gunner'dan alıntı: Şeytan'ın Öfkesi MC- Memphis Ona

Elveda

Önsöz

1. [Topçu](#)

Önsöz

Oakland, Tennessee'de doğdum ve büyüdüm, hayatın çiftçilik ve Cuma gecesi futbolu etrafında döndüğü küçük bir kasaba. Zengin ya da fakir, genç ya da yaşlı olmanız fark etmezdi; herkes Cuma gecesi maça gelirdi. İnsanlar bunun için yaşırdı. Tribünleri doldururlar ve yarın yokmuş gibi tezahürat yaparlar, her yeni oyunda büyük bir galibiyet için sessizce dua ederlerdi. Bu büyük galibiyetler, onları gelmeyen mahsullerden ya da biriken faturalardan uzaklaştırmaya yardımcı olurdu. Takımın oyun kurucusu olarak, kalabalığın bağırduğu birçok oyuncudan biriydim ama onların çığlıklarını hiç duymadım. Sahaya adımımı atar atmaz, topu A noktasından B noktasına götürmek dışında hiçbir şey düşünmeden kendimi o bölgeye kaptırırdım.

Orada durup topun patlamasını beklemekten daha güzel bir duygu olamazdı. Top elime geçer geçmez hazırdım. Rakip takımın ilerleyişini izlerken içimde bir adrenalın dalgası yükselirdi. Hücum hattım savunmayı durdururken kaskların ve vatkaların birbirine çarpma seslerini duyabiliyordum. Üç adımlık bir düşüş yapardım ve cebe girdiğimde alıcım için sahayı hızlıca tarardım. Topu tam olarak nereye attığımı bildiğimden, tahtaya yarım düzine asmamız uzun sürmezdi. İyiydim, en iyilerden biriydim ve maçı kazanamamak bile taraftarlara her zaman konuşacak bir şeyler verirdim. Son maçım da farklı değildi. Riskli bir pas attım. Bazıları çok riskli olduğunu bile söyleyebilir. Topu alan oyuncum rakip takım tarafından tamamen kapatılmıştı ve top kolayca kapılabilirdi ama ben bir fırsat yakaladım ve değerlendirdim. Tam da tahmin ettiğim gibi, top doğrudan onun eline gitti ve maçı kazandıran golü attı.

Touchdown. Kalabalık çılgına dönmüştü ve ben de yapmak istediğim şeyi yaptığımı bilerek sahadan ayrıldım.

O gece soyunma odasından çıktığımda kendimi dünyanın zirvesinde hissediyordum. Her şey tam olarak planlandığı gibi gidiyordu. Birkaç harika oyundan sonra UT'de oynamak için burs kazanacak ve nihayet çıkış yolumu bulacaktım, çünkü bir kez gittiğimde bir daha asla arkama bakmayacaktım. En iyi arkadaşım Bryce park yerinden bağırdığında kamyonetime doğru gidiyordum. "Hey, Caleb! Bizimle geliyor musun, gelmiyor musun?"

Bir başka yakın arkadaşım olan Emmet'in kamyonetinin yanında duruyordu ve ben "Evet, geliyorum ama arabayı ben kullanacağım. Sabah babama yardım etmem gerekiyor," dediğimde yüzünde hayal kırıklığı ifadesi belirdi.

"Kahretsin, dostum," diye yakındı Bryce. "O maçtan sonra babanın sana bir gün izin vereceğini falan sanırdın!"

"Evet, doğru. Bunun asla gerçekleşmeyeceğini ikimiz de biliyoruz." Babam bir pamuk çiftçisiydi ve ayaklarım traktörün pedallarına erişebildiği zamandan beri ekinleri getirmesine yardım ediyordum. Çift sürmeye, ekmeye ya da toplamaya yardım etmediğim zamanlarda, çift sürmeye, ekmeye ya da toplamaya hazırlanmak için elimden geleni yapardım. Çiftlik ekipmanları üzerinde çalışır, römorkları ırırdan ileri geri çeker ve yapmam gereken başka ne varsa yapardım. Babam çiftçilikle ilgili her şeyi sevse de bana göre değildi ve futbol sezonu geldiğinde hep rahatlardım. Tarlada olmadığım için şikayet etmediği tek zaman buydu.

Diğerlerinin Bryce'a seslendiğini ve acele etmesini söylediklerini duyabiliyordum, ben de "Siz gidin. Birkaç dakika içinde Landon'ın evinde görüşürüz."

"Biliyor musun, Janey Thompson daha önce seni soruyordu." "Öyle mi?"

"Kesinlikle öyleydi." Emmet'in kamyonetinin kapısını açarken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bu gece orada olacak. Eğer kartlarını doğru oynarsan, sana da biraz verebilirim."

"Janey Thompson'ı haftanın her günü elde edebilirim," diye böbürlendim, sonra nefesimin altında mırıldandım, "şehirdeki diğer tüm futbolcular da öyle."

"Sanırım bunu bu gece göreceğiz!"

Ben cevap veremeden, çetenin geri kalanıyla birlikte kamyonete tırmanmış ve kapıyı kapatmıştı. Partiye gitmeye hevesli olduğu her halinden belli olan Emmet ayağını gaza bastı ve arka lastiklerden gevşek çakıl taşları fırladı.

Cahil gösterisinden etkilenmeden kamyonetime gittim ve eşyalarımı arka tarafa attım, sonra içeri girdim ve motoru çalıştırdım. Park yerinden çıkmaya başladığımda çoğu kişi çoktan gitmişti. Sadece koç ve temizlik ekibi kalmıştı, ya da ben öyle sanıyordum.

Tam ana yola çıkmak üzereydim ki Darcy Harrington'ın külüstür kamyonetinin caddenin karşısına park ettiğini fark ettim. Kaputu açıktı ve arka lambaları yanıp sönüyordu, bu yüzden onun üzerine bozulduğunu varsaydım. Orada oturup yanıp sönen ışıklarına bakarken kulaklarımın arasında bir savaş başladı. Her zaman birinin ihtiyacı olduğunda yardım elini uzatan biri olmuşumdur, özellikle de söz konusu kadınlar olduğunda, ama Darcy çoğu kadın gibi değildi.

Çocukken Darcy ve ben aslında çok iyi arkadaştık. Teneffüslerde okul bahçesinde takılır, öğle yemeklerini birlikte yer, hatta futbol maçlarında koştururduk ama o zamanlar her şey daha basitti. Birbirimizi giydiğimiz kıyafetlere ya da yaşadığımız evlere göre yargılamazdık ama büyüdükçe bu durum değişti. Rüzgârın yavaşça dönmesi gibi, giderek daha az konuşmaya başladık ve koridorda bile birbirimize tek kelime etmememiz uzun sürmedi. Bu onu fark etmeyi bıraktığım anlamına gelmiyordu. Darcy Harrington geçerken etrafta ona dikkat etmeyen kimse yoktu. Saçları atkuyruğu olan ve burnunun kenarına çiller serpiştiren erkek fatma, uzun kumral saçları ve bir *Playboy* modeline taş çıkartacak kıvrımlarıyla güzel bir kıza dönüşmüştü.

Darcy'nin yıllar içinde değişen tek şeyi dış görünüşü değildi. Bir zamanlar tatlı ve komik olan Darcy, soğuk ve mesafeli biri haline gelmiş, kimsenin ona yaklaşmasına izin vermez olmuştu. Güçlü kişiliği onu ulaşılmaz biri gibi gösteriyordu, bu yüzden herkes mesafesini koruyor, ona karşı gelirlerse cehennem azabı çekeceklerinden korkuyorlardı. Darcy'nin neden böyle davrandığı hiç de şaşırtıcı değildi. Ailesi sertti. Karanlık bir sokakta karşılaşmak istemeyeceğiniz türden insanlardı - kaba ve geveze ve yasaları çiğnemek için iki kez düşünmediler. Tüm hikâyelerini bilmiyordum ama duyduklarım göre Harrington'lara bulaşılmazdı, özellikle de Darcy'ye.

Birkaç dakika daha orada oturdum, bir sonraki hamlemi sorgularken motorumun rölantisini ve flaşörümün monoton tik taklarını dinledim: Partiye gidip birkaç bira içebilir ve Janey Thompson'la *kaliteli zaman* geçirebilirdim ya da ortaokuldan beri her ıslak rüyamda başrol oynayan kız tarafından taşaklarımın avuçlanması göze alabilirdim. Ne yaptığımın farkına bile varmadan

Darcy'ye doğru ilerliyordu. Kamyonetinin arkasına park ettiğinde başını kaputun arkasından uzattı ve ben inip ona doğru ilerlerken boş bir ifadeyle beni izledi. "Her şey yolunda mı?"

"Etrafına bir bak, Sport." "Burada karanlıkta tek başımayım, yolun kenarına park etmişim, flaşörlerim açık ve kaputum yukarıda. Bunların işlerin yolunda *gitmediğine* dair oldukça iyi işaretler olduğunu söyleyebilirim."

Ses tonunu duymazdan gelerek kamyonun önüne doğru ilerledim. Ona ulaştığımda, "Sorunun ne olduğuna dair bir fikrin var mı?" diye sordum.

"Akü kablosu gevşemiş," diye homurdandı.

Karanlıkta bile Darcy'nin inanılmaz görüldüğünü görebiliyordum. Dar bir kot pantolon ve dekolte bir atlet giymişti, göğüs dekoltesi belli oluyordu ve sigarasını almak için arka cebine uzandığında bileğindeki gümüş bilezikler şingirdiyordu. Bir tane yaktıktan sonra, "Uyuşuk kardeşim aletlerimi çaldı ve şimdi bu aptal şeyi tamir etmek için bir yolum yok," dedi.

Daha yakından bakmak için eğildim ve cevabı zaten biliyor olmama rağmen, "Hilal anahtarı işe yarar mı?" diye sordum.

"Evet, olur." Yüzünde umutlu bir ifade belirdi. "Sende var mı?"

"Bekle, bir bakayım." Hemen kamyonete döndüm ve aletlerimi aldım. İngiliz anahtarını bulduğumda ona getirdim. "Buldum."

"Peki, buna ne dersin?" Sigarasını yere attıktan sonra elimden İngiliz anahtarını aldı, sonra da bana bir el feneri uzattı. "Bunu tutabilir misin?"

"Elbette." Işığı aküye tuttum. "Bu iyi mi?"

"Mükemmel."

Olağanüstü kıcını havaya kaldırarak öne doğru eğildi ve orada durup kabloları yeniden bağlamasını izlerken kendimi yeniden ayarlama dürtüsüyle savaştım zorunda kaldım. Lanet olsun, hayatımda hiç bu kadar ateşli bir şey görmemiştim ve uzanıp onu kollarımın arasına almamak için kendimi zor tuttum. Sürgüyü ayarladıktan sonra kamyonetin sürücü tarafına doğru yürüdü ve içeri girdi. Kontağı çevirip gaza birkaç kez bastığında kamyon biraz tekledi, sonra nihayet kükreyerek canlandı. Darcy gülümseyerek bana döndü. "Görünüşe göre Sport yine günü kurtardı."

"Yine mi?"

"Evet... Maçı kazanmak için attığın o pas. Gerçekten harikaydı."

Kamyonentinin önüne doğru yürüdü ve kaputu kapattı. İngiliz anahtarını uzatırken, "Bunu gördün, ha?" diye sordum.

"Ben yaptım." Bana hafifçe sırıttı. "Bu gece Oakland'ın iyi insanlarını çok gururlandırdın. Eminim haftalarca bunun hakkında konuşacaklar."

"Şanslıydım."

"İkimiz de bu oyunun şanstı çok daha fazlasını gerektirdiğini biliyoruz. Ayrıca, ben şansa pek değer vermem. Ya vardır ya da yoktur. Bu kadar basit." Yanımdan geçti ve kamyonetine bindi. "Bu gece bana yardım ettiğin için teşekkürler. Minnettarım."

"Ne zaman istersen." Son birkaç yıldır en çok konuştuğumuz andı ve gitmesine hazır değildim. Sakin davranmaya çalışarak ona "Landon Creasey evinde bir parti veriyor" dedim.

"Her Cuma gecesi parti vermiyor mu?" diye alay etti.

"Öyle." Bunun zor olduğunu biliyordum ama denemek zorundaydım.

"Uğramalısın." "Davet için teşekkürler, Sport, ama sanmıyorum. Lise partileri ve ben pek uyuşmuyoruz." Kapısını kapattı ve başını dışarı eğdi. Pencere. "Yarın babanla mı çalışacaksın?" Benim hakkımda bir şeyler bilmesine şaşırdım, kaşlarım çatıldı. "Evet, Neden?"

"İşin ne zaman bitecek?"

"Hava karardıktan bir süre sonra... belki sekiz."

Bir süre beni inceledikten sonra, "Eastman'ın bakkalının oradaki eski yarış pistini biliyor musun?" dedi.

"Öyle mi?"

"Yarın akşam saat dokuzda orada buluşalım." Başımı salladım ve "Orada olacağım." dedim.

"Güzel." Yüzünden yumuşak bir gülümseme geçti ve tüm dünya dönmeyi bıraktı. Lanet olsun, Darcy'nin her zaman güzel olduğunu düşünmüştüm ama gülümsediğinde kesinlikle büyüleyici oluyordu. Kamyonu vitesine taktığında gözlerimi ondan alamadım. Çekmeden önce el salladı ve "Yarın gece görüşürüz" dedi.

"Dört gözle bekliyorum!" diye bağırdığımda çoktan uzaklaşmıştı.

Orada öylece durup onun arka lambalarının gecenin içinde kayboluşunu izlerken tam bir şaşkınlık içindeydim. Darcy Harrington'ın bana çıkma teklif ettiğine inanamıyordum ya da en azından bunun bir çıkma teklifi olduğunu sanıyordum. O anda gerçekten umurumda değildi; yüzüme bir gülümseme yerleştirmek için yeterliydi. Kamyonetime geri döndüm ve motoru çalıştırdığımda saatin neredeyse gece yarısı olduğunu gördüm. Bildiğim kadarıyla

Sabah erken kalkmak zorunda olduğum için partiyi es geçip eve gitmeye karar verdim. Eve vardığımda ışıkların sönük olduğunu ve herkesin çoktan yatmış olduğunu görünce şaşırmadım. Mutfığa gidip hızlıca bir şeyler atıştırdıktan sonra odama çıktım. Tam merdivenleri çıkarken annem bana seslendi. "Caleb?"

Arkamı döndüğümde onu kapısının önünde endişeli bir ifadeyle dururken buldum. "Evet?"

"Eve erken gelmişsin. Her şey yolunda mı?" "Evet, her şey yolunda."

"Tamam, güzel." "Bu gece harika bir oyun oynadın" derken gülümsedi.

"İyi iş çıkardık."

"İyiden de fazlasını yaptın, Caleb." Yanıt vermeyince, "Alarmını kuracak mısın, yoksa seni uyandırmamı ister misin?" diye sordu.

"Ben hallederim anne," diye güvence verdim. "Yatağına dön." "Tamam. İyi geceler."

"İyi geceler."

Odama gittim ve yatağıma girdim. Orada uzanırken, aklım Darcy'ye geri döndüğünde yüzümde bir gülümseme belirdi. Kısa süreli karşılaşmamız beni oldukça etkilemişti ve kendimi onu daha iyi tanıma fırsatı bulacağım ertesi geceyi iple çekerken buldum. Her şey hakkında oldukça olumlu hissediyordum. UT'de oynama şansım iyi görünüyordu ve Darcy Harrington'dan başkasıyla randevum yoktu. Uykuya dalarken her şeyin daha iyi olacağını hayal bile edemiyordum. Ne yazık ki ertesi sabah hayatım ciddi bir şekilde değişti.

Bir anlık aptalca, dikkatsizce bir hatayla her şeyi kaybettim. Darcy ile olan şansımı. UT'deki futbol bursumu. Arkadaşlarımı. Ailemi. Bildiğim tüm hayatımı kaybetmişim ve daha da kötüsü, tüm bunları kendime yapmışım.

Rider

Blaze'in "Her şey yolunda mı?" diye sorduğunu duyduğumda garajda çalışmakla meşguldüm.

Omzumun üzerinden baktım ve onu ofisinde bir ileri bir geri volta atarken, cep telefonunu kulağına götürürken buldum. Sesindeki tondan ve yüzündeki ifadeden eski karısı Kenadee ile konuştuğunu anlayabiliyordum. Zavallı adam günlerdir onun için endişeleniyor, iyi olduğundan emin olmak için birkaç saatte bir iş yerini arıyordu, üstelik müşteri adaylarından birinin hastanede ona göz kulak olduğunu bilmesine rağmen. Devam ettiğinde sesindeki rahatlamayı duyabiliyordum, "Güzel. Müritlerden iz yok mu?"

Kenadee'ye cevap vermesi için bir şans vererek durakladı ve sonra ona, "Bunu sana iki saat önce sorduğumun farkındayım ve sana haberlerim var... O orospu çocuklarının seni rahat bırakacağından emin olana kadar tekrar tekrar soracağım," dedi.

Kenadee, Bölge Hastanesi'nde triyaj hemşiresidir. Başka bir yerde çalışıyor olsaydı o kadar da kötü olmayabilirdi ama Memphis şehrinin en büyük hastanelerinden birinde acil servis hemşiresi olmak zordu. Her gece ateşli silah yaralanmaları, bıçaklanmalar, aşırı doz ve Tanrı bilir daha nelerle uğraşıyordu ama Kenadee işini seviyordu. Öte yandan Blaze aynı şekilde hissetmiyordu. Onun orada çalışmasının çok tehlikeli olduğuna inanıyordu ve geçen gece hepimiz onun ne kadar haklı olduğunu anladık. Kenadee mezarlık vardiyasında çalışırken bir çocuk birden fazla kurşun yarasıyla geldi ve zar zor hayatta kalmaya çalışıyordu. Onu kurtarmak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar ama çocuk çok ileri gitmişti. Babası hemen kendini kaybetti, bağırmaya ve her yere pislik atmaya başladı. Polisler ona eşlik etmeye geldiğinde

Kenadee'yi tehdit etti ve oğlunun ölmesine izin vermesinin bedelini ödeteceği konusunda onu uyardı.

İlk kez tehdit almıyordu ama bu seferki farklıydı. Bu seferki Keshawn Lewis'ti. "Avcı" adıyla tanınıyordu ve İç Müritler çetesinin lideriydi. Kenadee'nin hayatını tehdit ettiğinde, Blaze onun sözünü yerine getireceğinden endişe duydu. Bu endişeden dolayı Blaze, Kenadee ve oğlu Kevin'i kulüp binasında kalmaları için getirdi. Onun güvenliğini sağlamak için elimizden gelen her şeyi yapacağımızı biliyordu.

Telefonu kapatmadan önce ona, "Ben de seni seviyorum bebeğim. Sen çıktığında altıda orada olacağım."

Blaze telefonunu arka cebine soktukten sonra dikkatini tekrar masasının üzerindeki evrak yığınınna verdi. Garajın sorumlusuydu ve işini çok ciddiye alıyor, her şeyin yolunda gittiğinden emin olmaya çalışıyordu. Birkaç dakika sonra ana garaja çıktı ve bağırdı, "Hey, Murph? Şefin gelmesine daha ne kadar var?"

"Bir saate kadar kendi işimi bitirmiş olurum," diye cevap verdi garajın arkasından. "Her şeyi parçalara ayırdım. Sadece boya için hazırlıkları bitirmem gerekiyor."

"Güzel. Belki hafta sonuna kadar her şeyi tamamlayabiliriz."

Murphy, "Boyama işini burada halledebilseydik çok daha hızlı olurdu," diye yakındı.

"Biliyorum. Üzerinde çalışıyorum. Öğleden sonra bir şeyler öğrenmeyi umuyorum." "Bu öğleden sonra ne olacak?"

"Riggs, T-Bone'un işe alınmasını önerdiği kızın geçmişini araştırıyor. Her şey kontrol edilirse, pozisyonu almakla ilgilenip ilgilenmediğini görmek için oraya gideceğim."

"Burada yardıma gerçekten ihtiyacımız var," diye yakındı Murphy. "Onu buraya getirmek için ne gerekiyorsa yap."

"Yapacağımı biliyorsun." Blaze ona güvence verdi. "İşin bittiğinde bana haber ver, ben de her şeyi şehrin öbür ucuna götüreyim."

"Honda'yı da mı alıyorsun?"

"İsterdim ama Rider daha iki gün önce başladı. Onunla işinin henüz bitmiş olmasına imkan yok."

"Aslında sen hazır olduğunda o da hazır olacak," dedim ona.

"Ne?" Blaze şaşırmış bir şekilde bana baktı. "İşin bitti mi?"

"Evet." Başımı salladım. "Dün gece her şeyi bitirdim."

"Lanet olsun, kardeşim. Gidip bunu yapmana gerek yoktu." "Biliyorum. Sadece yardım etmek için elimden geleni yapmak istedim."

Kulüp için maden aramaya başladığımda, bana ikinci bir şans verildiğini hemen anladım. Yaptığım onca şeyden sonra hak ettiğimi düşündüğüm bir şey değildi ama Şeytan'ın Öfkesi'nin başkanı Gus aynı fikirde değildi. Bende kimsenin göremediği bir şey gördü. Karşılığında hiçbir şey istemeden, o ve kardeşler hayatımı değiştirmeme yardım ettiler. Bu bile beni sonsuza dek minnettar kılmaya yetti, bu yüzden her zaman beklenenden fazlasını yapmaya çalıştım. Minnettarlığımı göstermenin bildiğim tek yolu buydu. Elimle çalışmakta olduğum Ford pikabı işaret ettim. "Birkaç dakika daha, Bay Pruitt'in su pompasını halledeceğim."

"Geri kalanımızı kötü göstermeye falan mı çalışıyorsun?" T-Bone alay etti.

Ben cevap veremedim Gunner ona doğru baktı ve kıs kıs güldü. "Sanki bunu onun için çok zorlaştırıyorsun da."

"Haklı," diye ekledi Blaze. "Kahretsin, iki gündür o lanet olası benzin deposunu bitirmeni bekliyoruz."

"Dur bakalım. Bu lanet şeyin sızıntı yapmasına engel olamıyorum," diye yakındı T-Bone. "Bu lanet nem yüzünden epoksinin sertleşmesi çok uzun sürdü."

Gunner mırıldanırken kıkırdadı, "Bahaneler. Bahaneler."

T-Bone daha fazla tartışmak üzereydi ki Blaze onun sözünü kesti. "Bakın, burada oyalanacak vaktimiz yok çocuklar. Bitirmemiz gereken bir sürü iş var ve Gus saat yedide kilise için kulüp binasına gelmemizi istiyor."

"Neden olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Ben sordum. "Bir şey mi oldu?" "Hiçbir fikrim yok. Sanırım hep birlikte öğreneceğiz."

Başımı salladım, sonra Pruitt'in kamyonetine su pompasını takmak için işe koyuldum. İşim bittikten sonra Tank'ın yanına gidip benzin deposunu ve arka çamurluğu bitirmesine yardım ettim. Her şeyi kumlayıp boyaya hazır hale getirdiğimizde saat neredeyse beş olmuştu ve dükkânı kapatma vakti gelmişti. Kiliseye gitmek için Gus'la buluşmadan önce sıcak bir duş almak ve bir şeyler atıştırmak için yeterli zamanımız vardı. Garajı kilitledikten sonra T-Bone ve Gunner'ı kulüp binasına kadar takip ettim, Blaze ve Murphy de bisiklet parçalarını boyahaneye götürüp Kenadee'yi hastaneden aldılar. Kulüp binasına döner dönmez odama gittim ve duş aldım. Üzerime temiz kıyafetler giydikten sonra yiyecek bir şeyler bulmak için koridordan mutfığa yöneldim. Hang-around'lardan birkaçı lazanya yapmakla meşguldü.

tüm malzemelerle birlikte. Gunner ve kulübün infazcısı Shadow, Başkan Yardımcımız Moose ve onun eski eşi Louise ile birlikte masada oturmuş yemek yiyorlardı. Ben de kendime bir tabak hazırlamak üzereydim ki takılanlardan biri olan Jasmine yanıma geldi. "Selam, iyi görünüyorsun. Sana bir tabak hazırlamamı ister misin?"

Kendi yapabileceğim bir şeyi başkalarının benim için yapmasına izin verecek biri değildim, bu yüzden başımı salladım. "Hayır. Ben alırım, ama teşekkürler."

"Emin misin? Benim için sakıncası yok." "Eminim."

Ocağa doğru ilerledim ve kendime bir tabak lazanya ve sarımsaklı ekmek hazırladıktan sonra gidip Gunner'ın yanındaki masaya oturdum. Tam yemeye başlayacaktım ki bana baktı ve "Dün gece çalışmak için garaja döneceğini bana söylemeliydin. Sana yardım ederdim."

"Biliyorum. Bu yüzden bahsetmedim." Gunner iyi bir adamdı, en iyilerden biriydi. Öyle olmak zorundaydı, yoksa Gus Gunner ve kızı August'u öğrendiğinde kıyameti koparırdı. Kızı Harper'ı bulmak için kulüp binasına gelip yardım istediğinde, Gus Gunner'a kızına göz kulak olmasını ve onu güvende tutmasını emretti. Gunner ona karşı hissettiği çekimle savaşmak için elinden geleni yaptı, ancak en başından beri onun kendisi için doğru kişi olduğunu biliyordu. Harper geri döndüğünde ve August'un eski sevgilisiyle olan sorunları çözüldüğünde, Gunner ve August birlikte geleceklerini planlamaya başladılar. Yaşadıkları onca şeyden sonra garajda bana yardım etmek yerine onlarla vakit geçirmesi gerektiğini biliyordum. "Taşınma falan derken, August ve Harper'ın seni evde yanlarında istediklerine eminim."

"Evet, ama bana ihtiyacın olursa anlayışla karşılarlar," diye itti.

"Belki öyle, ama önemli bir şey değildi." Lazanyamdan bir ısırık almadan önce, "Ayrıca, kendi başıma gayet iyi idare ettim," diye ekledim.

"Biliyorsun, bir noktada bunu yapmayı bırakman gerekecek."

"Neyi yapmayı?"

"Sürekli kendini kanıtlamaya çalıştığın şey." Omzuma bir şaplak attı. "Sen bunu zaten yaptın kardeşim. Yoksa o yamay takıyor olmazdın."

"O konuda değil," diye başladım. "Ben sadece üzerime düşeni yapmaya çalışıyorum." "İkimiz de bundan daha fazlası olduğunu biliyoruz."

O haklıydı. Bundan çok daha fazlasıydı ama onun anlayacağından şüpheliydim. Kahretsin, benim de anlamadığım zamanlar oldu.

Aklımdan geçenleri anlatmanın bir anlamı yoktu. Neyse ki Blaze gelip yanımıza oturdu ve Gunner'ın dikkatini benden çekip ona yöneltti. "Kenadee bugün iyi mi?"

"Evet. Herhangi bir sorun belirtisi yok."

"Güzel. Belki de Müritlerle olan bu şey bir anda unutulur ve Kenadee bu pisliği geride bırakabilir."

"Kahretsin, umarım öyledir ama içimden bir ses bunun olmayacağını söylüyor." Blaze lazanyasından bir ısırık almadan önce, "Ama iyi bir not olarak, sanırım garaj için yeni bir boyacı bulduk," dedi.

"Thompson'ın garajındaki piliç mi?" Gunner sordu.

"Evet. Riggs'in yaptığı geçmiş kontrolünde her şey kontrol edildi. Oakland'da büyümüş ve oradan ayrıldığından beri kendi halinde biri. Erkek arkadaşı ya da kocası yok, sadece zaman zaman onu rahatsız eden birkaç erkek kardeşi var, bu yüzden ona işi teklif ettim." Blaze'in memnun olduğu her halinden belliydi: "Yarın dükkâna gelip işleri gözden geçirmeyi kabul etti, ki bu harika çünkü bu hatun gerçekten yetenekli. Thompson'la çalışmaya başladığından beri işleri neredeyse iki katına çıktı. Eğer teklifimizi kabul ederse Thompson çok kızacak."

Kimden bahsettiklerini sormama gerek yoktu. Darcy Harrington olduğunu zaten biliyordum. T-Bone'un kulübün ona iş teklif ettiği günü hâlâ hatırlayabiliyordum; yine de onun adının geçmesine şaşırmasaydım. Darcy son derece yetenekliydi. Aslında o çevredeki en iyi özel ressamlardan biriydi ama bu onu işe almamalarını umduğum gerçeğini değiştirmiyordu. Böyle hissetmem onun suçu değildi. O sadece geçmişimin bir parçasıydı ve ne zaman onu düşünsem, o sabahın ve sonrasındaki ayların anıları sel gibi geliyordu. Son birkaç yılını onları unutmaya çalışarak geçirmiştım ama yavaş yavaş onlardan kalbimin atışından daha fazla kaçamayacağımı öğreniyordum.

Blaze bana bakarak, "Oakland'da büyüdün, değil mi?" diye sordu. "Evet, orada büyüdüm."

"Peki, onu tanıyor muydun?"

"Evet," diye itiraf ettim. "Küçük bir kasabaydı. Hepimiz birbirimizi tanıyorduk ama bu uzun zaman önceydi." Farkında bile olmadan sağ kolumu ovmaya başlamış, kasların ve eski yara dokusunun derinliklerinde zonklamaya başlayan donuk ağrıyı hafifletmeye çalışmışım. Endişelenen Gunner bana doğru eğildi ve "İyi misin kardeşim?" diye sordu.

"Evet," diye yalan söyledim. "Kolum biraz rahatsız."

Blaze, "Doktor sana bunun için bir şey verebilir mi diye bakmalısın," diye önerdi. Ne yazık ki bu dünyada hissettiğim acıyı dindirebilecek ne bir ilaç ne de bir miktar alkol vardı. Zaten denemiştim. Acımı dindirecek bir şey ararken neredeyse kendimi öldürüyordum. Fury'yi aramaya başlayana kadar beni rahatlatacak bir şey keşfetmemiştim ve o da Harley'ime binmekti. Motosikletim bana top oynarken hissettiğimden bile daha büyük bir heyecan veriyordu. Şu anda dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı ama beklemek zorundaydı. Birkaç dakika sonra kiliseye gidecektik.

"Buna gerek yok. Ben iyi olacağım." "Emin misin?"

"Kesinlikle."

Ben dikkatimi tekrar yemeğime verdiğimde Gunner da aynısını yaptı ve hepimiz bitirdiğimizde kilise zamanı gelmişti. Gunner ve Blaze'i konferans salonuna kadar takip ettim ve masadaki diğerlerine katıldık. Hepimiz oturur oturmaz Gus bize döndü ve şöyle dedi: "Hepinizin bildiği gibi, İç Müritlerin lideri birkaç hafta önce Kenadee'ye karşı bir tehditte bulundu. Riggs durumu izlemek için elinden geleni yapıyor, tüm mekânlarındaki güvenlik yayınlarını izliyor ve ikimizin de Lewis'in şu anki davranışları konusunda endişelerimiz var."

"Neden? Ne yapıyor bu?" Blaze sordu.

"Lewis çetesini buradaki çoğu çete gibi yönetmiyor. Kendi bölgesini sahiplenme ve intikam hırsıyla hareket eden serseri bir mayın gibiydi ama çoğunlukla temiz kaldı. Son zamanlarda kokainle kafayı bulmuş, komşu çetelerle çatışmalara girmiş ve geçen gece adamlarından birkaçı şehir merkezindeki bir rehinci dükkanını soymuş. AR15'ler ve Glock'lar konusunda oldukça iyiler. Daha iyi bilmesem, hazırlık yaptıklarını söyledim."

Murphy öne doğru eğildi ve "Ne için hazırlık?" diye sordu.

"Kesin olarak bilmenin bir yolu yok. Sadece tetikte olun," diye uyardı Gus. "Eğer bu adam tehditlerini gerçekleştirmeye çalışırsa, hazır olmanızı istiyorum."

Hepimiz "Anlaşıldı," diye cevap verdik. "Güzel. Kilise dağılmıştır."

Hepimiz ayağa kalktık ve dağılmaya başladık. Çoğu gece olduğu gibi, bazı kardeşler bara gidip birkaç bira içerken, diğerleri evlerine, kadınlarının yanına gitti. Benim bir kadının yoktu ve içki içecek havamda da değildim, bu yüzden otoparka doğru yürümeye başladım. Tam arka kapıdan çıkmak üzereydim ki Blaze'in Gus'la konuşmasına kulak misafiri oldum. Rahatlama seslerini duyabiliyordum.

Blaze ona "Nasıl gideceğini görmemiz gerekecek. Yarın sabah ilk iş olarak kontrol etmek ve bizimle çalışmak isteyip istemediğini görmek için gelecek."

"Garaja bir kadın getirmenin iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Bu Darcy denen hatun gerçekten yetenekli, Gus ve Thompson onun evinde çalışmasıyla ilgili hiçbir sorun yaşamadı."

Gus'ın sesi sertleşerek, "Evet, şey... Thompson garajını kulübü için paravan olarak kullanmıyor," diye cevap verdi.

Blaze elini sakalının üzerinde gezdirdi. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum Prez. Bu hatun hakkında bilmediğim çok şey var ama içimde onunla ilgili iyi bir his var."

"Riggs'in onu incelemesini ve endişelenmemiz gereken biri olmadığından emin olmasını sağlayacağız."

Lanet olsun. Görünüşe bakılırsa Blaze, Darcy Harrington'ı işe almayı kafasına koymuştu. Otoparka doğru yola çıktığımda bu düşünce hiç hoşuma gitmedi. Motosikletime bindim, kontağı çevirdim ve saniyeler sonra kapıdan çıkıyordum. Açık yola çıkar çıkmaz gazı geri çevirdim ve gecenin içinde kaybolup gittim. O anda kendimi ne kadar canlı hissettiğimi açıklamak zor, sanki etrafımdaki dünyayla tamamen uyum içindeydim. Motosikletimin üzerindeyken her şeyi daha net görebiliyor, her kokuyu alabiliyor, rüzgarı tenimde hissedebiliyor ve şehrin etrafımda yankılanan seslerini duyabiliyordum. Bisikletimi virajlı bir dönüşe doğru eğdiğimde, sadece ben ve önümdeki yol vardı. Darcy Harrington'ı ya da geçmişimi düşünmüyordum ve bütün gece üzerimde taşıdığım gerginlik kısa sürede kaybolmaya başladı. Birkaç saat at sürdüm ve yorgunluk baş göstermeye başladığında, geceyi geçirmek üzere kulüp binasına geri döndüm. Odama girdiğimde gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum. Doğruca uyuyacağıma emindim ama ne yazık ki öyle olmadı. Bunun yerine, Darcy Harrington'la tekrar yüz yüze gelmeyi düşünürken bütün geceyi dönüp durarak geçirdim. Bunun ikimiz için de mutlu bir kavuşma olmayacağına dair bir his vardı içimde.

Darcy

Günlerdir fazla mesai yapıyordum ve çok yorgundum, bu yüzden iyi bir gece uykusu umuduyla erkenden yatmıştım. Birkaç saattir uyuyordum ki odanın diğer ucundan gelen bir ses duydum. Gürültüyü yapanın tatlı ama baş belası kedim Scout olduğunu anlamak için kalkıp bakmama gerek kalmadı. Ne zaman canı sıkılsa Lenny'nin kafesiyle oynamaya başlardı. O aptal tavşanı rahatsız etmeyi seviyordu ama tavşanın onu rahatsız etmeyi sevdiğinden daha fazla değil. Onları görmezden gelmeye çalıştım, ancak at oynatmaları tüm kafesin tıkırdamasına neden oldu ve ses gittikçe yükseldi. Bir yastığa uzandım ve rahatsız edici sesi boğmak umuduyla başımın üzerine koydum. Ne yazık ki bu da işe yaramadı. Hayal kırıklığına uğramış bir halde yastığı alıp odanın diğer ucuna fırlattım ve "Hadi ama çocuklar! Burada uyumaya çalışıyorum!"

Gürültü hızla kesildi ve odanın sessizliğe bürünmesi beni rahatlatmıştı. Tekrar yastığıma kıvrıldım ve gözlerimi kapattım. Yatağa gömüldüğümü hissedebiliyordum ve Scout bacağımdan yukarı doğru yürümeye başladığında tam uykuya dalmaya başlamıştım. Kalçama ulaştığında durdu, sonra kendine uzanacak bir yer bulmaya çalışırken yorganı kurcalamaya başladı. Başımı kaldırdım ve ona ters ters baktım. "Gerçekten mi?"

Beni görmezden gelerek işine devam etti. Onu biraz dürterek üzerimden kalkmaya zorladım ve bir kez daha uyumaya çalıştım. Birkaç dakika boyunca gözlerim kapalı bir şekilde yatarken, bunun boş bir çaba olduğunu hemen anladım. Tamamen uyanık ve hayal kırıklığına uğramış bir halde yorganı geriye attım ve küçük mutfağıma doğru ilerledim. Evimin karavanı süslü püslü bir şey değildi. Aslında, bahçe satışlarından ve Goodwill'den topladığım bir yığın mobilya ile oldukça harap bir haldeydi, ama benimdi. Fazla bir şey olmasa da

Bir araya getirmek için çok çalışmışım ve bununla gurur duyuyordum. Kahvemi yapmaya başladığımda, güneş ışığının ucuz mini perdelerin arasından sızmaya başladığını fark ettim ve kalkmanın muhtemelen en iyisi olacağına karar verdim. Blaze ile Şeytan'ın Öfkesi garajında buluşmak için yola çıkmam uzun sürmeyecekti. Hâlâ bana onlar için çalışmamı teklif ettiği gerçeğini kafamda oturtmaya çalışıyordum. Satan's Fury hakkındaki söylentileri duymuştum. Sıradan bir MC olmadıklarını biliyordum. Bu adamlar tehlikeliydi ve böylesine güçlü bir grubun beni, *bir kadını* kurtlar sofrasına davet ettiğine inanmak zordu.

Zamanında hazır olduğumdan emin olmak istedim, bu yüzden kahvemi bitirdim ve hızlı bir duş almak için banyoya yöneldim. Scout yatağın ucuna oturmuş, ben giyinirken ve saçlarımı at kuyruğu yaparken beni izliyordu. İşim bittiğinde yanına gittim ve elimi kafasında ve sırtında gezdirdim. "Kaleyi koru. Müsait olduğumda döneceğim."

Aynada kendimi son bir kez daha kontrol ettikten sonra anahtarlarımı ve cüzdanımı aldım ve dışarıya, motosikletimin yanına çıktım. 2015 Kawasaki H2R motorum en değerli eşyalarımın biriydi. Benim crotch-rocket'im herkese göre olmasa da, onunla ilgili her şeyi seviyordum, özellikle de saatte seksen mil hızla bir dönüşü kucaklayabilmesini. Kaskımı taktım ve saniyeler sonra kasabaya doğru yola çıktım. Otuz dakikalık bir yolculuktu ama umurumda değildi. Bu bana kafamı boşaltma ve kendimi önümüzdeki güne hazırlama şansı verdi. Bugün de aynı şeyi yapacağını umuyordum ama şehre yaklaştıkça sinirlerimin gerilmeye başladığını hissediyordum. Beni bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğundan tam olarak emin değildim. Şeytan'ın Öfkesi'ndekiler gibi adamların etrafında hiç bulunmamış değildim. Suçlular ve mahalle serserileriyle birlikte büyüdüğüm için kendimi nasıl idare edeceğimi biliyordum. Garajlarının otoparkına girdiğimde, gergin olmamı gerektirecek bir şey olmadığına kendimi ikna etmeye çalıştım ama işe yaramadı. Motosikletimden inerken midem düğüm düğümdü ve kaskımı çıkarırken böyle lanet bir kız olduğum için sessizce kendime lanet ettim.

Derin bir nefes aldım ve kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyordum ki birinin bana seslendiğini duydum. "Hey, Darcy! Arka tarafa gel."

"Tamam. Hemen geliyorum."

Vakit resmen gelmişti. Büyük kız külotumu giymeli ve bu belalı motorculara beni yanlarında bulundurdıkları için şanslı olduklarını göstermeliydim.

Arka kapıya vardığımda Blaze orada durmuş beni bekliyordu. "Günaydın."

"Günaydın."

"B u şekilde geldiğiniz için minnettarım." Bana ilerlememi işaret etti.
"İçeri gel, sana etrafı gezdireyim."

Onu içeride takip ederken, kulüp üyelerinin bakışlarının etimi yaktığını hissettim. Beni bu kadar tedirgin edenin kim olduğunu görmek için etrafıma hızlıca bir göz attım ama tüm erkekler bana bakmakla değil, çalışmakla meşgul görünüyordu. Bunun sadece hayal gücümün bana oynadığı bir oyun olduğunu düşünerek üzerimden attım ve dikkatimi tekrar Blaze'e çevirdim. "Görünüşe göre burada gerçekten iyi iş çıkarıyorsunuz."

"Gayet iyiyiz." Konuşurken sesindeki gururdan hiçbir şey kaçmıyordu. "Kardeşlerim ve ben restorasyon yeteneklerimizi geliştirmek için çok çalışıyoruz, böylece her şeyi kendi bünyemizde yapabileceğiz. Sizi de bu yüzden buraya çağırdık. Burada, garajda yapabilecekken parçalarımızı dışarıya göndermeye devam etmek istemiyoruz."

"İhtiyacınız olan alana ve ekipmana sahip misiniz?"

"Üzerinde çalışıyoruz." Beni bir kapıya doğru götürdü ve kapıyı açtığı anda binanın arka köşesine küçük bir oda eklediklerini gördüm. "Denetimden geçmek için yanıcı kirleticileri filtreleyen bir havalandırma sistemine ihtiyacınız olacak."

"Çalışmalar devam ediyor." Tavanı işaret ederek şöyle dedi: "Binanın dışına tahliye için bağımsız bir egzoz sistemi kuruyoruz. Püskürtme sırasında ve sonrasında her zaman çalışacak."

"Kulağa hoş geliyor." Odaya girdim ve itiraf etmeliyim ki çok etkilendim. Doğru kurulumu yapmak için çok çalışmışlardı ve satın aldıkları ekipman en üst seviyedeydi. "Görünüşe göre her şey yolunda."

"Evet, ama çok önemli bir unsur eksik." Kaşlarını kaldırarak bana doğru baktı ve şöyle dedi: "Kendimize bir ressam bulmalıyız, ama herhangi bir ressam değil. En iyisine ihtiyacımız var ve sen de burada devreye giriyorsun."

Bir şeyler düşünürken odaya bir kez daha göz attım. Thompson'ın garajında iyi bir işim vardı, ama Blaze bana iki katı maaş ve dükkâna getirdiğim her iş için komisyon alma şansı teklif ediyordu. Böyle bir parayla, köhne karavanımdan taşınabilir ve şehirde bir yer bulabilirdim. Kaçıramayacağım bir anlaşmaydı ama bir teklifim daha vardı.

Pozisyonu kabul etmeden önce cevaplanması gereken bir soru vardı. Blaze'e döndüm ve bir süre onu inceledikten sonra, "Oğullarının garajlarında bir kadının çalışmasını kaldırılabileceğinden emin misin?" diye sordum.

"Alışmak biraz zaman alabilir ama idare ederler." Alay ederken gözleri hızla üzerimde gezindi. "İçimden bir ses onlara bu konuda fazla seçenek bırakmayacağını söylüyor."

"Bu konuda haklısın." Döndüm ve kapıya doğru ilerledim. "Thompson'da başlamadan önce bitirmem gereken birkaç proje var."

Beni garaja kadar takip ederken, "Yani var mısınız?" diye sordu.

"Evet, ben de varım."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda onu gördüm ve midem dizlerime kadar indi. Hareket edemedim. Orada öylece donmuş bir şekilde durdum, gördüğüm kişiyi anlamaya çalışırken far ışığına tutulmuş bir geyik gibi ona bakıyordum. Caleb Hughes, şeytani yakışıklılığı ve büyüleyici gülümsemesiyle tüm kızları çılgına çeviren çocuk, futbol formalarını Şeytan'ın Öfkesi kesimi için takas etmişti. Koyu renk saçları artık daha uzundu, daha dağınıktı ve alnının üzerinden aşağıya iniyordu, bu da gözlerini görmeyi zorlaştırıyordu. Ama ne kadar karanlık ve duygulu olduklarını hatırladım. Tek bir bakışıyla size en derin sırlarınızı biliyormuş gibi hissettirebilirdi. Bir zamanlar onu bir arkadaş, iyi bir dost olarak görüyordum ama sonunda bu dostluk azaldı - muhtemelen onunla konuşmayı bıraktığım için. Evde işler zordu ve Caleb'in yanımda olacağını bilsem de, ona neler olduğunu anlatamayacak kadar utanıyordum. O geceyi dün gibi hatırlıyorum. Kamyonetim bozulmuştu ve o da bana yardım etmek için durmuştu. Birbirimizle gerçekten konuşmayalı yıllar olmuştu ve kısa bir karşılaşma olsa da onunla yeniden bağlantı kurmak iyi hissettirmişti. Şimdi ona baktığımda, beni kurtarmaya gelen genç ve yakışıklı çocuğa hiç benzemiyordu. Eskiden uzun boylu ve zayıfken, şimdi tamamen erkeksi ve şişkin kasları ve dövmeleriyle her türlü seksiydi. Blaze'in "İyi anlaştık." dediğini duyduğumda hâlâ onun dönüşümüne hayret ediyordum. Çocuklara haber veririm."

Başımı salladım, sonra arka kapıya doğru ilerledik. Dışarı çıkmadan hemen önce Blaze'e döndüm ve "Önümüzdeki hafta başında başlayabilirim" dedim.

"Harika. Havalandırma sistemini o zamana kadar kurmuş oluruz."

"Kulağa hoş geliyor. O zaman görüşürüz."

Yeni işimle ilgili heyecan ve endişe karışımı bir duygu hissederek garajdan çıktım ve bisikletime yöneldim. Birkaç dakika sonra işe doğru yola çıkmıştım. Blaze'e de bahsettiğim gibi, bitirmem gereken birkaç proje vardı ve Bay Thompson'la konuşmam gerekiyordu. Blaze'in teklifini kabul ettiğimi ona söylemek için sabırsızlanıyordum. Bana karşı her zaman iyi davranmış, bana bir patrondan çok bir baba figürü gibi davranmıştı ve bu beni rakiplerime kaptırmak anlamına gelse de garajlarını görmeye gitmekten vazgeçirmemişti. Bay Thompson yıllarca kulüpleriyle çalışmıştı ve kötü şöhretlerine rağmen onlara çok değer veriyordu. Dükkâna gittiğimde ofisinde faturalar üzerinde çalışıyordu ama beni masasının önünde görür görmez hemen durdu. Bana bakar bakmaz ne olacağını biliyor gibiydi ve yüzünü buruşturarak "Eee?" diye sordu.

"Orada oldukça iyi bir düzenleri var."

"Evet, öyle olacağını söylemiştim." Bir süre beni incelerken gözlüklerini çıkardı. "Teklifini kabul ettin, değil mi?"

"Bu çok para." "Sonunda şehirde bir yer bulabilirim" derken omuz silktim.

"Biliyorum. Anlıyorum." Ayağa kalktı, bana doğru yürüdü ve ellerini omuzlarıma koyarken, "İyi iş çıkardın, Darcy. Gerçekten iyi. O işi almak istediğin için seni suçlayamam. Bu çok para ve her kuruşunu hak ediyorsun. Keşke benim de sana böyle bir ödeme yapabilecek imkanım olsaydı."

"Benim için yaptığınız her şeyi gerçekten takdir ediyorum ve mevcut projelerimi bitirene kadar kalacağım. Ayrıca, Samuel onunla çalışmaya başladığımdan beri işleri gerçekten öğrenmeye başladı. Görevi devralırken sorun yaşayacağını sanmıyorum."

"Sam iyi bir çocuk ama asla seninki gibi yetenekli olamayacak."

"Bilmiyorum" diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. Seni şaşırtabilir."

"Göreceğiz." Bana çabucak sarıldı. "İşe koyulsan iyi olur. Söz verdim."

Rice, Mustang'ini yarın öğleden sonra ona geri vereceğiz."

"Hallediyorum."

Ofisinden çıktım ve doğruca üzerinde çalıştığım işe daldım. Rice'ın Mustang'i üzerindeki trim işini bitirdiğimde herkes çoktan gitmişti, bu yüzden gece için işleri kapatmak bana kaldı. Tüm ışıkları yaktım ve her şeyi kilitledikten sonra motoruma binip eve doğru yola çıktım. Karavan parkına geldiğimde, Bayan Rice'ı görünce şaşırmadım.

Alice ve Bayan Frances ön verandalarında oturuyorlardı. Bu tatlı, küçük, yaşlı hanımlar her gece orada küçük topluluğumuzda olup biten her şey hakkında dedikodu yaparlardı ve benim de sık sık onların sohbetlerinin konusu olduğumdan hiç şüphem yoktu ve onları gerçekten suçlayamazdım. Shady Pines Karavan Parkı'nda yaşayan en genç kişi bendim, onu en az yetmiş yaşında olması gereken Bay Sanders takip ediyordu. Bekardım, yalnız yaşıyordum ve motosiklet kullanıyordum, bu da herkesi meraklandırmaya yetiyordu, özellikle de boş vakti çok olan küçük yaşlı hanımları.

Kaskımı çıkardıktan sonra Bayan Alice ve Bayan Frances'e el salladım. "Selam hanımlar. Siz ikiniz güzel bir gece geçiriyor musunuz?"

"Kesinlikle öyleyiz," diye cevap verdi Bayan Frances. "Az önce bir kase şeftalili turtaya yedik ve tek kelimeyle harikaydı. Biraz ister misiniz?"

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, Bayan Alice ve Bayan Frances'in benimle bu şekilde ilgilenmeleri hoşuma gidiyordu. Benim için her zaman fazladan güveç yapıyorlardı ve hatta kendimi iyi hissetmediğim zamanlarda beni kontrol ediyorlardı. Hayatımda ilk defa benimle gerçekten ilgilenmek isteyen biri vardı ve bu benim için çok önemliydi. Yemeklerini çok sevmeme ve turtalarının tadının harika olacağından hiç şüphem olmamasına rağmen, gerçekten havamda değildim. Elimi karnımda gezdirdim ve ona gülümseyerek, "Keşke yapabilseydim Bayan Frances, ama vücuduma dikkat etmem gerekiyor" dedim.

"Oh, seni aptal çocuk. Harika görünüyorsun." Mırıldanırken başını salladı, "Böyle bir vücutla tekrar senin yaşında olmak için neler vermezdim. Buradaki erkeklere taş çıkartırdım."

"İçimden bir ses buralarda çok kafa çevirdiğinizi söylüyor." Çiçek desenli pardösülerinden birini ve çorap terliklerini giymişti ve yeni kıvrılmış gri saçlarının mor bir tonu vardı, bu da kuaföre yeni gittiğini anlamamı sağlıyordu. "Yeni saçlarınla oldukça seksi görünüyorsun."

"Daha yeni yaptırdım" diye cevap verirken avucunun içiyle saçının arkasını sıvazladı.

"Ben söyleyebilirim. Harika görünüyor." Bayan Alice'e baktım ve gülümseyerek, "Bu yeni bir elbise mi, Bayan Alice?" diye sordum.

"Kesinlikle öyle," diye gururla cevap verdi. "Linda bu öğleden sonra geldi ve bana getirdi. Sen ne düşünüyorsun?"

Linda onun kızıydı ve hiç söylemese de Linda'nın onu daha sık görmeye gelmemesinin Alice'i rahatsız ettiğini hepimiz biliyorduk. "Bence sana çok yakıştı. Mükemmel bir renk seçmiş."

"Sen çok tatlı bir çocuksun." Yüzündeki gururlu gülümsemeyi gördüğümde kalbim ısındı. Karavanının içini işaret ederek, "Fikrini değiştirirsen bir sürü tatlı var," dedi.

"Teşekkür ederim." Adımlarımı atarken ikisine de el salladım ve "Siz ikiniz uslu durmaya çalışın" dedim.

"Deneyeceğiz!"

Kapıyı açıp içeri adımımı atar atmaz Scout koşarak yanıma geldi, miyavladı ve vücudunu bacaklarıma sürttü. Bu onun bana aç olduğunu söyleme şekliydi. "Tamam, tamam. Bana bir saniye ver."

Kabına biraz kedi maması koydum, sonra yanına gidip Lenny'yi besledim. İkiisiyle de ilgilenir ilgilenmez sıcak bir duş aldım. Temiz bir tişört giydikten sonra mutfığa geri döndüm ve kalan birkaç dilim pizzayı ısıttıktan sonra yatak odasına taşdım. Çok yorulmuştum. Sadece yemek yemek ve uyumak istiyordum, bu yüzden televizyonu açma zahmetine bile girmedim. Pizzadan birkaç ısırık aldıktan sonra yeteri kadar yemiştım ve tabağı yatağımın yanındaki masanın üzerine koydum. Işığı kapattım ve yatağımın ayak ucunda uyuyan Scout'u rahatsız etmemeye dikkat ederek yorganın altına girdim. Gözlerimi kapattım ve aklımın Caleb'a kayması uzun sürmedi. Okulun salıncak setinde kimin daha yükseğe sallanabileceğini gördüğümüz günleri düşündüğümde yüzümde bir gülümseme belirdi. Saçlarımda esen rüzgâr, yüzüme vuran güneş ve yanımdaki o adamla kendimi o kadar özgür hissediyordum ki evde işlerin ne kadar kötü gittiğini düşünmüyordum. Sadece Caleb ve ben vardık ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ne yazık ki, ağabeyimin beni gerçeğe döndürdüğü gün her şey değişti.

Okuldan yeni gelmişim. Babam koltukta sızmış, ağabeylerim Danny ve Eddie ise mutfakta durmuş boş buzdolabına bakıyorlardı. Her zamanki gibi karavan darmadağınktı. Lavaboda kirli bulaşıklar yığılmıştı ve boş bira kutuları tezgahı ve yerleri kirletiyordu. Eddie'nin hoşuna gitmeyen bir yüz ifadesi takınmış olmalıyım ki, "Neyin var senin?" diye bağırdı.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim.

"Bana bu saçmalıkları anlatma." Buzdolabının kapısını çarptı ve bana doğru bir adım attı. "Bu bakışı bilirim. Daha önce birçok kez gördüm."

O zamanlar sadece on bir yaşındaydım ve neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Ne bakışı?"

"Burada olmak, bu bok çukurunda bizimle yaşamak için fazla iyi olduğunu düşündüğünü söyleyen bakış," diye tükürdü. "Mesele şu ki, senin hiçbir zaman

daha önce."

"Benim hiçbir şeye sorunum yok."

Bu tamamen bir yalandı. O kadar fakirdik ki hiçbir zaman yeterince yemek yiyemiyorduk ve küçük karavanımız her zaman harap haldeydi ama bunu Eddie'ye söyleyemezdim. Kavgacı ruh hallerinden birindeydi ve ona gerçekten ne düşündüğümü söyleseydim bana her türlü cehennemi yaşatırdı. İşlerin kötü gittiğini bilmiyor değildi. Birçok kez şikâyet ettiğini duymuştum ama bir noktaya değinmek istiyordu ve bunu da yapacaktı.

"Birlikte koştüğün o lanet çocuklar yüzünden. O kendini beğenmiş küçük dangalak... Adı neydi? Jae Michaels mıydı neydi, bir de babasının çiftçilik parasıyla sefa süren şu Hughes denen çocuk. Kendini bizden daha iyi sanıyorsun ama şunu o güzel kafana soksan iyi edersin, ister inan ister inanma, sen Michaels ya da Hughes değilsin. Sen lanet olası bir Harrington'sın ve iyi kalpli dostların senin gerçekte kim olduğunu anladıklarında kışına tekme yi basacaklar."

Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken ona "Onlar öyle değil," dedim. "Onlar benim arkadaşlarım."

"Evet, küçük arkadaşlarının fakir bir beyaz çöpten başka bir şey olmadığını öğrenene kadar. Lanet olası bir karavanda yaşadığını, babasının sarhoş olduğunu ve annesinin kokainle kafayı bulduğunu öğrenene kadar." Başını tiksintiyle salladı. "Bu boku anladıklarında çoktan gitmiş olacaklar. Bundan emin olabilirsiniz."

"Kapa çeneni Eddie," diye azarladı Danny.

"Ne?" Omuz silkti. "Haklı olduğumu biliyorsun."

O bana tekrar saldırmadan önce dışarı koştum ve bisikletime bindim. Karavanımızın yanındaki eski toprak yolda pedal çevirmeye başladığımda Eddie'nin söylediği her şeyi tekrar düşündüm. Bunun için ondan nefret ediyordum ama içten içe haklı olduğunu biliyordum. Aynı şeyin kardeşlerimin arkadaşlarında da olduğunu görmüştüm. Hepsi onlara sırtını dönmüştü ve benimkilerin de aynısını yapmasının an meselesi olduğunu biliyordum. İşte o anda bunun bana olmasına izin vermeyeceğime karar verdim. Meseleyi kendi ellerime alacak ve arkadaşlıkları kendim bitirecektim. Onlara ihtiyacım olmadığına, kimseye ihtiyacım olmadığına kendimi inandırmıştım ama yanlışmışım.

Sonraki birkaç yıl boyunca evde işler daha da kötüye gitti. Babam uyuşturucu satmaktan hapse girdi, kardeşlerim hiç ortalıkta olmadılar, olduklarında da durumları hiç iyi olmadı. Her zaman bir nedenden dolayı başları beladaydı.

Bir başkası ve üstüne üstlük annem beni kendi başıma bırakıp gitti. Başvurabileceğim hiçbir arkadaşım ya da ailem yoktu, bu yüzden çok çabuk öğrendim

-Bu dünyada hayatta kalmak istiyorsam, bunu kendi başıma yapmak zorundaydım. Bu bir ömür önceymiş gibi geliyordu. O zamandan bu yana çok şey değişmişti ve görünüşe bakılırsa aynı şey Caleb için de geçerliydi. Bir zamanların yıldız oyun kurucusu şimdi Güney'deki en tehlikeli MC'lerden birinin üyesiydi. Oraya nasıl düştüğünü merak ediyordum. Müthiş bir hikâyesi olmalıydı ve zaman içinde bunu benimle paylaşıp paylaşmayacağını merak ediyordum.

Rider

Garaj her zaman, kardeşlerin etrafta kimin olduğunu umursamadan kafalarına takılan her şeyi söyleyebildikleri bir yer olmuştu ama bugün çocuklar garip bir şekilde sessizdi. Hepsi çalışmakla meşguldü ve birkaç yorum dışında kimsenin söyleyecek fazla bir şeyi yoktu. Sessizliğin Darcy'nin ilk günü olmasından ve çocukların iyi bir ilk izlenim bırakmaya çalışmasından kaynaklandığını düşündüm. Onları suçlayamazdım. Darcy sadece yetenekli değil, aynı zamanda güzeldi de -hatırladığımdan bile daha güzeldi. Hâlâ aynı uzun kumral saçlara, kristal mavisi gözlere ve çekici bir fiziğe sahipti ama onda farklı bir şeyler vardı.

Belki de işine duyduğu güvenden ya da bir kadın olarak büyüdüğü gerçeğinden kaynaklanıyordu. Her neyse, ona inanılmaz derecede yakışıyordu. Darcy süslenmemişti bile, sadece beyaz bir atletle yeşil bir tulum giymişti ve saçlarını atkuyruğu yapmıştı, yine de gözlerimi ondan uzak tutmakta zorlanıyordum. Bir motor montajını bitirmekle meşgul olmam gerekiyordu ama sürekli ona doğru bakıyor, ilk projesi olan Harley-Davidson softail için her şeyi nasıl hazırladığını izliyordum. Sahibi kırmızıya boyanmasını ve benzin deposunda bir ejderha kakması olmasını istiyordu. Motosiklet yeterince iyiydi ama Darcy bitirdiğinde inanılmaz görünecekti.

T-Bone ve ben onun için her şeyi kumlamış ve hazırlamıştık, ancak parçaların taşınması ve boya odasındaki sehpalara yerleştirilmesi gerekiyordu. Darcy daha ilk çamurluğu yeni almıştı ki adamlardan birinin yerde bıraktığı hortuma takıldı ve yere düştü. Düşüşünü desteklemek için elinden geleni yaptı ama darbeyi azaltmak için pek bir şey yapmadı. Ona doğru ilerlemeye başladım ama hızla ayağa fırlayınca durdum. Elindeki çamurluğa baktı ve düştüğünü fark ettiğinde

çamurluğun alt uzantısında küçük bir göçüğe neden oldu ve kaybetti. "Lanet olası orospu çocuğu! Bunu yaptığıma inanamıyorum. Anasını...siktiğim!"

Kardeşlerim oldukları yerde durup Darcy'ye bakarken tüm garaj sessizliğe gömüldü. Hepsi onun bir denizci gibi küfretmesine şaşırılmış görünüyordu, özellikle de o kadar güzel bir kadın olduğu için, ama Darcy Harrington'ın diğer kadınlara benzemediğini kısa sürede öğreneceklerdi. O türünün tek örneği idi. T-Bone'un ona doğru koşup, "İyi misin bebeğim?" diye sormasını merakla izledim.

"*Bebek* mi? Ciddi misin?" Elini kalçasına koydu ve ona tiksintiyle baktı. Lanet olsun. Eğer bakışlar öldürebilseydi, T-Bone bir toz ve kemik yığınının başka bir şey olmazdı. "Buradaki herkese *bebek* mi diyorsun?"

"*Hayır.*" Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Anladığımı söyleyemem."

"Ben öyle düşünmemiştim." Hepimize Bay Temiz'i hatırlatan bir canavar olan T-Bone'a doğru bir adım attı, sadece tehditkâr dövmelerle kaplıydı. Darcy, T-Bone'un onu bir dal gibi kolayca kırabileceğini hiç umursamıyor gibiydi, "Şunu açıklığa kavuşturayım... Ben kimsenin oyuncağı değilim, o yüzden bu saçmalığı kulüp kızlarından birine saklayabilirsin."

"Vay canına. Dur bakalım," diye kekeledi. "Öyle bir şey demek istemedim."

"Belki de değil." Devam ederken sesi yumuşadı, "Ama burada çalışırsam, senin ve buradaki diğer herkesin bana erkeklerden biri gibi davranmasına ihtiyacım olacak. *Oyuncak bebek*, *bebek* ya da *sevgilim* ya da sizin bir hatuna taktığınız başka bir isimle değil. Bunu yapabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

"Elbette olabilir" -yüzünde bir sırıtma belirdi- "ama umarım neye bulaştığınızı biliyorsunuzdur."

"Üstesinden gelebileceğime eminim."

Bununla birlikte, dönüp uzaklaştı ve T-Bone'u orada durup başını sallarken bıraktı. Çamurluğu boş çalışma istasyonlarından birine götürdükten sonra Darcy göçüğü onarmaya koyuldu. Yapması gereken çok şey olduğunu ve o lanet olası göçüğü tamir etmenin onu geciktirdiğini bildiğimden, yanına gidip ona yardım edip edemeyeceğime bakmaya karar verdim. Yanına gittiğimde sırtı bana dönüktü ve "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sorduğumda başını bile kaldırmadı.

"Teşekkürler, ama ben hallederim."

"Bundan hiç şüphem yok." Omzunun üzerinden şöyle bir baktı ve karşısındakinin ben olduğumu görünce yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Gözleri benimkilere kilitlendi. "Düşündüm ki, sen bu işi hallederken ben de onu halledebilirim."

Astar diğer çamurluk ve çerçeveye başladı. Bu tamamen sana kalmış. Sadece geride kalmanı önleyebileceğini düşündüm."

"Muhtemelen haklısın." Bir süre beni inceledikten sonra, "Sakıncası olmadığına emin misin?" diye sordu.

"Bilseydim teklif etmezdim."

"Tamam o zaman." Kenara çekildi ve çamurluğun önündeki yerini almama izin verdi. "Teşekkürler, Sport."

Bu eski lakabı duymak bile bana eskiden olduğum adamı, yıllar önce geride bıraktığım adamı hatırlattı. "Adım Rider" diye cevap verirken ses tonum amaçladığımdan daha sertti.

"*Rider*?" Kaşlarını kaldırarak bana doğru döndü. "Bu senin motorcu adın falan mı?"

"Evet, onun gibi bir şey."

"Tamam. Bildiğim iyi oldu." Hiç vakit kaybetmeden kollarını kavuşturdu ve "Uzun zaman oldu. İtiraf etmeliyim ki seni burada gördüğüme biraz şaşırdım."

"Nasıl olduğunu bilirsin." Omuz silktim. "Bir şeyler olur. İnsanlar değişir falan."

"Evet, öyle." Gözleri kısa bir süre üzerimde gezindi, sonra döndü ve boya odasına doğru ilerlemeye başladı. "Yardımanın için teşekkürler, *Rider*."

Darcy'nin geçmişimle ilgili sorular sormamasına şaşırmıştım ama sormadığı için de rahatlamıştım. Bu hiç de havamda olmadığım bir konuşmaydı. Bugün değil. Dikkatimi hızla çamurluğa geri çevirdim. Göçüğü düzeltmem sadece birkaç dakika sürdü ve işim bittiğinde onu boya odasına taşıdım. Diğerleriyle birlikte masaya koyduktan sonra istasyonuma geri döndüm ve motor montajımı bitirmekle meşgul oldum. Blaze potansiyel bir müşteri adayı olan Clay ile yanıma geldiğinde uzun süredir çalışmıyordum. Viper'ın yeğeni olması dışında hakkında pek bir şey bilmiyordum. Amcası Acımasız Günahkârlar'ın başkanıydı ve o ve kulübü Gus'ın kızıyla ilgili bir konuda bize yardım etmişti. Tam ortalık yatışırken ve Nashville'den ayrılmaya hazırlanırken, Viper Gus'tan Clay'i yanına almasını istemişti - bir gün Gus'ın ona Satan's Fury için adaylık fırsatı vereceğini umuyordu. Engerek onu orada Günahkârlar'la birlikte çalıştırabilirdi ama Clay'in yeni bir başlangıca ihtiyacı olduğunu düşünüyordu; Nashville'den ve başını belaya sokan tüm ayartmalardan uzakta bir başlangıç. Viper ve kardeşlerinin bize yardım etmek için yaptıkları onca şeyden sonra, Gus'ın bunu reddetmesi mümkün değildi.

Neyse ki Clay'in gerçek bir potansiyeli varmış gibi görünüyordu. Sadece birkaç haftadır bizimle birlikteydi ve hâlâ işleri öğrenmeye çalışıyordu ama orada tutunmaya çalışıyordu. Gus'in onun aday olmasına izin vermesi için iyi bir şans vardı, ama hala yapması gereken çok iş vardı. Blaze'in onu bu yüzden bana getirdiğini hissediyordum. "Clay'in bugün sana yardım edebileceğini düşündüm" derken bana o bakışlarından birini attı.

"Kesinlikle bir tane kullanabilirim." Clay'e dönerek, "Daha önce hiç motor taktın mı?" diye sordum.

"Tek başıma değil ama daha önce yapıldığını gördüm."

Angarya işlerin çoğu zaten yapılmıştı. Motor yerindeydi ve sadece yeniden bağlanması gerekiyordu. "Sorun değil. Sana yol göstereceğim."

"Bu işi ne zaman bitirmeyi düşünüyorsun?" Blaze sordu.

"Şimdi biraz yardım aldım, birkaç saat içinde bitirmiş olurum." "Güzel. Gallagher'a öğleden sonra hazır olacağını haber vereceğim."

Birkaç hafta geçmişti ve Lewis hâlâ Kenadee'ye yönelik tehditlerini yerine getirmemişti. Riggs hâlâ İç Müritlerin her hareketini izliyordu ama son birkaç gündür hiçbir şey dikkatini çekmemişi. Tüm bu olayların sona ermiş olabileceğini umarak Blaze'e baktım ve "Kenadee ile aranız hâlâ iyi mi?" diye sordum.

"Bildiğim kadarıyla öyleler, ama bu her an değişebilir." Elini sakalının üzerinde gezdirdi. "Hâlâ bombanın düşmek üzere olduğu hissinden kurtulamıyorum."

"Eğer olursa, hazır olacağız," diye ona güvence verdim.

"Umarım öyledir." "Bir şeye ihtiyacın olursa bana seslenmen yeterli" diyerek uzaklaşmaya başladı.

Blaze ofisine döndüğünde Clay'e baktım. Birkaç haftadır buralarda olmasına rağmen hâlâ cüssesine alışamamıştım. En az altı-sekiz yaşındaydı ve lanet bir öküz gibi yapıydı, bana lisedeki defans oyuncularımından birini hatırlatıyordu. Benimkinin iki katı büyüklüğündeki pazularıyla neredeyse herkesi alt edebilecekmiş gibi görünüyordu, ama onu yumuşak gösteren o güzel çocuk yüzlerinden birine sahipti. Onu incelediğimi fark ettiğinde, "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

"Çeyrek inçlik bir lokma anahtar alın ve cıvataları şanzımana sabitlemeye başlayın."

Birkaç kez denedi ama sonunda doğru anahtarı bulmayı başardı ve şanzıman üzerinde çalışmaya başladı. O bunu yaparken, ben de

yakıt hatları ve gaz kelebeği kabloları üzerinde çalıştım. Yakıt basıncını kontrol ederken garajda artık sessizliğin kalmadığını fark ettim. Radyo tekrar açıldı ve çocuklar çalışırken şakalaşıyor ve uzun hikayeler anlatıyorlardı. Darcy'yi ya da bir başkasını gücendirmekten hiç endişe duyuyor gibi görünmüyorlardı. Bu değişikliğin Darcy'nin T-Bone'la olan küçük karşılaşmasıyla bir ilgisi olduğunu düşünmeden edemedim. Kendisine erkeklerden biri gibi davranılmasını istediğini açıkça belirtmişti ve onlar da onun sözünü dinliyorlardı. Davranışlarındaki değişikliği fark edip etmediğini görmek için Darcy'ye doğru hızlıca bir bakış attım ve onu garajın geri kalanında devam eden tüm kargaşadan tamamen habersiz bir şekilde çalışmakla meşgul buldum.

İlgilenmem gereken kendi işlerim olduğunu bildiğimden dikkatimi tekrar Clay'e çevirdim. Şanzımanın güvenliğini sağladığından emin olduktan sonra onu hava giriş manifoldu üzerinde çalıştırdım. Fazladan bir çift elin işin daha hızlı yapılmasına yardımcı olacağını ummuştum, ancak durumun böyle olmadığını hemen anladım. Clay'in çok fazla yönlendirilmeye ihtiyacı vardı, bu da işleri yavaşlatıyordu. Neyse ki hızlı öğrenen biriydi. Eğer devam eder, dikkatini verir ve pes etmezse, kendi başına bazı işleri üstlenmesi uzun sürmeyecekti. Motorla işimiz bittiğinde kaputu indirdim, sonra ona döndüm ve "İyi iş çıkardın" dedim.

"Hayır, yapmadım ama bir dahaki sefere daha iyisini yapacağıma söz veriyorum."

"Eminim yapacaksın." Blaze'in ofisini işaret ettim. "Ona işimizin bittiğini haber vereceğim."

"Başka bir şey yapmamı ister misin?"

İstasyonumun etrafındaki dağınıklığa baktım. "Etrafı biraz temizlemeye başlarsan harika olur."

"Tamamdır."

Blaze'in ofisine gittiğimde telefonla konuşuyordu, ben de kapıda durup konuşmasını bitirmesini bekledim. Kenadee ile konuştuğunu anlamam uzun sürmedi. Onu eskisi kadar sık aramasa da, yine de zaman zaman kontrol etme ihtiyacı hissediyordu. Onunla her şeyin yolunda olduğuna emin olduktan sonra telefonu kapattı ve dikkatini bana çevirdi. "Kamyon hazır mı?"

"Evet. Her şey yolunda."

"Harika." "Clay nasıldı?" diye sorduğunda sesindeki tedirginliği fark etmedim.

"İyi iş çıkardı. Hâlâ öğrenmesi gereken çok şey var ama çabuk kavlıyor," diye onu temin ettim. "Birkaç hafta içinde, bir şeyler yapmaya başlayabilir."

kendi başına bazı şeyler."

"Buralarda fazladan bir çift elin olması kesinlikle iyi olurdu."

"Evet, öyle." Garaj, kulübün silah kaçakçılığından kazandığı parayı aklamak için kullanılan bir paravan olarak açılmıştı ama son birkaç yılda daha fazlasına dönüşmüştü. İşler patlamıştı ve Blaze bu ivmeyi devam ettirmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Darcy'yi işe almamızın nedenlerinden biri de buydu. "Gitmeden önce halletmemiz gereken başka bir şey var mı?"

"Hayır. Bugünlük bu kadar."

"O zaman ben çıkıyorum." Ofisinden çıkarken, "Kulüp binasında görüşürüz," dedim.

İstasyonuma geri döndüm ve Clay'in her şeyi mükemmel bir şekilde düzenlediğini görünce şaşırdım. Her şey tam olması gerektiği yerdeydi. Hatta sahibinin alması için kamyonu ön tarafa taşımıştı. Ona teşekkür ettim ve yoluna gönderdim. Eşyalarımı topladıktan sonra otoparka doğru yola çıktım ve arka kapıdan çıkmak üzereydim ki Darcy'nin "Evet bebeğim!" diye bağırdığını duyunca durdum. İşte bundan bahsediyorum."

Merakla arkamı döndüm ve onu bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu görmek için boya odasına doğru ilerledim. İçeri girdiğimde Darcy'yi büyük boy beyaz boyacı kıyafeti içinde yeni boyanmış benzin deposuna bakarken buldum. Durduğum yerden tasarımı göremiyordum ama yüz ifadesinden anladığım kadarıyla harika bir iş çıkarmıştı. Ona doğru yürüdüm ve tam da tahmin ettiğim gibi, yaptığı ejderha tasarımı inanılmaz görünüyordu. "Kahretsin, bu harika."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, öyle düşünüyorum."

Darcy bana bakıp "Hâlâ bir kat daha vernik atmam gerekiyor ama sanırım haklı olabilirsin. Oldukça iyi görünüyor."

"İyiden daha iyi görünüyor." "Harika görünüyor" dediğimde yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Teşekkürler." "Bugünlük işin bitti mi?" diye sorarken ressam kıyafetinin fermuarını açmaya başladı.

"Evet. Her şeyi toparladım ve yola çıkmak üzereydim. Peki ya sen?"

Omuz silkti. "Kalıp bu işi bitirmek isterdim ama içimden bir ses Blaze'in günü sonlandırmam için hazır olduğunu söylüyor."

"Kenadee'yi alması gerekiyor." Saati kontrol etmek için duvardaki saate baktım. "Eğer gerçekten kalmak istiyorsan, beni birkaç saat meşgul edecek bir şeyler bulabilirim."

"Hayır, sorun değil. Her şeyi sabah bitirebilirim." "Tamam. Sen bilirsin."

Döndüm ve kapıya doğru ilerledim ama Darcy "Hey... bira falan içmek ister misin?" diye sorunca durdum.

Arkamı döndüğümde resim kıyafetini çıkarmış, bana doğru yürüyordu ve her zamanki gibi seksi görünüyordu. Lanet olsun. Onun için tekrar kafayı yemek kolay olurdu ama bunun olmasına izin veremezdim. Kendimi toparlamalı ve Darcy'nin eskiden şehvet duyduğum bir kız olmadığını hatırlamalıyım. Artık kulüp için çalışıyordu ve bunu berbat edemezdim. Tereddüt ettiğimi fark edince dirseğiyle beni dürttü. "Hadi ama, Rider. Sadece bir bira. Senden koridorda yürümeni istemiyorum."

Darcy

Caleb'e bira içmek için dışarı çıkmayı teklif etmeme neyin sebep olduğunu bilmiyorum. Belki Şeytan'ın Öfkesi garajındaki ilk günümde hayatta kalmamı kutlamak istemiştim ya da belki de eski bir arkadaşım ile yeniden bağlantı kurmak istediğim basit bir gerçektir. Bir zamanlar Caleb ve ben çok yakındık, *gerçekten yakındık*. Birbirimize her şeyi anlatır, birbirimizin cümlelerini tamamlardık. Hatta onun ne düşündüğünü bile ondan önce anlardım ama bu çok uzun zaman önceydi. Şimdi ona baktığımda kafasından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama benimle bir şeyler içmek için dışarı çıkma konusunda çekinceleri olduğu açıktı. Bunun farkına varmanın biraz canımı yaktığını inkâr edemem. Sonunda "Bu birayı içmek için nereye gitmek istersin?" diye sorduğunda beni geri çevireceğini düşünmeye başlamıştım.

"Seçici değilim." Omuz silktim. "Sen karar ver."

"8-Ball'a gidebiliriz. Hemen köşeyi dönünce."

"Bana uyar." Yanına gidip masadan cüzdanımı ve anahtarlarımı aldım. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

Onu otoparka kadar takip ettim ve ikimiz de bisikletlerimize bindikten sonra 8-Ball'a gittik. Mekan oldukça boştu, sadece birkaç yaşlı adam bilardo oynuyordu ve iki kişi de tezgahın üzerindeydi, bu yüzden oturacak bir yer bulmakta zorlanmadık. Tam yerleşmiştik ki barmen odanın diğer ucundan "Hey, siz ikiniz... ne içeceksiniz?" diye bağırdı.

"İki bira," diye yanıtladı Caleb. "Elinizde ne varsa."

"Tamamdır."

Caleb ve ben biralarımızın getirilmesini beklerken garip bir sessizlik içinde oturuyorduk. Onları masaya koyar koymaz, ikimiz de

Bardaklarımıza uzanıp uzun bir içki içtikten sonra Caleb buzları eriterek "Kasık roketi de neyin nesi?" diye sordu.

"Bilmeni isterim ki, o kasık roketi inanılmaz bir makine parçası," diye şımarırdım. "Sağa doğru bir virajı saatte seksen mil hızla camın üzerinde süzülür gibi alır."

"Um-hmm. Hâlâ bir kasık roketi," diye alay etti.

"Bu bir Kawasaki H2R." "Hiç bindin mi?" diye sormadan önce biramdan bir yudum daha aldım.

"Hayır. Yaptığımı söyleyemem."

"Ne derler bilirsin. Deneyene kadar eleştirme." "Peki ya sen?"

"Hiç Harley'e bindin mi?"

"Birkaç kez." Omuz silktim. "Havalılar ama bana sorarsan fazla abartılıyorlar."

"Bunu söylememişsin gibi davranacağım."

"Ben sadece gördüğümü söylüyorum" derken kıkırdadım.

"Saçmalamaya devam edersen bir biraya daha ihtiyacım olacak," diye telaşlandı. "Tamam, seni rahat bırakacağım." Gülümsedim ve onun birasını çekiştirmesini izledim.

Bira. "Hey... çocukluğumuzu hatırlıyor musun, her teneffüsü kimin daha yükseğe sallanacağını görmeye çalışarak geçirirdik? Her seferinde seni yenerdim."

"Komik. Ben hiç de öyle hatırlamıyorum." Devam ederken dudakları seksi bir sırıtışla kıvrıldı, "Ama sana şunu söyleyeyim, eğer nadiren de olsa kazanmışsan, bu sana izin verdiğim içindir. Aynı şey futbol sahasındaki yarışlar için de geçerli."

"Tam bir pisliksin!" Nefes nefese kaldım. "O yarışları adil bir şekilde kazandım ve bunu sen de biliyorsun!"

Omuz silkti. "Sen öyle diyorsan." "Her neyse. Kimin kazandığını biliyorum."

"Ben de biliyorum. *O bendim.*" Caleb ağzımın açık kaldığını görünce başını salladı ve kıs kıs güldü. "Her zaman ezik biriydin."

"Belki öyle, ama bunun tek nedeni fazla pratik yapmamış olmam," diye karşı çıktım, "çünkü *hep ben kazanıyordum.*"

"Um-hmm. Geceleri uyumana ne yardım edecekse." Yine nefesim kesildi. Aradığı tepkiyi aldığını görünce konuyu değiştirmeye karar verdi. "Bayan Collins'in geç kaldığımız için nasıl başımızın etini yediğini hatırlıyor musun?"

"Ne yaptığını biliyorum... Yanıldığını kanıtlamama fırsat vermeden konuyu değiştirdin, ama bu seferlik görmezden geleceğim." Biramdan bir yudum daha aldıktan sonra gülümseyerek cevap verdim: "Bayan Collins biriyle yatmaya ihtiyacı olan, sinirli, huysuz bir ihtiyardı."

"Bu konuda sana katılmıyorum. O lanet küreği çıkardığında tam bir katildi." Başını salladı ve yüzünü buruşturdu. "Bana son kez vurduktan sonra kırımın bir daha eskisi gibi olduğunu sanmıyorum."

Tam olarak hangi zamandan bahsettiğini bilsem de, arkasındaki tüm ayrıntıları bilmiyordum, bu yüzden "Ethan Taylor ile altıncı sınıfta kavga ettiğiniz o günden mi bahsediyorsun?" diye sordum.

"Bu olabilir."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bayan Collins ikinizi ayırdığında çok öfkeliydi." Biraz açıklama umarak sordum, "Hatırlayamıyorum. İkiniz ne hakkında kavga ettiniz?"

"Kahretsin, gerçekten hatırlayamıyorum." Yüz ifadesinden ve ses tonundan yalan söylediği anlaşıyordu, bu da tartışmalarının benimle bir ilgisi olup olmadığını merak etmeme neden oldu. "Ama tahmin etmem gerekirse, bir şey hakkında çenesini yorduğunu ve bunu duymaktan sıkıldığını söyleyebilirim."

Caleb ilk günden beri okulun en popüler çocuklarından biriydi, ama bunu asla kafasına takmazdı. Zayıf bir çocuğun zorbalığa uğradığını gördüğünde, her zaman onlara yardım etmek için araya girerdi. O böyle biriydi ve herkesin onu bu kadar çok sevmesinin nedenlerinden biri de buydu. Hafifçe gülümsedim ve "Ethan dangalağın tekiydi" dedim.

"Evet, öyleydi," diye kabul etti Caleb. "Ama ona yaptığım gibi saldırmamalıydım... en azından Bayan Collins'in dersinin ortasında. En azından o sınıfın önünde ders vermeyene kadar beklemeliydim."

"Muhtemelen haklısın," diye alay ettim. "Belki o zaman bu kadar sinirlenmezdi."

"Pek bir fark yaratacağından şüpheliyim. Her zaman sürünecek birini arardı." Sigarasını almak için cebine uzanırken kendi kendine kıkırdadı. Birini yakarken bana baktı ve "Peki, Oakland'ın küçük bir kasabasından gelen bir kız senin yaptığın gibi resim yapmayı nasıl öğrendi?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Ona hafifçe omuz silktim. "Sadece bir şekilde kaptığım bir şeydi."

"Nasıl başladınız?"

Bir an düşündüm ve sonra "Eski pikabımı hatırlıyor musun bilmiyorum?" diye cevap verdim.

"Evet, hatırlıyorum."

"O zaman, biliyorsun oldukça kötü durumdaydı." Başını salladı ve ben de devam ettim: "Onunla ne yapabileceğimi görmek istedim, bu yüzden elime geçen her şeyi denedim, ki bu pek fazla bir şey değildi. O zamanlar hiç param yoktu, bu yüzden çoğunlukla ikinci sınıf sprey boyaydı, ama aslında oldukça iyi oldu. Kardeşlerimin birkaç arkadaşı, bazı eşyaları üzerinde çalışmam için bana para ödedi ve çok geçmeden bazı temel ekipmanları satın alabildim."

"Yani kimse sana nasıl yapılacağını öğretmedi mi?"

"Lisede resim dersi aldım ve bazı temel bilgileri öğrendim ama çoğunlukla hayır, kendi kendime öğrendim." Omuz silktim. "Her yeni işte farklı şeyler denedim, daha karmaşık tasarımlar ve renkler yarattım ve sonunda büyük mağazalar gibi nasıl yapılacağını anladım."

"Bu gerçekten inanılmaz, Darcy." Caleb'ın bana nasıl baktığını gördüğümde, o kadar yoğun ve içtendi ki, omurgamdan aşağı lezzetli bir ürperti aktı. Başımı çevirmem gerektiğini biliyordum ama hain gözlerim onunkilere kilitlenmişti. Sanki bir tür büyüün etkisi altındaydım, ama neyse ki bakışları sonunda masaya düştü ve o an bozuldu. "Başardığın şeyle gerçekten gurur duymalısın."

"İyi iş çıkardım. Sadece kulübünüzün garajındaki bu yeni pozisyonun iyi bir hamle olduğunu umuyorum." Uğruna çalıştığım her şeyin duman olup gideceği düşüncesi bile içimi buz gibi bir ürpertiyle kapladı. Her ne kadar Fury adından söz ettirmiş ve her yerden insanlar araçlarını garajlarına sokmaya çalışıyor olsa da, işlerin nasıl sonuçlanacağını bilmenin bir yolu yoktu, özellikle de üyelerle. Umutluydum ama geçmiş deneyimlerimden işlerin nadiren beklediğim gibi gittiğini biliyordum. Caleb'a baktım ve "Thompson'dan ayrılırken büyük bir risk aldım" dedim.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, bence doğru kararı verdin." Yüz ifadesi yumuşadı ve sesindeki samimiyeti duyabiliyordum. "Sana göz kulak olacaklar ve ellerinden gelen yardımı yapacaklar. Her biri ve her biri."

"Onların ya da başka birinin beni kollamasına ihtiyacım yok, Rider."

Kaşlarını kaldırarak bana öyle bir baktı ki yerimde kıpırdandım. "Birinin arkanı kollaması kötü bir şey değil Darcy."

"Hayır. Onlara gerçekten ihtiyaç duyduğunuzda yanınızda olmadıkları güne kadar değil."

İşte o zaman kendinizden başka kimseye güvenemeyeceğinizi anlıyorsunuz."

Yüz ifadesinden cevabımı beklemediğini anlayabiliyordum, bu yüzden "Bunu sana söyleten nedir?" diye sorduğunda şaşırmadım.

"Çünkü bu doğru. En azından benim için öyleydi." Biramı kaldırdım ve devam etmeden önce bitirdim, "Evde işler ne benim ne de kardeşlerim için hiç iyi olmamıştı, ama annemin bizi terk ettiği gün işler daha da kötüye gitti. Babam zaten hapisteydi. Danny ve Eddie ellerinden geleni yaptılar ama onların da başı kanunla derde girmeye devam etti. İşte o zaman kendi başıma hayatta kalmam gerektiğini ya da hiç kalamayacağımı öğrendim."

"İşler senin için bu kadar zor olduğu için üzgünüm" diye fısıldarken gözleri sempatiyle karardı.

"Üzülmeni gerektirecek bir şey yok. Şu anda burada oturuyorum, yaşıyorum ve nefes alıyorum. Kendim için iyi olanı yaptım, bu yüzden sempatini başkasına sakla."

"Kahretsin, Darcy." Caleb arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu ve düşüncelerimi kendime saklamış olmayı dilememe neden olan o bakışlardan birini attı. "Eğer o duvarları biraz daha yükseltirsen, sen de dahil olmak üzere kimse içeri girip çıkamayacak."

"Nereden biliyorsunuz? Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz, Bay Ağzımda gümüş kaşıkla büyüdüm?"

"Beni sandığın kadar iyi tanı mıyorsun."

"Seni ve kız kardeşini seven iki ebeveynle büyüdüğünü ve masada yemek ve sırtında giysi olmasını sağladıklarını biliyorum."

"Evet, ama işler kötüye gittiğinde kıcıma tekmeyi bastılar, bana sırtlarını döndüler ve bildiğim kadarıyla bir daha arkalarına bakmadılar." derken sesindeki acıyı kaçırmak mümkün değildi.

"Sana bunu yaptıklarını bilmiyordum."

"Onlara bu konuda fazla seçenek bırakmadım. Onların yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapardım." Gözleri yere kaydı ve birden sanki yüz mil uzaktaymış gibi hissettim. Elimizi uzatıp onu bir şekilde rahatlatmak, içinde bulunduğu sıkıntıyı unutturmak istedim ama orada öylece oturdum ve "Kazadan sonra tam bir karmaşa içindeydim" deyişini dinledim.

Oakland'daki ve üç ilçedeki herkes, pamuk toplama makinesinde neredeyse kolunu kaybeden yıldız oyun kurucuyu duymuştu ama nasıl olduğunu hiç bilmiyordum. Bu konuda konuşmak onun için kolay olamazdı, bu yüzden ona sormakta tereddüt ettim. Neyse ki buna gerek kalmadı. Birkaç dakika sonra başladı: "Kabinde oturmuş motorun ısınmasına izin veriyordum ve tam tarlaya çıkmak üzereydim ki tarladan gelen garip bir ses duydum.

toplayıcı. Ne olduğuna bakmak için dışarı çıktım ve bazı iğlerin kafa kapağına çarptığını fark ettim."

"Bunun kötü bir şey olduğunu tahmin ediyorum."

"İyi değil ama kolayca tamir edilebilir, sadece tek başıma yapamadım. Olay olduğunda motoru durdurmak için kabine geri dönmek üzereydim." Yüzü acı dolu bir ifadeye büründü. "Nasıl olduğunu bile bilmiyorum ama kolum sıkıştı ve kolum millerin içine doğru çekildi."

"Oh, Tanrım. Kolunu kaybetmediğin için şanslısın."

"Onu kurtarmayı başaramasaydım kurtarırdım ama yine de fena halde batırdım."

"Ne kadar kötüydü?"

"Oldukça kötü yaralanmıştım, kaslarım ve tendonlarım yırtılmıştı ve bileğim çıkmıştı. Hava yoluyla Vanderbilt'e kaldırıldım. Kaslarım hasar görmüştü, bu yüzden oradaki cerrah sırtımdan bazı kasları alıp önkoluma nakletmek zorunda kaldı." Başına gelen her şeyi duymak çok zordu. Bunları gerçekten yaşamamanın ne kadar zor olduğunu ancak tahmin edebilirdim. Caleb kolunu kaldırıp yumruğunu sıkarken derin bir iç çekti. "Neyse ki tendonları onarıp koluma ve elime yeniden işlev kazandırabildiler ama futbol günlerim sona erdi."

"Herkes senin Oakland'a gelmiş en iyi oyun kurucu olduğunu söylerdi." Onu oynarken izlediğim zamanları hâlâ hatırlayabiliyordum. Kalabalık onu severdi. Her zaman onu alkışlar ve övgüler yağdırırlardı. "Artık oynayamayacağını kabullenmek gerçekten zor olmalı."

"Evet. Tüm bunların en zor kısmı buydu." Başını iki yana salladı. "Bir daha top atamayacaksam o lanet fizik tedaviyi yapmanın bir anlamı olmadığını düşündüm ve sonunda gitmeyi bıraktım. Kafam allak bullak olmuştu. İçime kapandım ve ağrı kesicilerimi şeker gibi yutmaya başladım. Çok geçmeden kendimi karanlık bir yerde buldum... *çok karanlık bir yerde.*"

Rider

Ağrı kesicilere olan bağımlılığım sadece kafayı bulmakla ilgili değildi. Bir kaçış yolu bulmak için duyduğum ezici ihtiyaçtı. Kaza sadece futbol oynama yeteneğimi çalmakla kalmamış, kimliğimi de çalmıştı. Artık kim olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Kendimi boş, yönsüz ve amaçsız hissediyordum ve bunun için kendimden nefret ediyordum. Geçen her günle birlikte içimdeki karanlık daha da büyüdü ve öyle bir noktaya geldi ki içinde boğuluyordum. Yardım istemek yerine bir hap daha yutuyordum... ve sonra bir tane daha. Doktorlar reçetelerimi doldurmayı bıraktığında, kendimi arkadaşlarımın ve ailemin ecza dolaplarını karıştırırken buldum. Elime geçen her ağrı kesiciyi çalışıyordum. Ailemin neler olduğunu anlaması birkaç ay sürdü, ancak sonunda anladıklarında, tekrar yola girmeme yardım etmek için çaresiz kaldılar. Dizginleri sıkıldılar, her hareketimi izlediler ve bu işe yaramadığında, bağımlılığımıza son vermeme yardımcı olabileceği umuduyla beni bir danışmana gönderdiler. Yine de anlamadılar. Oakland'dan kurtulmak için tek şansımı kaybettiğim için duyduğum öfke ve kızgınlığı unutmaya olan ihtiyacım etkisini göstermişti ve bir sonraki ilacımı bulmaya kararlıyım. Hiçbir danışman bunu değiştiremeyecekti.

"Yaşadıklarınızdan sonra kimse sizi böyle karanlık bir yere düştüğünüz için suçlayamaz."

"Bunu haklı çıkarmaya çalışma. Yaptıklarımın hiçbir mazereti yok Darcy."

"Canın y a n ı y o r d u , " diye cevap verdi yumuşak bir sesle. "Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da."

"Evet, ama bunu sineye çekip hayatıma devam etmeliydim. Bunun yerine, kendime acıdım ve en çok değer verdiğim insanları incittim."

"Onlara zarar vermek için yola çıkmadınız."

"Hayır, ama yine de öyle yaptım."

Daha fazla hap alabilmek için sadece büyükannemin alyansını değil, annemin küpelerini de rehine verdiğimi öğrendiklerinde ailemin yüzündeki dehşet ifadesini hala hatırlıyorum. Aynı gün, üniversite fonumu tamamen tükettiğimi de öğrendiler. Belki onlardan daha önce çalmamış olsaydım bu kadar kötü olmazdı ama o zamana kadar canlarına tak etmişti ve beni evden attılar.

Eski dostum Bryce, Memphis State'te üniversiteye gidiyordu, ben de bir süreliğine onunla kalmaya gittim. Ne yazık ki işim olmadığı ve bitmek bilmeyen bir bağımlılığım olduğu için hoş karşılanmam uzun sürmedi ve beni gönderdi. Başka bir arkadaşıma, sonra bir başkasına gittim ama sonuç hep aynıydı. Sonunda kendimi sokaklarda yaşarken buldum. Bu gurur duyduğum bir şey değildi. İşlerin bu kadar kötüye gitmesine izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum. Bir değişiklik yapma zamanının geldiğini anlamam için bir gece karda neredeyse donarak ölmem gerekti.

Darcy elini dizime koyup, "Hepimiz hata yaparız Caleb. Sadece onlardan ders almalı ve yolumuza devam etmeliyiz. Gördüğüm kadarıyla sen bunu yapmışsın."

"Kesinlikle denedim."

"Herkesin isteyebileceği tek şey bu." Darcy elini kalçamdan çekerken sıcak bir gülümsemeyle bana baktı. "Planladığın hayat bu olmayabilir ama görünüşe bakılırsa kendin için oldukça iyi bir şey yapmışsın."

"Ben de öyle düşünmek istiyorum."

"*Bir tane* var."

Sana bir sorum
var." "Tamam.

Başla."

"Tüm olanlardan sonra, Şeytan'ın Öfkesi'ne nasıl sahip oldun?"

Biramı bitirdim, sonra ayağa kalktım. "Bu, canım, başka bir günün hikâyesi."

Hiç itiraz etmeden kapıdan çıkıp otoparka kadar beni takip etti. Tam bisikletlerimize binmiştik ki bana döndü ve "En azından Rider isminin nereden geldiğini söyleyebilir misin?" dedi.

"Evet, yapabilirdim ama yapmıyorum." Bacağımı Harley'imın koltuğuna attım. "Nereye gidiyorsun?"

"Ev."

"Tamam o zaman. Yolu göster."

Darcy'nin kaşları çatıldı ve "Ne demek 'yol göster'?" diye sordu.

"Tam olarak bunu kastediyorum," diye cevap verdim. "Eve sağ salim gittiğinden emin olacağım."

"Ben büyük bir kızım, Rider," diye mırıldandı. "Eve refakatçi olmadan da gidebilirim."

"Eminim yapabilirsin, ama ben yine de seni eve kadar takip edeceğim."

Kaskını takarken yüzünde kararlı bir ifade belirdi. "Güzel. İsterseniz beni takip edin, ama ayak uydurmak zorundasınız."

Bununla birlikte bisikletine atladı ve motoru çalıştırdı. Park yerinden çıkar çıkmaz başımın belada olduğunu anladım. Darcy gazı hiç bırakmadan trafiğin içine daldı ve beni de peşinden sürükledi. Deli gibi küfrederek ona yetişmeye çalıştım ama o çoktan birkaç blok önümdeydi. Gaza yüklenerek önümdeki sarı bulanıklığa yetişmeye çalıştım ama kırmızı ışıktaki durduğumda tüm ivmemi kaybettim. Bir anda gözden kayboldu. Beni alt etmesine izin vermeyerek kenara çektim ve kulüp binasından Riggs'i aradım. Cevap verir vermez ona "Darcy Harrington'ın adresi lazım" dedim.

"Blaze'in yeni işe aldığı ressam mı?"

"Evet, bu o."

"Adresini istemenizin özel bir nedeni var mı?" diye sorarken sesindeki merakı fark etmemek mümkün değildi.

"İşten sonra bira içmeye gittik ve ben sadece eve sağ salim vardığından emin olmak istedim."

"Neden onu evine kadar takip etmedin?"

Cevap verirken iç çektim, "Denedim."

"Peki o zaman... bana bir dakika verin." Kulübün bilgisayar korsanı olarak Riggs'in kimsenin bulamadığı şeyleri bulma gibi bir yeteneği vardı, bu yüzden Darcy'nin adresini bulabileceğine dair aklımda en ufak bir şüphe yoktu. Tam da umduğum gibi, telefona geri döndü ve "Buldum. Millington'daki Thirty-iki Shady Pines'da yaşıyor."

"Shady Pines?"

"Evet. Emekliler için bir karavan parkı olduğuna eminim. Neden orada yaşadığına dair bir fikrin var mı?"

"Hiçbir fikrim yok, ama öğrenmek üzereyim."

Telefonu kapattım, sonra telefonumu arka cebime soktum ve Shady Pines'a doğru yola çıktım. Onun evine gitmek yaklaşık otuz dakikalık bir yoldu ama

Sürüş tarzına bakılırsa, oraya çok daha hızlı gittiğinden hiç şüphem yoktu. Parka girdikten kısa bir süre sonra, parkın sonunda eski karavanlardan birinin yanına park etmiş sarı kasık-rocket'ini gördüm. Soluk sarı renkteydi, posta kutusuna çiçekler ekilmişti ve ön kapıya çıkan ahşap güverteyi örten küçük beyaz bir tente vardı. Yaklaştığımda, liseden kalma eski kamyonetinin de garaj yoluna park edilmiş olduğunu fark ettim. Eskiden pasın bir arada tuttuğu eski bir külüstür gibi görünen kamyonet, şimdi elma şekeri kırmızısına boyanmış ve tatlı siyah bir süslemeye sahipti. Yanına yanaştım ve park ettikten sonra motoru durdurup kaskımı çıkardım. Tam ön merdivenlerden çıkmaya başlayacaktım ki bir kadının bana seslendiğini duydum. "Merhaba genç adam."

Sol tarafıma baktım ve bana *Andy Griffith Show*'daki Bee Teyze'yi hatırlatan iki yaşlı hanımın komşu karavanın ön verandasında oturduğunu gördüm. İkisine de gülümseyerek cevap verdim: "Merhaba hanımlar. Bu gece nasılsınız?"

"Gayet iyiyiz." Önü fermuarlı, parlak sarı "yaşlı kadın" elbiseli ve terlikli ev ayakkabılı kadın kadehini kaldırdı. "Küçük bir gece içkisi içiyoruz."

"Bu doğru mu?" Kıkırdadım. "Biri için güzel bir gece."

"Um-hmm. Biz de öyle düşünmüştük." Bana hızlıca bir göz atarken gözlüklerini burnunun köprüsünden aşağı indirdi. "Seni daha önce buralarda görmemiştim. Darcy'nin arkadaşı mısınız?"

"Evet, hanımefendi. Sanırım öyle diyebilirsiniz."

"Yakışıklı bir adam olduğun kesin." "Sence de öyle değil mi Frances?" diye sorarken arkadaşını biraz dürttü.

"Kesinlikle öyle. Bence o gerçekten çok yakışıklı." Başını salladı ve öyle geniş gülümsedi ki takma dişleri düşecek sandım. "Biraz daha genç olsaydım, onun gibi bir adamın peşinden giderdim. Kesinlikle yapardım ve ona *gerçekten iyi vakit geçirtirdim*."

"Um-hmm." Arkadaşı esprili bir gülümseme ve başını sallayarak, "Eminim yaparsın," diye cevap verdi.

"Pekala, siz hanımların içkilerinize dönmesine izin vereceğim." Bir sonraki söyleyeceklerinden korkarak onlara, "Ben Darcy'yi kontrol etmeye gidiyorum. Siz ikiniz gecenizin tadını çıkarın."

"Sen de yakışıklı."

Merdivenleri çıkarken gözlerinin içimde bir delik açtığını hissedebiliyordum. Kapının önüne geldiğimde kapıyı çaldım ve Darcy'nin cevap vermesini bekledim. Birkaç gürültü ve patırtıdan sonra kapı açıldı ve içeriye hava doldu.

Darcy'nin üzerinde beyaz bir atlet ve bir çift siyah dantel külottan başka bir şey olmadığını görünce ciğerlerim parçalandı. Uzun saçları yüzünden geriye doğru toplanmış, muhteşem mavi gözlerini ve burnunun üstündeki minik çilleri ortaya çıkarmıştı. Daha güzel bir manzara hayal edemezdim ve yüzündeki mutlak şaşkınlık ifadesi, nefesi kesildiğinde onu çok daha dayanılmaz hale getirdi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sana söyledim," diyerek omuz silktim, "Eve sağ salim vardığını görmek istedim."

"Evet, ama nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?"

"Kimin için çalıştığınızı unutmamalısınız."

Cevap vermeden önce kafasında dönen çarkları görebiliyordum:

"Başvurumda ev adresimi vermedim. Posta kutumu kullandım."

"Dediğim gibi, kimin için çalıştığını unutmamalısın." "Kahretsin, etkilensem mi yoksa çok mu sinirlensem bilemiyorum."

Bir adım geri çekilip evinin etrafına gelişigüzel bakarken Darcy hâlâ bana dik dik bakıyordu. Fena bir yer değildi ama üzerinde çalışılması gereken birkaç şey vardı. Verandasındaki bazı tahtalar eğilmiş ve çiviler açıkta kalmıştı, ön kapısının yanındaki lamba kırılmıştı ve kapısındaki zincir kilidin artık zinciri yoktu. Birinin zorla girmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu. Beni en çok rahatsız eden de buydu. Kapısına bakarken, "Ön kapıda kilit yok," dedim.

"Evet. Ben de bunu düzeltmek istiyordum."

"Ve hiç kameranız ya da alarminiz yok." Omuz silkerek cevap verdi: "Hayır. Kesinlikle yok."

"Işıklılandırma da o kadar iyi değil."

Ellerini kalçalarına indirdi ve bana kızgın bir şekilde kaşlarını çatarak, "Işıklılandırma gayet iyi ve sürgüye, güvenlik kameralarına ya da alarmlara ihtiyacım yok. Yanımda Thelma ve Louise yaşıyor. İhtiyacım olan tek güvenlik onlar."

"Thelma ve Louise neredeyse seksen yaşındalar, Darcy. Nasıl gidiyorlar?"

"Burayı bir şahin gibi izliyorlar. Burada olup da o ikisinin bilmediği hiçbir şey yok." Kaşlarını kaldırdı ve kıs kıs güldü. "Eminim buraya geldiğin anda seni fark etmişlerdir."

Sesindeki o kararlı tonda içimde bir şeyleri harekete geçiren bir şeyler vardı ve eğer dikkatli olmazsam, sonunda

pişman olabileceğim bir şey. Kazanamayacağım bir savaş verdiğimi bilerek başımı salladım ve "Peki. Başka bir şey söylemeyeceğim."

"Güzel." Kapıyı daha da açtı. "İçeri gelmek ister misin, yoksa bütün gece dışarıda mı kalacaksın?"

İçeri girdim ve ona "Fazla kalamayacağım" dedim.

"Anladığım kadarıyla kulüp binasına dönmen gerekiyor." "Döneceğim."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Döndü ve koridorda ilerlemeye başladığında, zar zor giydiği siyah dantel külotunun kenarlarından görünen mükemmel kışına hayranlıkla bakmaktan kendimi alamadım. Hay sikeyim. Daha önce hiç bu kadar seksi bir manzara görmemiştim. Kız beni öldürüyordu. Kendime gelmem gerekiyordu. Yatak odasına girip "Bana bir saniye izin ver" diye bağırırdıktan sonra bile koridorda gözlerim hâlâ aşağıdaydı.

"Acele etme."

Evini kontrol etmek için o anı tek başıma kullandım. Karavanının içinin dışından çok daha iyi durumda olduğunu görmek hoş bir sürpriz oldu. Küçük ama rahattı, oturma odasına bağlı küçük bir mutfak vardı. Mobilyalar seyrekti ama sahip oldukları güzeldi. Burayı gurur duyabileceği bir yer haline getirmek için çok uğraştığı belliydi. Darcy büyük boy bir eşofmanla döndüğünde ben hâlâ kapının önünde duruyordum ama onun o siyah külotlu görüntüsü beynime kazınmıştı. Bu anıyı zihnimden silip atmayı umarak, "Ne zamandır Shady Pines'ta yaşıyorsun?" diye sordum.

"Yaklaşık iki yıl önce taşındım." Yanıma doğru yürüdü ve mutfak tezgahına yaslandı. "Kendime ait bir yer arıyordum ve burası gerçekten karşılayabileceğim bir yerdi. Yani, orada burada biraz iş yapmam gerekiyor ama buna değer."

"Burada güzel bir anlaşıma yapmışsınız gibi görünüyor."

"Sanırım öyle." "Burada olmayı ne kadar sevsem de, işe daha yakın bir yer bulmayı gerçekten çok isterim." derken burnunu buruşturarak yüzünü buruşturdu.

"Eminim gittiğinizde yan komşunuz olan bayan arkadaşlarınız sizi özleyecektir." "Belki, ama bu ikisi ne olursa olsun gayet iyi idare edecekler."

Saatime baktım ve zamanı fark ettiğimde ona "Gitsem iyi olacak" dedim.

"Tamam."

Daha önce, buzdolabının üzerinde bir kalemle tutturulmuş küçük bir kuru silme tahtası fark etmiştim. Kapıya yönelmeden önce yanına gittim ve numarayı yazdım.

panodaki brölör hüccresine gönderdim. İşim bittiğinde ona döndüm ve "Thelma ve Louise'in üstesinden gelemeyeceği bir şey olursa beni arayın" dedim.

"Ben yaparım," diye alay etti, beni kapıya kadar takip ederken. "Geri dönerken dikkatli ol."

"Yapacağım." Merdivenlerden indim ve bisikletime doğru yürüdüm. "Sabah görüşürüz."

Bana hızlıca el salladı, sonra karavanına geri dönüp kapıyı kapattı. Brölörüm çalmaya başladığında Harley'imın üzerinde bir bacak sallıyordum. Arka cebimden çıkardım ve telefonu açar açmaz Shadow, "Hâlâ Darcy'nin evinde misin?" diye sordu.

"Evet, ama ben çıkıyorum. Neden?"

"Bu gece Kenadee ile biraz sorun yaşadık. Mümkün olduğunca çabuk kulüp binasına dönmen gerekiyor."

"Yola çıkıyorum." Telefonu kapatmadan önce, "Kenadee iyi mi?" diye sordum. "Evet, o iyi. Sadece öyle kalmasını sağlamalıyız."

Darcy

Bir erkeğin davranışları karşısında Caleb'in kapımda belirlediği zamanki kadar şaşırdığım bir zamanı hatırlamıyorum ve bu da bir şey ifade ediyor. Yıllar boyunca gördüklerimden sonra erkekler ya da onların davranışları beni nadiren şaşırtırdı ama Caleb beni yakalamıştı. Onu kırmızı ışıktaki kaybettikten sonra pes edip işine devam edeceğini düşünmüştüm ama daha fazla yanılmış olamazdım. Adam bir noktaya değinmeye kararlıydı ve bunu da başardı. Soğukkanlı davranmaya çalıştım ama bu kolay değildi, özellikle de o seksi, düşünceli gözlerle bana bakarken. Siyah deri kesimi ve yırtık kot pantolonuyla inanılmaz derecede seksi görünmesi de işe yaramadı. Ne yapacağımı bilemiyordum. Uzun zamandır ilgilendiğim biriyle birlikte olmamıştım. Aslında, bir erkekle çıkmayalı bir yıldan fazla olmuştu ve bu unutulmaz bir şey değildi - Caleb ile geçirdiğim zamana hiç benzemiyordu.

Daha önce onunla barda eğlendiğim kadar eğlendiğimden emin değildim. Caleb ile yeniden tanışmak çok iyi hissettirmişti. Birlikte geçirdiğimiz her an, kendimi onu daha da yakından tanımak isterken buluyordum ama ne yazık ki bu gerçekleşemezdi. Mesafemi korumam gerekiyordu. Belki koşullar böyle olmasaydı ve ben de garajda çalışmaya başlamamış olsaydım, dikkatimi toplamam gerekiyordu, o zaman belki her şey farklı olabilirdi. Bu, hiç yatağa girmediğim ve gecenin yarısını onu düşünerek geçirmediğim anlamına gelmiyordu; çünkü düşünmüştüm, özellikle de o gece beni kurtarmaya gelmişti. Ertesi akşam bir randevu için buluşmamız gerekiyordu ama geçirdiği kaza nedeniyle bu asla gerçekleşmedi. O gece gerçekten gelebilseydi neler olabileceğini merak etmemek mümkün değildi. Ne yazık ki bunu asla bilemeyecektim.

Ertesi sabah kalktım ve işe gittim. Garaja vardığımda, çalışan fazla adam olmadığını görünce şaşırdım. Rider yoktu. Blaze ya da Shadow yok. Daha önce tanışmadığım birkaç adam dışında, burası oldukça boştu. Ne olduğunu merak ederek, orada çalışan adamlardan birine "Hey, herkes nerede?" diye sordum.

Kaputun üzerine eğilmişti, bu yüzden yüzünü pek göremiyordum ama uzun boylu ve inceydi, iki kolunu da dövmele kaplamıştı. Kafasını kaldırmadan, "Bugün gelmiyorum," diye cevap verdi.

"Neden olmasın?" Ben

zorladım. "Kulüp işi."

"Ne tür bir kulüp işi?"

Dönüp omzunun üzerinden baktı ve tükürdü, "Lanet olası bir yama takmayan biriyle konuşmayacağın türden bir kulüp işi."

"Tamam, anladım." Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. "Sadece soruyordum."

"Peki, yapma." Başıyla boya odasını işaret ederken gözleri kızgınlıkla kısıldı. "Yapman gereken bir işin yok mu senin?"

"Evet, aslında biliyorum."

O daha fazla bir şey söyleyemeden döndüm ve boya odama doğru ilerlemeye başladım. Ne tür bir kulüp işinin hepsini işten alıkoyduğunu merak ediyordum, özellikle de bu kadar meşgulken, ama yakın zamanda herhangi bir cevap alamayacağım açıktı. Neyse ki yapacak bir sürü işim vardı, bu yüzden neler olup bittiğine takılacak fazla zamanım yoktu. Üzerinde çalıştığım motosikletin şeffaf kaplamasını bitirdim ve diğerine geçtim. Birkaç saat içinde, yeni başladığım 1941 Harley WLDR yarış motosikletine bir taban kat ekledim ve benzin deposuna başlamaya hazırlanıyordum. İtiraf etmeliyim ki bir Harley'e göre çok güzel bir motosikletti ve koyu kraliyet mavisi astarla ne kadar harika göründüğünü görmek beni heyecanlandırıyordu. Diğer arkadaşların günü tamamlamak üzere toplandıklarını fark ettiğimde, kapanış saatinin yaklaştığını biliyordum, bu yüzden depo detaylandırma işini yarına ertelemeye karar verdim. İstasyonumu temizledim, boya kıyafetlerimi çıkardım ve anahtarlarımı aldım. Arka kapıdan çıkarken "Yarın görüşürüz çocuklar" diye bağırdım.

"Eve iyi yolculuklar," diye cevap verdi içlerinden

biri. "Öyle olacak."

Birkaç saat daha gün ışığı vardı, bu yüzden eve dönmek için acele etmedim. Hava değişmeye başlamıştı ve sonbaharın serin havası içeri giriyordu.

Yapraklar yeni yeni renk değiştirmeye başlamıştı, sadece uçları sarı veya kırmızının parlak bir tonuna dññřüyordu ve rüzgar her estiğinde meře palamutları ve cevizler ağaçlardan dññřüyordu. Yılın bu zamanını ne kadar sevsem de kışın gelmesinin uzun sürmeyeceğini biliyordum. Sıcaklıklar dññřer ve yollar yarım yamalak olur, bu da işe bisikletle gitmemi zorlaştırırdı. Eski kamyoneti elimde tutmamın nedenlerinden biri de sert hava koşullarıydı; bir de hayatım boyunca büyükbabamdan aldığım tek şeydi. Onu bana bıraktığı için şanslıydım. Öldüğünde adına tek kuruş kalmamıştı ve onu gömmek için kardeşlerimle biriktirdiğimiz tüm para gerekmişti. Karavanıma yanaşırken hala onu toprağa verdiğimiz günü dññřünüyordum. Park edip bisikletimden inmeye başladığımda Bayan Maybell'in arabasının bagajından saksıdaki çiçekleri çıkarmaya çalıştığını fark ettim.

Bayan Maybell yetmişli yaşlarının sonlarında olmalıydı ama pürüzsüz koyu teni ve parlak koyu siyah saçlarıyla çok daha genç görünüyordu. Yaşını ele veren tek şey çok yavaş hareket etmesiydi, özellikle de birkaç kilodan daha ağır bir şeyi kaldırırken. Kendine zarar verebileceğinden endişelenerek yanına koştum ve sandığından bir saksı çıkardım. "şunları taşımana yardım edebilir miyim?"

"Oh, tatlım. Bunu yapmak zorunda değilsin."

Birkaç hafta önce Frances ve Alice'in Maybell ve yakın zamanda büyük torunlarından birini kaybetmesi hakkında konuşmalarına kulak misafiri olmuştum. Her şeyi oldukça zor karşılamıştı. Onu gerçekten suçlayamazdım. Görünüşe göre çocuk rakip çeteler arasındaki çapraz ateşin ortasında kalmış ve hastaneye götürüldüğünde artık çok geç olmuştu. Keře onun için birkaç çiçekten daha fazlasını yapabilseydim diye dññřündüm. "Bunu nereye istersin?" diye sorarken ona gülümsedim.

"şu ön basamakta oturmak iyi olurdu, sence de öyle değil mi?"

"Evet, hanımefendi. Elbette." Onu korkuluğun yanındaki alt basamağa yerleştirdim, sonra bir tane daha almak için sandığa geri döndüm. "Buna ne dersin?"

"Bence bu kapının yanındaki verandaya çıkmalı."

"Tamamdır."

Maybell'in karavanının önüne bir arabanın yanaştığını duyduğumda merdivenlerden henüz çıkmıştım. Dññp baktığımda KeShawn'ın siyah Mercedes'inden indiğini görñnce şaşırdım. Maybell'e söylenirken başını sallıyordu. "Sana onları söndürmene yardım edeceğimi söylemiştim, Mimi."

"Biliyorum ama Darcy geldi ve yardım etmeyi teklif etti."

Bagaja uzandı ve bir başka anneyi yakaladı, bir yandan da azarlıyordu: "Senin için bu tür şeyler yapmasına izin vermemelisin."

"Benim için sorun değil." Anneyi kapının yanına koydum, sonra dönüp merdivenlerden inmeye başladım. "Yardım etmeyi seviyorum. Ayrıca Maybell elinden gelse bunu benim için yapardı."

"Onunla böyle ilgilendiğin için sana minnettarım" derken sesi yumuşadı.

"Birbimize göz kulak oluruz." KeShawn büyükannesine gösteri yapıyordu. Onun gerçekte kim olduğunu biliyordum - İç Müritlerin lideri. Zayıfların sırtından geçinen, istediğini elde etmek için kimi incittiğini hiç umursamayan bir adamdı. Şehirde onun gibi adamların sayısı bir düzine kadardı ve ben onlardan uzak durmak için her zaman elimden geleni yapmıştım. Ne yazık ki KeShawn'la bunu başaramamıştım. Maybell'i görmek için bazen tek başına bazen de ekibiyle birlikte sürekli geliyordu. Normalde ne zaman gelse gözlerden uzak dururdum ama bugün uğrayacağını hiç düşünmemiştim. Maybell'in sandığından son saksıyı çıkarırken ona gülümsedim. "Buna ne dersin?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Maybell. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence salıncağınızın yanındaki masanın üzerinde harika durur. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Maybell heyecanla, "Bence bu mükemmel olacak, canım," diye cevap verdi. "Hepsi çok güzel görünüyor, değil mi KeShawn?"

"Evet. Gerçekten güzel görünüyorlar, Mimi."

Maybell'in torunuyla biraz yalnız kalmak isteyeceğini düşünerek ikisine de el salladım ve "Umarım güzel bir ziyaret geçirirsiniz" dedim.

Ben uzaklaşmaya başladığımda KeShawn bana seslendi. "Hey, hâlâ bisiklet falan mı boyuyorsun?"

"Evet." Durdum ve yüzümü ona döndüm. "Neden?"

"Bu tatlı Suzuki GSX-R'ı biraz elden geçirmem gerekiyor. Ona bakıp, siyahlaştırma konusunda bana bir fiyat verebileceğinizi düşünüyordum."

"Elbette. Bunu yapabilirim. Bir ara getirebilirsin ya da ben sana gelip kontrol edebilirim," diye teklif ettim, beni kabul etmemesi için dua ederek.

"Broad Caddesi'nde." Cüzdanından üzerinde numarasının yazılı olduğu bir kart çıkardı ve bana doğru uzattı. "Fırsatını bulduğunuzda uğrayın. Eğer ben yoksam, çocuklara neden orada olduğunu söyle."

Kartı elinden alırken başımı salladım. "Önümüzdeki hafta içinde oraya gitmeye çalışacağım."

"Kulağa hoş geliyor."

"Sana söylemek istedim..." Başladım ama tereddüt ettim, çizgiyi aşmaktan korkuyordum. Ne yazık ki ağzımı çoktan açmıştım ve o da orada durmuş sözümü bitirmemi bekliyordu. "Oğluna olanları duyduğuma gerçekten çok üzüldüm."

"Teşekkürler, minnettarım." Yüzünden acı dolu bir ifade geçti. "Bir çocuğu kaybetmekten daha kötü bir şey olamaz, özellikle de Küçük T. gibi harika bir çocuğu."

"Maybell'i ziyarete geldiğinde onu birkaç kez görmüştüm. Harika bir çocuğa benziyordu."

"Öyleydi ve o şekilde gitmesi doğru değildi." "İşte bu yüzden onlara bunu ödeteceğim... her birine." diye hırlarken gözlerinde öfkeden başka bir şey yoktu.

KeShawn'ın şehirdeki acımasız bir çetenin üyesi olduğunu ve ciddi olmadığı sürece böyle bir tehditte bulunmayacağını bildiğim için birden gerildim. Ona nasıl cevap vereceğimi bilemedim ve basitçe, "Neden böyle hissettiğini anlıyorum ama bu onu geri getirmeyecek," dedim.

"Hayır, ama bu o orospu çocuklarına bir ders olur. Bedelini ödmeden bana ya da benimkine bulaşamazsınız."

Hava kararmaya başlamıştı ve her geçen saniye kendimi daha da rahatsız hissediyordum, bu yüzden başımı salladım. "Gitsem iyi olacak. Umarım sen ve Maybell güzel bir ziyaret geçirirsiniz."

Bununla birlikte, karavanıma doğru döndüm. Merdivenleri çıkmaya başladığımda Maybell'in bana seslendiğini duydum. "Yardımanın için tekrar teşekkür ederim, tatlı çocuk."

"Her zaman!"

Verandaya adımımı atar atmaz, kapımın dışındaki ışığın sadece açık ve çalışır durumda olmadığını, aynı zamanda eskisinden çok daha parlak olduğunu fark ettim. Ayrıca verandamdaki gevşek tahtaların birçoğunun değiştirildiğini de fark ettim. Maybell'e evimde çalışan birini görüp görmediğini sormak için döndüğümde KeShawn'ı bana bakarken buldum. Yüz ifadesinde beni ürperten bir şey vardı, bu yüzden hemen içeri girdim ve kapıyı arkamdan hızla kapattım. KeShawn'ın çılgınlığından uzaklaşmış olmanın rahatlığıyla, yiyecek bir şeyler almak için buzdolabına gittim. O sırada kuru silinebilir tahtaya yazılmış Caleb'in numarasını gördüm. Yeni onarılan ışığımla bir ilgisi olup olmadığını merak ederek telefonumu çıkardım ve ona bir mesaj gönderdim.

HEY. BU DARCY. DARCY HAKKINDA BİR ŞEY BİLİYOR MUSUN?
ön verandam mı yoksa arka kapı ışığı mı?

BELKİ.

BEN: İŞE GELMEK İÇİN ZAMANIN YOK, AMA SEN İŞE GELMEK İÇİN ZAMAN
AYIRIYORSUN.
gelip verandamı onarır mısın?

CALEB: YAPILMASI GEREKİYORDU.

BEN: KENDİM DE YAPABİLİRDİM.

BELKİ. AMA SEN YAPMADIN.

CEVAP YAZMAYA FIRSAT BULAMADAN TEKRAR MESAJ ATTI:
İyi geceler, Darcy.

İYİ GECELER.

HAYAL KIRIKLIĞINA UĞRAMIŞ HİSSEDEREK AKŞAM YEMEĞİNİ TAMAMEN ATLAMAYA
KARAR VERDİM. SCOUT'U BESLEDİM
Sonra da çok ihtiyacım olan duşu almaya gittim. İşim bittiğinde üzerime bir
tişört giydim ve yatağıma uzandım. Yattığım yerden tavana bakarken aklım
Caleb'a kaydı. Kendimi Caleb'ın ne tür bir iş yaptığını merak ederken buldum.

sadece birkaç saat değil, bütün gün yokmuş gibi davranabilirdi. İçimde bunu asla öğrenemeyeceğime dair bir his vardı. Aslında, Caleb ve kardeşleri söz konusu olduğunda, karanlıkta bırakılacağım pek çok şey olacağını hissediyordum ve bu konuda nasıl hissettiğimden emin değildim.

Rider

"Daha önce de söylediğim gibi, adama geri çekilmesini söyledim," diye başladı Gauge, "ve Kenadee'nin yaşlı bir kadın olduğunu ve Fury'nin koruması altında olduğunu ve eğer biri onunla uğraşırsa, bunun bedelini cehennemde ödeyeceğini söyledim."

Riggs, "Geri döndüğünü ve KeShawn'a karşılaşmanızdan bahsettiğini bilmelisiniz," diye ekledi.

"Hiç şüphe yok." Shadow sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Eminim bu habere pek sevinmemiştir."

"Bilmiyorum kardeşim. Adamın zaten bildiği hissine kapıldım." Gauge başını yana eğdi. "Fury'nin adını söylediğimde hiçbir tepki vermedi. Bırakın geri çekilmeyi, gözünü bile kırpmadı."

"Sikeyim böyle işi," diye kükredi T-Bone. "Gözlerinin arasına lanet olası bir kurşun sıkıldığında o orospu çocuğu gözünü kırpacak."

"Bu konuda haklısın."

"Lewis akıllı olsaydı, geri çekilir ve bu işin ölmesine izin verirdi." Murphy devam ederken başını salladı, "Ama içimden bir ses sonuna kadar götüreceğini söylüyor."

Blaze'in sesindeki öfke hiç eksik olmamıştı: "Ben de aynı şeyi hissediyorum ve sana şu anda söylüyorum, Kenadee'ye ulaşmalarına izin vermeden önce her birini öldüreceğim."

Gus ona, "Kenadee'ye bir şey olmasına izin vermeyeceğiz," diye güvence verdi. "Eğer Müritler Gauge'un uyarısını dikkate almazlarsa, o zaman harekete geçeceğiz. Bunun kolay olmadığını biliyorum. Oraya gidip bu piçleri yok etmek istediğini biliyorum ama şu anda, kederli bir anda gelen bir tehdit yüz adamı ve ailelerini öldürmeyi haklı çıkarmaz."

"Ama adamlarından biri hastanedeydi ve Kenadee'yi takip ediyordu! Bunun bir anlamı olmalı!"

Şehirdeki sokak çeteleriyle uğraşmak tam bir baş belasıydı. Onlar hakkında organize bir şey yoktu. Lanet olası bölgelerinin her tarafına dağılmışlardı. Yarısından fazlası geç saatlere kadar uyuyor ve günün geri kalanını mahallelerinde içki içerek, uyuşturucu kullanarak ve saçma sapan sorunlar çıkararak geçiriyordu. Acınası bir durumdu. Hiçbiri ortak bir amaç için çalışıyor gibi görünmüyordu ve birbirlerine duydukları saygı işledikleri suçlardan kaynaklanıyordu - ne kadar şiddet içeriyorsa, bir üye o kadar ün kazanıyordu, yani Lewis'in İç Müritlerin lideri olmak için oldukça ağır işler yapması gerekiyordu. Çetesinin yaptığı her hareket, kendi bölgesine, gururuna ya da intikamına olan takıntısından kaynaklanıyordu. Hiç şüphe yok ki oğlunun intikamını alma ihtiyacı Lewis'i körüklüyor ve bizi alt etmek için gerekenlere sahip olduğunu düşünmesine neden oluyordu. Ne yazık ki çok geçmeden bu duygu onun sonunu getirecekti. Gus'ın sesi sakinliğini korurken, "Ve Gauge çocuğu yola getirdi. Şimdi bekleyip bir sonraki hamlelerinin ne olacağını göreceğiz."

Beklemek hiçbir zaman kolay olmamıştı, özellikle de Blaze gibi bir adam için, ama başkanımız olduğu onca yıl boyunca Gus kardeşlerini bir kez bile hayal kırıklığına uğratmamıştı. İçten içe, Blaze bu sefer de farklı olmayacağını biliyordu. Blaze ağır bir iç çekişle başını salladı ve kabul etti. "Anlaşıldı."

"Riggs tüm mekânlarındaki güvenlik sistemlerini izlemeye devam edecek, ancak işleri biraz hızlandıralım." Gus Shadow'a döndü. "KeShawn'ın peşine düşmeni istiyorum. Bak bakalım bu adamın bir şeyler çevirip çevirmediğini anlayabilecek misin?"

"Tamamdır," diye yanıtladı Gölge.

"Riggs, KeShawn'ın evinin sürekli gözetim altında olmasını istiyorum. O mahalleyi düşünürsek, bu hiç de kolay olmayacak."

"Bunu gerçekleştireceğim."

"Seni bu konuda tutacağım." Sonra Murphy'ye dönerek, "Riggs kameraları çalıştırana kadar, senin ve Rider'ın KeShawn'ın evine göz kulak olmanızı istiyorum. Oraya bizim bilmediğimiz yeni birinin girip çıkmadığından emin olun."

Murphy kaşlarını kaldırarak, "İzlediğimizi bilmelerini mi istiyorsun?" diye sordu.

"Kesinlikle."

Murphy başını salladı. "Anlaşıldı."

"Sabah Little Rock'a gitmeye ne dersin?" Riggs sordu.

Satan's Fury'nin birkaç diğerk bölümüyle birlikte, her birimizin dağıtılacak ve en yüksek fiyata satılacak büyük bir silah sevkiyatına katkıda bulunduğubir boru hattımız vardı. Bir bütün olarak, geçtiğimiz yıl boyunca büyük miktarda para kazanmıştık, ancak yine de zaman zaman tabanca veya saldırı tüfeklerinden oluşan küçük sevkiyatlar dağıtarak kendi ayrı çalışmalarımızı tamamlamaya devam ettik. Garajda ve Kenadee'yle olan biten onca şeyden sonra Arkansas'a yapacağımız sevkiyatı neredeyse unutmuştum. Neyse ki haftalardır planlanmıştı. Her şey çoktan sandıklanmış ve hazırdu. Sadece teslimatı yapmamız gerekiyordu.

"Murphy hâlâ sorumlu olacak." Gus bir kez daha Murphy'ye bakarak, "Sen ve Rider bu gece KeShawn'a uğrayın ve yarın koşudan döndüğünüzde tekrar oraya gidin," diye emretti.

"Tamamdır."

"Yola çıkmadan önce her şeyi gözden geçirmenizi ve sabah için hazır olduğumuzdan emin olmanızı istiyorum. Her bir sandığı ve tüm topları kontrol edin," diye emretti Gus. "Bunun küçük operasyonlarımızdan biri olması önceliğimizi azaltmıyor."

Hepimiz başımızı salladık.

"Clay'i yarın sizinle birlikte gönderiyorum çocuklar. Ayak uydurmak için gerekenlere sahip olup olmadığını görmenin zamanı geldi." Gus bana dönerek, "Rider, ona göz kulak ol. İşi berbat etmediğinden emin ol."

"Evet, efendim. Elimden geleni yapacağım."

Kilise dağılır dağılmaz, Murphy ve ben şehir merkezinin güneyine, Orange Mound'un hemen ötesine gittik; burası çetelerin ve şiddetin bolluğuyula ünlü bir bölgeydi. Ne kadar tehlikeli olabileceğini bilen çoğubir insan, özellikle geceleri bu mahalleden uzak durmak için elinden geleni yapıyordu, ama biz endişelenmedik. Şeytan'ın Öfkesi'nin kardeşleri kendilerine bir isim yapmışlardı ve şehir merkezinde bile haydutlar ve hırsızlarla birlikte, kesimimiz tarafından korunuyorduk. İnsanlar kim olduğumuzu biliyordu. Yolumuza çıkan olursa nasıl bir yıkım getirebileceğimizi, bizden birinin peşine düşerlerse nasıl bir gazaba uğrayacaklarını biliyorlardı, bu yüzden sanki oranın sahibiymişiz gibi oraya girdik. Murphy ve ben KeShawn'ın evinin karşısındaki geniş açık alana park ettik ve neden orada olduğumuz konusunda hiçbir şüphe bırakmadık. Çok fazla bir şey yoktu, sadece mahallenin tam ortasında oturan dört ya da beş yatak odalı eski beyaz bir sömürge evi. Bahçenin etrafına dağılmış çim sandalyeler ve ateş yakmak için kullandıkları eski, paslanmış, elli beş galonluk metal bir varil vardı. Orada iki saatten fazla oturduk, sadece

Bazı adamlar gelip gidiyordu ama orada bulunduğumuz süre boyunca olağandışı bir şey olmadı. Gece için kapatıyorlarmış gibi görüldüğünde, emin olmak için bir saat daha bekledik ve sonra kendimiz eve gittik.

Ertesi sabah diğerleriyle kulüp binasında buluştuk ve koşu için hazırlanmaya başladık. Daha önceki tüm seferlerde olduğu gibi, sandıkları Gus'ın eski at römorklarının döşemesinin altındaki gizli bir bölmeye saklamıştık. Yıllar önce eyalet sınırlarının ötesine silah taşımaya başladıklarında onları değiştirmişti ve neyse ki hiç kimse daha akıllı olmamıştı. T-Bone'un bölmeleri iki kez kontrol etmesini izliyordum ki Murphy'nin bağırdığını duydum, "Hadi gidelim çocuklar. Gün ışığını boşa harcıyoruz!"

"Bir dakika daha," diye bağırdı T-Bone karşılığında. Birkaç dakika sonra at römorkunun arkasından hızla çıktı. "İşim bitti. Atları yükleyebilirsin."

Başımı salladım, sonra atları teker teker rampadan yukarı çıkarıp römorka bindirdim. Kapıyı emniyete aldıktan sonra, "Her şey hazır." diye anons ettim.

"O zaman gidelim!" Murphy cipine doğru ilerlerken bağırdı. O, T-Bone ve Gauge cipine binerken, Gunner da Riggs ve iki adayımız Rip ve Gash'in peşine takıldı. Tam Riggs'in yanına binmek üzereydim ki Clay'in hareket etmediğini fark ettim. "Hey, Clay! Kaldır kıcını."

Belli ki düşüncelerinde kaybolmuştu, bana baktı ve "Ha?" diye mırıldandı. "Kaldır kıcını, kardeşim!"

"Oh, kahretsin." Boğazını temizledi ve başını eğdi. "Kusura bakma dostum. Geliyorum!"

İkimiz de içeri girer girmez Riggs motoru çalıştırdı ve park yerinden çıktı. Clay'e baktığımda hâlâ biraz sarsılmış görüldüğünü görünce şaşırdım. Onu pek de suçlamadım. İlk koşumu ve ne kadar gergin olduğumu hatırladım. Sadece kardeşlerle yakalanıp hapse girmekten korkmuyordum; bir şeyleri berbat etmekten ve Şeytan'ın Öfkesi'nin bir üyesi olma şansımın sona ermesinden de korkuyordum. Clay'in zihnini rahatlatmak umuduyla onu hızlıca dürttüm ve şöyle dedim: "Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum ama sadece aklını başına toplamaya çalış. Her şey yoluna girecek."

"Bu konuda endişeli değilim kardeşim. Yani, beni yanlış anlama, tüm bunların ne kadar önemli olduğunu ve dikkatli olmamız gerektiğini biliyorum.

Benden ne istersen yaparım ama kafamı kurcalayan başka bir şey var."

"Oh, gerçekten mi? Neymiş o?"

"Bunu görüyordum... Oh, kahretsin, önemli değil. Sana sonra anlatırım." Gözlerimin içine baktı ve "Şu anda koşuya odaklanmamız gerekiyor" dedi.

"Haklısın. Öyle," diye kabul ettim. "Bunun nasıl sonuçlanması gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Clay başını salladı. "Bir benzin istasyonunun arka tarafında falan olacağız. Etrafımızı kontrol ederiz... etrafın temiz olduğundan emin oluruz. Hiçbir şeyin şüpheli görünmediğinden emin olduktan sonra kasaları karavanımızdan diğer kamyonu taşımaya başlarız."

"Evet, aşağı yukarı öyle." Gözlerindeki bakışta beni rahatsız eden bir şey vardı, ben de ona "Bak ne diyeceğim, bugünlük sadece beni dinle. Sana ne yapacağını ve ne zaman yapacağını söyleyeceğim."

"Tamam. Bunu yapabilirim."

"Uzun sürmez," diye onu ikna etmeye çalıştım. "En fazla on-on beş dakika, sonra eve döneceğiz."

"Önümüzde ne kadar uzun bir yol var?"

"Trafğe bağı olarak yaklaşık iki saat." Başını salladı. "Tamam. Anladım."

Kamyonda Riggs ve T-Bone ile birlikteydik ve Little Rock'a giderken ikisinin de söyleyecek pek bir şeyi yoktu, bu da yolculuğun normalden daha uzun sürmesine neden oldu. Alıcımız Zerafin Guardian adında yaşlı bir Hispanikti. Yirmi yılı aşkın bir süredir kulüple çalışıyordu ve teslimatlarımız sırasında tek bir sorun bile yaşamamıştık. Her zaman bir aksilik çıkmamıştı ve bugün de farklı olmayacağını varsayıyorduk. Terk edilmiş eski benzin istasyonuna yanaştığımızda Guardian'ın buzdolabı kamyonu arka tarafa park etmişti ve o ve iki adamı yükü boşaltmamıza yardım etmek için bekliyorlardı. Murphy ve Riggs kamyonu yanlarına çektiler ve ikisi de park ettikten sonra Clay'e doğru eğilip "İşaretimi bekle" dedim.

Clay başıyla onayladı, sonra Murphy'nin cipinden inip Guardian'ın yanına gidişini izledi. Birkaç dakika konuştular, sonra Murphy inmemizi ve eşyaları boşaltmaya başlamamızı işaret etti. Clay'i dürttüm ve "Gidelim" dedim.

İkimiz de diğerlerini karavanın arka tarafına kadar takip ettik. Arka kapının kilidini açtım ve iki atı da indirdikten sonra T-Bone yürüdü.

ve gizli bölmelerin sürgülerini açtı. İşi biter bitmez, adamlar kasaları teker teker çıkarmaya ve Guardian'ın kamyonunun arkasına yüklemeye başladılar. Daha küçük bir yük olmasına rağmen, kasalar çok ağırdı ve onları bir kamyonun diğerine taşımak biraz zaman aldı. T-Bone ve ben son sandığı da onun kamyonunun arkasına yüklemiştik ki Clay'in "Orospu çocuğu!" diye homurdandığını duydum.

Merakla, onu neyin kızdığını görmek için döndüm ve onu silahını almak için arka kılıfına uzanırken buldum. Ben daha ne olduğunu anlayamadan binanın arka tarafına doğru kaçmaya başladı. Sersemlemiş bir halde, "Ne oluyor lan?" diye bağırdım.

T-Bone başını sallayarak, "Hiçbir fikrim yok kardeşim," diye cevap verdi. "Ama sanırım öğrensek iyi olacak."

Tam peşinden gitmeye başlayacaktık ki Murphy'nin "Misafirimiz var!" diye bağırdığını duyduk.

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz etrafımızda silah sesleri patladı ve ben ve T-Bone at römorkunun arkasına doğru ilerlerken eğilmek zorunda kaldık. Silahlarımızı çekip çevremizi kolaçan ederek saldırganların yerini hızla tespit etmeye çalışırken kurşunlar başımızın üzerinden geçti. Çatılardan birinde bir şey gördüğümde T-Bone'a döndüm ve "Solunda. Çatıya çık!"

"Buldum!" Eliyle sağ tarafı işaret ederek, "Bir diğeri de Mercedes'in arkasında," dedi.

"Onu görüyorum."

İkimiz de ateş etmeye başladığımızda, Guardian ve adamları kamyonetine atlayıp otoparktan çıktılar ve bizi saldırganlarla tek başımıza mücadele etmek zorunda bıraktılar. T-Bone hala ateş ediyordu ki, "Ne kadar da korkaklar!" diye homurdandı.

"Her şeylerini aldılar," diye homurdandım. "Onları burada tutan bir şey yok." "Kendine biraz olsun saygısı olsaydı, bizim için kalırdı."

T-Bone bir el daha ateş ederek Mercedes'in arkasına saklanan adamı öldürürken ben de çatıdaki adamı indirdim. Arkamızdan hâlâ rastgele ateş ediliyordu ama giderek daha seyrekleştiklerini fark etmişim. T-Bone ve ben dönüp diğerlerine doğru gitmeye başladığımızda Murphy, "Hey, siz ikiniz iyi misiniz?" diye sordu.

"Evet, iyiyiz," diye cevapladı T-Bone. "Bu adamların kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Murphy başını salladı. "Hiçbir fikrim yok."

Riggs, "Burada ne haltlar döndüğünü anlamamız lazım," diye bağırdı. "Bilmemize imkân yok," diye yakındı Gunner. "Bunların ne olduğunu bilmiyoruz."

Adamlar zaten burada saklanıyorlardı ya da bizi takip edebilirlerdi."

T-Bone homurdanırken elini kel kafasında gezdirdi, "Lanet olsun, buraya bizim için mi yoksa lanet olası Guardian için mi geldiklerini bile bilmiyoruz."

Riggs, "Kamera kayıtları da olmadığı için herhangi bir cevap bulmak zor olacak," diye yakındı.

Tam tüm umudumuzu yitirdiğimizi düşünürken, Clay yanında her türlü belaya bulaşmış gibi görünen bir serseriyle arkamızdan geldi. Yirmi iki yaşlarındaydı ve üzerinde siyah bir tişört, siyah bir kot pantolon ve beyaz tenis ayakkabıları vardı. Boğazına kadar dövmeiydi ve her iki kulağında da şu kalın altın zincirlerden ve büyük boy elmas küpelerden vardı. Yüzü yara bere içindeydi ve elleri arkadan bağlıydı. Clay onu iyice benzetmişti ve "O orospu çocuklarından birini hakladım" derken kendisiyle gurur duyuyor gibiydi.

"Evet. İşte ben de bundan bahsediyorum," diye selamladı T-Bone. "Onu nereden buldun?"

Clay, "Çatışma başlamadan hemen önce onu arkada gizlice dolaşırken gördüm," diye açıkladı. "Onu daha önce birkaç kez kulüp binasının etrafında dolanırken gördüğüme eminim. Tahmin etmem gerekirse, bugün arkadaşlarını buraya getirenin o olduğunu söyleyebilirim."

"Bekle bir dakika!" "Bu çocuğun kulübün etrafında dolandığını biliyordun ve hiçbir şey söylemedin mi yani?" diye bağırdığımda serseri orada öylece dikilip bize tiksintiyle baktı.

Clay omuz silkti. "Bu sabah yapacaktım ama koşu sonrasına kadar beklemem gerektiğini düşündüm. Sorun çıkaracak cesareti olduğunu düşünmedim... hele de Fury'yle."

Öfkeliydim, boğazına yumruk atmamak için derin bir nefes almak zorunda kaldım. "Belli ki yanılmışsın!"

"Sakin ol, kardeşim." Murphy elini omzuma koydu. "Böyle olacağını bilmesine imkân yoktu."

"Ve bize burada gerçekten yardım etmiş olabilir." Riggs çocuğun gömleğinin yakasına uzandı, göğsündeki mürekkebi ortaya çıkaracak kadar indirdi ve "Görünüşe göre bizim oğlan bir *İç Mürit*." dedi.

"Bu ne lan!" T-Bone kükredi.

Murphy çocuğa doğru bir adım attı ve elini boğazına koyarak sıkıca kavradı ve "Sen ve adamların neden bugün bizi buraya kadar takip ettiniz?" diye sordu.

Cevap vermeyince Murphy elini sıktı ve hırladı, "KeShawn seni buraya bizi öldürmen için mi gönderdi?"

Hala bir şey yok.

Hayal kırıklığına uğrayan Murphy, çocuğun boğazındaki tutuşunu bıraktı ve yumruğunu karnına indirerek nefes nefese kalmasına neden oldu. "Sana lanet olası bir soru sordum!"

"Umurumda değil," diye tükürdü çocuk. "Size söylemeyeceğim orospu çocukları bok."

"Bu doğru mu?" Murphy kıkırdadı. "Seni kulüp binasına geri götürene ve Shadow'la tanışana kadar bekle. Bize bilmek istediğimiz her şeyi anlatacaksın."

"Gölge de kim lan?" diye sorarken çocuğun gözleri büyüdü.

"Göreceksin."

Bunun üzerine Murphy onu dirseğinden yakaladı ve SUV'a doğru çekti. Atları yükledik ve Memphis'e dönmek üzere yola koyulduk. Clay arada bir bana doğru bakıyordu, ama ben dikkatimi önüme vererek ona hiç aldırımıyordum. Düşüncelerinin içinde boğulduğunu, her şeyi onarılamayacak kadar berbat ettiği için endişelendiğini biliyordum. Ona her şeyin yoluna gireceğine dair bir işaret vereceğimi umuyordu ama bunu yapamazdım. Evet, çocuğu ele geçirerek bize yardım etmişti ama bu her şeyi berbat ettiği gerçeğini değiştirmiyordu. Yaptığı hata birimizin hayatına mal olabilirdi ve bu hafife aldığım bir şey değildi. Hiçbirimiz hafife almadık. Biz bir aileydik ve içlerinden herhangi birini bir tür dikkatsizlik yüzünden kaybetme düşüncesini hazmetmek zordu. Clay'in hâlâ öğrenmesi gereken çok şey olduğunu fark etmemi sağladı. Kardeşliğin gerçek değerini henüz anlamamıştı. Ne yazık ki bu ona öğretebileceğim bir şey değildi. Clay'in bunu kendi başına deneyimlemesi gerekiyordu. Birinin her zaman arkasını kolladığını, kardeşlerin her zaman birbirlerine ve kulübe sadık olduğunu ve bir üyeyi güvende tutmak için bir kurşunu bile göze alabileceklerini bilmenin nasıl bir his olduğunu görmesi gerekiyordu. Onun iyiliği için her şeyi anlamasını umuyordum çünkü gezegende bundan daha güzel bir duygu olamazdı.

Darcy

"Ee, nerelerdeydiniz?"

Caleb istasyonundaydı, dar, uzun kollu siyah tişörtü ve solmuş kot pantolonuyla karbüratör üzerinde çalışırken her türlü seksi görünüyordu. "İlgilenmem gereken bir kulüp işi vardı" diye cevap verirken başını bile kaldırmadı.

Birkaç gün önce diğer çocuklardan birine sormuştum ve onun tepkisi beni biraz meraklandırmıştı, bu yüzden Caleb'in bana son birkaç gündür aslında ne yaptıklarını söyleyip söylemeyeceğini görmek istedim. "Gerçekten mi? Ne tür bir kulüp işi?"

Yanılmışım. Hiçbir şey söylemedi. Onun yerine, tek duyduğum ölü havaydı. "Demek böyle olacak, ha?"

"Ne?"

"Öylece kalkıp üç gün boyunca ortadan kaybolacak ve bana neler olduğunu bile söylemeyecek misin?"

"*Sana zaten söyledim.*" Caleb başını sallarken elindeki kirli karbüratöre odaklanmaya devam etti ve "İlgilenmemiz gereken kulüp işlerimiz vardı" diye cevap verdi.

"Bu bana hiçbir şey anlatmıyor." Bana cevap vermemesinin beni neden kızdırdığını bilmiyorum. Belki de onlar Tanrı bilir neler yaparken benim garajda kıcımlı yırtıyor olmamdı. Gözlerimi devirdim ve nefesimin altında homurdandım, "Siz çocuklar ve 'kulüp işleri' hakkındaki sırlarınız da neyin nesi? Daha iyi bilmesem bir şeyler saklamaya çalıştığınızı düşünürdüm."

Bana uyarıcı bir bakış attı ve neredeyse gülüyordum. Sadece bu bakış bile beni zorlamak için yeterliydi, bu yüzden kollarımı kavuşturdum ve Chevy pikabın yanına yaslanırken kaşlarımı çattım. "Peki, kimsenin konuşmak istemediği bu şey... tehlikeli mi?"

"Darcy."

"Ne?" Masumca sordum. "Sizden gerçekte ne yaptığınızı söylemenizi istemiyorum. Sadece tehlikeli olup olmadığını soruyordum."

"Peki, sorma." "Aslında, kulüp işleri söz konusu olduğunda, hiç soru sormayın" derken sesi sertleşti.

"Ne? Neden olmasın?"

"Birincisi, sen dışarıdan birisin. Kulüp işleri üyeler dışında kimseyle konuşulmaz. *Nokta*," diye cevap verdi hoyratça. "Bir de kadın olduğun gerçeği var."

"Bir kadın mı? Bunun konuyla ne alakası var?"

"Eğer yaşlı bir kadın olsaydın ya da hatta bir erkek kardeşinle çıkıyor olsaydın, o zaman sana açıklayabilirdim." "Olmadığına göre bu konuşma bitmiştir" derken boş bir ifadeyle bana baktı.

"Öylece mi?"

"Evet. *Aynen böyle*."

"Peki." Orada öylece durup birkaç saniye ona baktım, sonra üzerinde çalıştığım ve hâlâ tamamlamam gereken projeleri hatırladım. "Peki, Honda'nın bileti konusunda ne yapmam gerekiyor?"

"Sadece Blaze'in masasına koy." Sözlerine devam ederken dikkatini tekrar işine verdi, "Müsait olduğunda ilgilenecektir."

"58 Duo'nun ne zaman yapılması gerektiği hakkında bir fikrin var mı?" diye sorarken şirret ses tonumu dizginlemeye çalıştım.

"Söylemedi ama kontrol etmek için ararsa mutlaka sorarım." "Çok memnun olurum."

Gitmek için döndüm ama Caleb bana "Darcy?" diye seslenince durdum.

"Evet?"

Dönüp ona baktığımda, yüz ifadesinden kafasını kurcalayan bir şey olduğunu anladım. Birkaç dakika sonra nihayet şöyle dedi: "Burada işlerin oldukça gerginleşebileceğini bilmen gerekiyor. Günlerce, hatta haftalarca garaja gelmediğimiz zamanlar oluyor. Bazen çocuklar dünyanın tepesinde yürüyor gibi görünürken, diğer zamanlarda patlamaya hazır gibi görünecekler. Hoşunuza gitsin ya da gitmesin, burada işlerin neden böyle yürüdüğü konusunda asla bir fikriniz olmayacak."

Bir an söylediklerini düşündüm ve sonra "Anladım" dedim.

"Umarım yaparsın," diye devam ederken koyu renk gözleri büyüdü, "çünkü adamlar seni bu işi halledebileceğini düşündükleri için işe aldılar."

Söylediklerini düşünmek için bir an durdum ve birden kendimi böyle bir pislik olduğum için suçlu hissettim. Caleb bana hiçbir cevap borçlu değildi. Hiçbirinin yoktu. Ben sadece bir çalışandım, başka bir şey değil ve bir dahaki sefere aptalca bir şey yüzünden kendimi kaybettiğimde bunu hatırlamam gerekiyordu. İçimi çektim ve "Haklısın, üstesinden *gelebilirim*. Göreceksin."

O daha fazla bir şey söyleyemeden boya odama geri döndüm ve o sabah üzerinde çalışmaya başladığım 1958 Harley Duo Glide üzerinde çalışmaya başladım. Harley'in arka süspansiyona sahip ilk modeliydi ve helezonik amortisörleri sürücüler arasında büyük bir hit oldu ve bu motosikleti anında bir klasik haline getirdi. Gerçekten boyanması gereken parçalardan daha fazla kromla konfor için yapılmış bir sürüştü, ancak tamamen siyaha boyadıktan ve depodaki karmaşık alev tasarımını ekledikten sonra, görülmeye değer bir şey olacaktı. Bütün günümü buna odaklanmak için elimden geleni yaparak geçirdim, başka hiçbir şeye değil.

İşim bittiğinde çocuklara hızlıca veda ettim ve eve doğru yola koyuldum. Karavana vardığımda, evin her köşesine iki yeni hareketle etkinleşen ışık yerleştirildiğini fark ettim. Durup Frances ya da Alice'e onları sorabilirdim ama kimin sorumlu olduğunu zaten biliyordum. İçeri girer girmez telefonumu çıkardım ve Caleb'a mesaj attım.

Ben: Güvenlik ışıkları da mı?

Thelma ve Louise'e yardım ediyorum.

Ben: Senden bunu yapmanı istemedim.

Hayır, istemediniz. Kameraları istemediniz, ama onlar daha sonra kurulacak.

Ben: Sana zaten söyledim. Bütün bunlara ihtiyacım yok.

İyi geceler, Darcy.

Ben: Caleb!

Cevap vermeyince telefonumu yere bıraktım ve yatmaya hazırlandım. Ertesi gün, dikkatimi tamamen işime vermeye çalıştım, ancak kendimi Caleb'in ne yaptığını görmek için onun istasyonuna bakarken bulduğum anlar oldu. Kendime bunun bir anlamı olmadığını, sadece merakımın beni ele geçirdiğini söylüyordum ama gün geçtikçe şüphelerim artmaya başlamıştı. Ona karşı hissettiğim çekimin daha da güçlenmesinden korkuyordum ama bunu düşünmeme izin vermiyordum. Bunun yerine, işimi yapmama engel olmasına izin vermeyerek aklımın bir köşesine ittim. Blaze'den hâlâ bir iz yoktu, bu yüzden işlerin ne zaman bitmesinin beklendiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Hayal kırıklığına uğramamak için kendimi zor tuttum.

ya da bunalmıştım. Bir işi zamanında bitiremeyerek çalışanları ya da müşterilerimi hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum, bu yüzden bir projeden diğerini bitirmek için kıcımlı yırtıyordum.

Cuma akşamı saat neredeyse altı olmuştu ve ben gün ışığından beri bu işle uğraşıyordum. Öğle yemeği yemek için bile durmamıştım. Caleb boya odasının kapısını tıklattığında ben de tam sakinleşmeye başlamıştım. İçeri girerken, "Hey, aç mısın?" diye sordu.

"Açlıktan ölüyorum. Neden?"

"T-Bone ve ben 8-Ball'da hamburger yemeye gidiyoruz." İş tulumunu çıkarmış, tişörtünü ve kot pantolonunu giymiş, Şeytan'ın Öfkesi traşını yaptırmıştı ve bir günlük saçlarıyla çok iyi görünüyordu. "Bize katılmak ister misin diye sorayım dedim."

Son birkaç gündür pek konuşmamıştık, bu yüzden teklifi beni şaşırttı. Eğer bu kadar aç olmasaydım, ona hayır demeyi düşünebilirdim. "Bunu toparlamam için bana bir dakika verebilir misin?"

"Evet. İşiniz bittiğinde arka tarafta buluşuruz."

"Tamam. Kulağa hoş geliyor."

Ön çamurluğu bitirmek için acele ettim, sonra tüm ekipmanımı kaldırdıktan sonra boyacı kıyafetimi ve eldivenlerimi çıkardım. Lavaboya gittim ve yıkanmak için elimden geleni yaptım. İşim bittikten sonra anahtarlarımı aldım ve T-Bone ve Caleb ile buluşmak için dışarı çıktım. Çoktan bisikletlerine oturmuşlardı ve beni onlara doğru yürürken görür görmez T-Bone'un yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Hadi ama kadın. Burada solup gidiyorum."

"Geliyorum. Geliyorum!"

T-Bone kıs kıs gülerken yüzünde kocaman şapşal bir gülümseme belirdi. "Evet, o da öyle dedi."

Bisikletime binerken başımı salladım. "Kaç yaşındasın sen? On iki mi?"

"Sana on iki santim göstereceğim." "On iki sert inç" diye alay ederken kasıklarını tuttu.

"*T-Bone*," diye telaşlandı Caleb.

"Ne?" T-Bone'un kaşları kederle çatılırken eliyle bana doğru işaret etti. "Kendisine erkeklerden biri gibi davranılmasını istediğini söyledi."

"Bu demek değil ki-"

"Sorun değil Caleb," diye araya girdim. "Ben halledebilirim, ayrıca... Ben de senin kadar iyi biliyorum ki, T-Bone'un on iki inçlik tek şeyi oturduğu koltuk."

"Kahretsin, kadın. Bu çok soğuk."

"Sadece doğru olduğu için" derken kıkırdadım.

"Siz ikiniz ne bekliyorsunuz? Hadi yemeğe gidelim."

Çocuklar motorlarını çalıştırdılar ve ben de onları 8-Ball'a kadar takip ettim. Tıpkı Caleb ve benim bira içmeye gittiğimiz gece olduğu gibi, mekân çok kalabalık değildi ve masa bulmakta hiç sorun yaşamadık. Çizburger ve patates kızartması siparişimi verirken biraz şüpheli hissediyordum ama T-Bone eğildi ve fısıldadı, "Şehirdeki en iyi burger. Yemin ederim."

"Şu anda o kadar açım ki, daha sonra bana bedelini ödetmediği sürece botumun topuğunu bile yiyebilirim."

"Bu hamburgerin seninle birkaç saat takılmayacağına söz vermiyorum ama bana güven. Buna değecek," diye beni temin etti.

Uzun sarı saçlı, iri göğüslü ve uzun bacaklı genç ve güzel bir garson içkilerimizi getirdi. Birasını Caleb'in önüne koyarken gözleri üzerinde geziniyor ve onu çekici bulduğunu açıkça belli ediyordu. "Selam millet. Ben Crystal. Bu gece garsonunuz olacağım."

İçimdeki beklenmedik kıskançlık duygusunu bastırarak ona hafifçe gülümsedim. "Hey, Crystal."

Dikkatini hâlâ Caleb'a vermiş olan Crystal elini kalçasına koydu ve gülümsedi. "Size başka bir şey getireyim mi?"

"Hayır." Kadının yaklaşımlarından etkilenmemiş gibi görünen adam şöyle cevap verdi
o."

"Tamam o zaman. Siparişiniz biter bitmez geri geleceğim."

Gitmek için döndüğünde, T-Bone daha iyi görebilmek için yana doğru eğildi.

Bara geri dönerken kıcını. "Kahretsin, kardeşim. Bu hatun dumanı üstünde."

"Um-hmm."

"Ne var? Şu hatunun güzel kıcına bak. Her türlü güzel ve senden çok hoşlanıyor, dostum," diye itti T-Bone. "Ona vurmalsın kardeşim."

Crystal'a dönüp bakmasını izlerken midemin düğümlendiğini hissettim. Kafasında dönen çarkları görebiliyordum ve cevap vermesini beklerken kendimi nefesimi tutarken buldum. Kısa bir süre sonra dikkatini tekrar T-Bone'a çevirdi. "Yok, ben iyiyim."

"Lanet olsun, kardeşim. Pes ediyorum." Caleb başını salladı, sonra bana baktı. Birasına uzanırken bakışlarımı tuttu ve şişeyi dudaklarına götürürken gözlerim ağzına kaydı. Lanet olsun. Kendime gelmem gerekiyordu. I

T-Bone'a döndü ve "Ee, şu ana kadar garajda çalışmaktan memnun musun?" diye sorduğunda minnettar oldu.

"İyi oldu." Caleb'in bana baktığına yemin edebilirdim ama ona doğru baktığımda bira şişesinin etiketini incelediğini gördüm. "Üzerinde çalıştığım bazı projeleri gerçekten beğendim."

"58 model Duo'nun üzerinde yaptığın iş bambaşkaydı." Küçük bir homurtu çıkardı. "Benimkine bir şeyler yaptırمام gerekebileceğini düşünüyor."

"Gerçekten mi? Aklında ne var?"

"Bilemiyorum. Basit, abartısız ama etkili bir şey." Kaşını kaldırdı ve gülümsedi. "Benim gibi bir şey."

Caleb kıkırdarak ona, "Sen hiç de abartılı değilsin kardeşim," dedi.

Caleb haksız değildi. T-Bone'la tanıştığım andan itibaren, onun hayattan daha büyük adamlardan biri olduğunu söyleyebilirdim ve bunun devasa cüssesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Her şey onun gürültülü mizah anlayışıyla ilgiliydi, her zaman gülüyor ve şakalar yapıyordu, kulüp dışında hiçbir şey hakkında nadiren ciddi oluyordu ve bu adamdan hoşlanmamak imkansızdı. Yüzünde asık bir ifade belirince kıkırdamamı engelledim. "Ne? Ben basit ve abartısız olabilirim."

Caleb cevap veremeden Crystal yemeklerimizle geri döndü. Tabaklarımızı masaya koyarken gözleri yine Caleb'in üzerindeydi. İşini bitirdiğinde sırtını hafifçe kamburlaştırdı ve Rider'ın yüzüne doğru çok büyük varlıklarını telaffuz etti. "Size başka bir şey getireyim mi?"

T-bone'un gözleri yuvalarından fırlayacak sandım, çünkü masanın öbür ucundan kızın göğüs dekoltesine bakıyordu. "Bana telefon numaranı verebilirsin hayatım," derken dudakları orantısız bir sırıtışla kıvrıldı.

"Oh, şey... um," diye kekeledi, T-Bone'un isteği karşısında şaşırdığı belliydi. Bir an için ona bakıp incelemesini izledim. Gözlerindeki o titreşimi gördüğümde, daha kelimeleri söylemeden vereceği cevabı biliyordum. "Elbette, yakışıklı."

Adamın oturduğu yere yaklaştı, bir peçeteye adını ve numarasını yazdı ve peçeteyi ona uzatırken seksi bir gülümseme takındı. "Bir ara beni ara."

"Bunu planlayın."

Kadın dönüp bara doğru ilerlerken gözlerini ondan ayırmadı. Caleb bana doğru baktı ve elini uzattığında nefesinin altından kıkırdadı

Burgerini. "Evet. Kesinlikle *basit ya da sade* değil."

"Hayır." Övünürken Crystal'ı işaret etti, "Ama basit ve sade bir şekilde bana onun telefon numarasını veremezdi."

"Muhtemelen hayır," diye alay etti Caleb. "Hamburgerin hakkında ne düşünüyorsun?"

Benimle konuştuğunu fark ettiğimde ağızımdaki lokmayı hızla bitirip yuttum. "Siz haklıymışsınız. Gerçekten çok güzelmış."

"Sana söylemiştim," diye mırıldandı T-Bone bir lokma yemeğin içinden. "Etraftaki en iyi burger."

Yemek yerken ileri geri şakalaşmaya devam ettik ve gerçekten çok eğlendim. Her ikisi de Şeytan'ın Öfkesi'nin -çivi gibi sert motorcularıyla tanınan bir MC- üyeleri olmalarına rağmen, aynı zamanda arada sırada gevşemeyi ve iyi vakit geçirmeyi seven iki sıradan adamdı. Onların bu yönünü görmek güzeldi ve gelecekte daha fazlasını göreceğimi umuyordum. Yemeğimizi bitirir bitirmez T-Bone saatine baktı ve "Kahretsin, kulüp binasına dönsek iyi olacak" dedi.

"Evet, haklısın." Caleb ayağa kalktı ve masanın üzerine birkaç yirmilik koydu. "Seninle bir saat sonra orada buluşuruz. Önce onu evine kadar takip edeceğim."

"Ne?" Karşı çıktım. "Bunu konuşmamış mıydık?"

"Evet, aslına *bakarsanız* öyle."

Ses tonundan onunla tartışmanın bir anlamı olmadığını anlayabiliyordum. Ben istesem de istemesem de beni eve kadar takip edecekti. Kapıdan çıkarken arkalarından gittim ve bisikletlerimize binerken T-Bone'a seslendim, "Harika zaman geçirdim. Pazartesi görüşürüz!"

"Yarın akşam kulüp binasında bir araya geliyoruz. Bir uğramalısın."

Daha önce hiç MC toplantısına katılmadığım için "Ne tür bir toplantı?" diye sordum.

"Çok fazla yemek ve biranın olduğu türden," diye yanıt vererek kıkırdadı.

"Gunner ve August'un nişanını kutluyoruz," diye ekledi Caleb. "Sen de gelmelisin. Eğlenceli olacak."

"Tamam. Gelmeye çalışacağım."

Park yerinden ilk çıkan T-Bone oldu, Caleb ve ben de hemen arkasından onu takip ettik. Nerede yaşadığını bildiği için, akıllı olmaya çalışmanın ve Caleb'i yolda kaybetmenin bir anlamı olmadığına karar verdim. Bunun yerine, evime dönerken güzel bir gece yolculuğunun tadını çıkardım. Hava yeterince karanlıktı.

yıldızları görebiliyordum ve hava beni uyanık tutmaya yetecek kadar serindi. Zaman zaman dikiz aynama bakıyor ve Caleb'in hemen arkamda olduğu gerçeğiyle garip bir şekilde rahatladığımı hissediyordum. Karavanıma yanaşıp kamyonetimin yanına park ettiğimde de orada kaldı. Bana hızlıca el sallayıp şehre geri dönmesini bekliyordum ama onun yerine bisikletini benimkinin hemen yanına park etti. Bana doğru gelmeye başladığında kaskımı çıkardım ve "Başardım. Sağ salım."

"Öyle yaptın."

Erkeklerin yanında hiçbir zaman gergin olmamıştım ama bana bakışındaki bir şey tüylerimi diken diken etmişti. Ortamı yumuşatmayı umarak gülümsedim ve "Biliyor musun, buraya kadar gelmek yerine, T- Bone'un onu kaçırmasına izin vermeseydin bu gece Crystal'ı eve kadar takip edebilirdin" dedim.

"T-Bone onu kabul etti."

"Neden? Senin tipin falan değil miydi?" Alay ettim.

Sonunda, "Aslında son zamanlarda aklımda olan başka bir kız var," demeden önce sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca sessiz kaldı.

"Oh, gerçekten mi?" Bu açıklaması beni hazırlıksız yakaladı. Bir kız arkadaşı olabileceği gerçeğini düşünmemiştim bile. Bu düşüncenin neden aklıma gelmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Caleb çekici bir adamdı. Biriyle ilişkisi olması mantıklı geliyordu. Hayal kırıklığımı fark etmesini istemiyordum, bu yüzden karşılığında söyleyecek eğlenceli bir şeyler düşünmeye çalıştım. Ne yazık ki tek söyleyebildiğim, "Hiçbir fikrim yoktu." oldu.

"Hey, gitsem iyi olacak." Döndü ve bisikletine doğru yürüdü. Bacağını selenin üzerine attı ve tam yerleşirken bana bakıp "Yarın gece geliyor musun?" diye sordu.

"Olabilir. Saat kaçta başlıyor?"

"İnsanlar saat sekiz civarında gelmeye başlayacak, ama her an gelebilirler."

"Tamam." Kaskını takarken ona seslendim, "Bir dakika bekle! Seninle şu kameralar hakkında konuşmam gerek!"

Beni görmezden gelerek motorunu çalıştırdı ve arabamdan geri geri çıkarken hafifçe el salladı, bana orada durup arka lambalarının karanlıkta kaybolmasını izlemekten başka seçenek bırakmadı.

Rider

Gunner ve ben Shadow'un çalışma odasının kapısında durmuş, onu tekrar sorgulamaya çalışmasını izliyorduk. Onu buraya getirdiğimizden beri günler geçmişti. Giysileri kan içindeydi, vücudu ve yüzü çürüklerle şişmişti ve yine de bize Müritler hakkında neredeyse hiç bilgi vermemişti. Shadow ona doğum adının Anthony Bonds olduğunu söyletmeyi başarmıştı ama çetesi ona "Little Ravage" diyordu. Yirmi iki yaşındaydı ve on üç yaşından beri Müritlerle birlikteydi. Bu çok fazla bir şey değildi ve cevaplara ihtiyacımız vardı, hemen. Neyin tehlikede olduğunu bildiklerinden, kardeşler arasında, özellikle de Gölge'ye karşı hayal kırıklıkları artıyordu. İnfazcımız olarak irili ufaklı, genç yaşlı her türlü a d a m l a uğraşmıştı ama birini yola getirmesi hiç bu kadar uzun sürmemişti.

Anthony kolları bağlı bir şekilde ayakta durur pozisyonda vücudundan uzağa uzatılmıştı ve Gölge başından aşağı bir kova soğuk su döktüğünde bilinci neredeyse yerinde değildi. Anthony nefesini tutarak başını kaldırdı ve "Siktir!" diye inledi.

"Tekrar hoş geldin," diye hırladı Gölge. "Konuşmaya hazır mısın?" Anthony başını salladı. "Sana hiçbir şey anlatmayacağımı biliyorsun."

"Bunu söyleyip durduğunu biliyorum ama ben senin bilmediğin bir şey biliyorum." Gölge onu boğazından yakaladı ve kendisine bakmaya zorladı. "Her erkeğin bir kırılma noktası vardır ve er ya da geç seni oraya getireceğim."

"Sana iyi şanslar." Anthony kalan gücünü topladı ve kendini ayakta durmaya zorladı. "Beni aramak için buraya gelmeleri an meselesi ve geldiklerinde siz piçler ölmüş olacaksınız."

"Lanet olsun. Düşündüğümde de aptalmışsın," diye alay etti Shadow boğazını serbest bırakırken. "Sana anlayacağın şekilde açıklayayım. Burada bize hiçbir şey söylemeden ölsem bile, senin onları ispiyonladığını düşünmelerini sağlayacağız."

Hızlı bir nefes aldı. "Devam et. Bir bok bildiğin yok."

"KeShawn'ın Kızıl Şövalyelerle bağlantı kurarak sayılarını artırmaya çalıştığını biliyoruz. Bizi alt etmek için ihtiyaç duyacağı ekstra insan gücünü ona vereceklerini umuyor." Gölge kollarını kavuşturmuş Anthony'nin önünde durmuş, her erkeğin sinirini bozacak alçak bir monoton sesle konuşuyordu. "Ayrıca kamyonuna yerleştirdikleri lanet olası bir takip cihazını kullanarak kardeşlerimizden birini izlediğini düşünüyor ve evine yeni bir otomatik tüfek sevkiyatı daha yaptırdı."

"Ama nasıl-"

"Bunları nasıl öğrendiğimizin bir önemi yok. Bilgileri senden aldığımızı düşünmelerini sağlayacağız. Onları senin lanet bir muhbir olduğuna ikna ettikten sonra, seni onların kapısına bırakacağız."

"Bunu yapamazsın, dostum!" Anthony panikle bağırdı.

"İşte şimdi anlıyorsun." Shadow ona doğru tehditkâr bir adım atarak alay etti: "Konuş ya da konuşma. Her iki durumda da boku yedin."

"Peki ya sana bilmek istediğin şeyi söylersem?"

"Tek kelime ettiğinizi asla anlamayacaklar," diye güvence verdi Gölge ona.

O anda Gölge'nin onu yakaladığını biliyordum. Anthony ekibinin onun bir muhbir olduğunu düşünmesini istemiyordu ve bunun olmasını engellemek için günlerce işkence görmeye razıydı. Gölge bunu ona karşı kullanacak kadar zekiye. Anthony boğazını temizledikten sonra kasayı açtı. "Avcı, Fury ile dövüşmeyi planlamıyordu bile. Sadece o lanet hemşireye Soykırım'ı öldürmenin bedelini ödetmek istiyordu."

"Yani, tüm bunlar onun ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşündüğü için mi?"

"Evet. Onun ortalıkta dolaştığını, zamanını boşa harcadığını ve oğlumuzun ölmesine izin verdiğini biliyordu, ama bunun sebebinin onun bir sokak faresinden başka bir şey olmaması ya da bunun gibi bir saçmalık olduğunu düşünüyordu. Sizin çocukların onu izlediğini görünce ikiye ikiye bir araya getirdi."

Shadow'un yüzünde şaşkın bir ifade belirdi ve "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Avcı, kulübünüzden bizimkine bir tür mesaj olarak kızınızı Soykırım'ı öldürmekle görevlendirdiğinizi biliyor. Bu yüzden o da kendi mesajını gönderdi."

senin düşün. Geçen günkü vuruş sadece başlangıçtı." "Garajınızın, takıldığınız lokantanın ve hatta buradaki kulüp binasının peşinde. Bazılarınızın nerede yaşadığını öğrenmeye çalışıyor, böylece size orada ulaşabilecek. Hazırlansanız iyi olur, çünkü buralarda işler ciddileşmek üzere, dostum."

Shadow bize doğru baktı ve ne düşündüğünü çok iyi biliyordum. Müritlerin saçmalıklarıyla daha fazla uğraşmak zorunda kalacaksak artık tahmin yürütmenin bir anlamı yoktu. Artık saldırı planladıklarına dair kanıtımız vardı. Tek yapmamız gereken bu konuda ne yapacağımıza karar vermektir. Shadow dikkatini tekrar Anthony'ye çevirdi. "Bu saldırıları ne zaman yapmayı planladığına dair bir fikrin var mı?"

"İstedığı gibi olsaydı çoktan yapardı ama aptal değil. Sizi alt etmek için ekibimizden daha fazlasına sahip olması gerektiğini biliyor." Anthony Shadow'a dik dik bakarak şöyle dedi: "Kızıl Şövalyeleri çoktan yanına aldı ama hâlâ Kara Meleklerden daha fazla destek almaya çalışıyor. Yine de yola gelecekler çünkü Slayer istediğini elde edene kadar durmayacak. Buna güvenebilirsiniz."

Shadow onu birkaç dakika daha sorguladıktan sonra, Gunner ve ben olanları anlatmak için onu Gus'ın ofisine kadar takip ettik. İçeri girdiğimizde masasında oturmuş Başkan Yardımcımız Moose ve Blaze ile konuşuyordu. Shadow öne çıktı ve "Çocuk sonunda çözüldü." dedi.

"Ve?"

"Görünüşe göre elimizde büyük bir savaş olacak."

Sonraki birkaç dakikayı Anthony'nin bize anlattığı her şeyi onlara anlatarak geçirdi. İş biter bitmez Moose başını salladı. "Lanet olsun, Lewis her zaman serseri mayın gibiydi, ama lanet olsun, işleri bu kadar ileri götüreceğini hiç düşünmemiştim."

"Bir çocuğu kaybetmek zordur. Sorumlunun kendisi olduğunu bilmek onu yıkabilir. Lewis gerçeği kabul etmek zorunda kalmamak için suçu başka bir tarafa atmaya çalışıyor." Gus elini sakalının üzerinde gezdirdi ve nefesinin altında tutarsız bir şeyler homurdandı. "Bu işi daha fazla kontrolden çıkmadan bitirmeliyiz."

"Bu konuda sana katılmıyorum," diye hırladı Blaze. "Ben diyorum ki bu gece o herifi ve çetesini alaşağı edelim. Her birinin işini bitirelim."

Blaze'in tepkisi beni şaşırtmadı. Ne de olsa en büyük tehdit altında olan onun yaşlı karısıydı. Gus ona "Bu işi halledeceğiz kardeşim ama at gözlüğüyle girmeyeceğiz. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeliyiz."

"Gus haklı. Eğer Lewis sayılarını artırmaya çalışıyorsa, o zaman Kırmızı Şövalyelerin ona katılıp katılmadığını ve başka kimlerin bunu düşündüğünü kesin olarak öğrenmeliyiz," diye ekledi Moose.

"Birkaç telefon görüşmesi yapıp neler öğrenebileceğime bakacağım. Biraz zaman alacak ama yeni müttefikler edindiye bağlantılarımın bundan haberi olacaktır." Gus Blaze'e dönerek, "Riggs'ten kameralarla ilgili bir haber var mı?" diye sordu.

Blaze, "Evet. O ve Gauge onları kaldırmayı başardılar ama yayımla ilgili bazı sorunlar yaşıyorlar," diye açıkladı. "Gecenin sonuna kadar her şeyi çalışır hale getirmeyi umuyor."

"Güzel. Sabah ilk iş tekrar buluşur ve hazırlıklara başlarız." Gus gözlerinde kararlı bir bakışla masasından kalktı. "Lewis bunu göremeyecek kadar kör olabilir ama Müritlerin günleri sayılı."

"Aynen öyle," diye kükredi Blaze.

"Sabah görüşürüz çocuklar. Kilise altıda."

Bununla birlikte hepimiz Gus'ın ofisinden çıkmaya başladık. Neredeyse kapıdan çıkmak üzereydik ki Gunner aniden durdu ve "Yarın gece ne olacak?" diye sordu.

O zamana kadar onun ve August'un nişan kutlamasını tamamen unutmuştum. August Gus'ın kızı olduğu için bunun özellikle Gus için önemli bir gece olduğunu biliyorduk. Bir kızı olduğunu daha yeni öğrenmişti ve August ile torunu Harper'ın hayatında olması onun için çok önemliydi. İkisini de tehlikeye atmak istemeyeceğini bildiğim için partiyi iptal edeceğini düşünmüştüm ama beni şaşırtarak, "Şimdilik devam ediyor. Güvenliği iki katına çıkaracağız ve Lewis'in her hareketini izleyeceğiz. Eğer sorun yaşayacakmışız gibi görünürse, kilitleme kararı alırız."

"Anlaşıldı."

Gus'ın ofisinden çıktığımızda çoktan geç olmuştu, bu yüzden eve gitmemeye ve kulüp binasında kalmaya karar verdim. İyi ki de öyle yapmışım. Ertesi sabah saat beş buçukta işe koyulduk. Kilisede buluşma vakti gelmeden önce bir fincan kahve içmeye bile fırsatım olmamıştı. Hepimiz konferans salonunda toplanır toplanmaz, Müritler hakkında topladığımız her bilgiyi bir araya getirdik ve onları alt etmek için en iyi planı formüle etmeye başladık. Havariler, Şeytan'ın Öfkesi'ne karşı çıkmaya karar verdikleri ana çok yakında pişman olacaklardı.

Dağılmadan önce Gus her birimize toplantıdan önce tamamlamamız için görevler verdi. T-Bone ve ben Murphy'nin tüm topları kontrol etmesine yardım edecektik, sadece ihtiyacımız olan her şeye sahip olduğumuzdan emin olmak için değil, aynı zamanda çalışır durumda olduklarından da emin olmak için. İkisini de kulüp binasının deposuna kadar takip ettim. Fazla bir şey yoktu. Sadece ortasında iki büyük metal masa ve arka duvarında kasalar olan orta büyüklükte bir oda. İçeri girer girmez Murphy kasaların kilitlerini açmaya başladı, T-Bone ve ben de tüm silah ve cephaneleri boşalttık. T-Bone bir kucak dolusu aldı ve arka tarafa yönelirken, "Keşke benim de hedef talimi için kullanabileceğim şu Disciple piçlerinden birkaç tane olsaydı," diye homurdandı.

"Sen de ben de." İlk silahını dolduruşunu ve birkaç el ateş edişini izledim. Yüz ifadesindeki bir şey beni "İyi misin?" diye sormaya itti.

"Evet. Bu işi bitirmeye hazırım." Sırıtarak bana baktı. "Crystal bu akşam partiye geliyor."

"Vay be. Onu seninle çıkmaya ikna etmen beni çok etkiledi," diye dürttüm.

"Yapılacak ikna edici bir şey yoktu." Başka bir tüfek kaptı ve birkaç el ateş etti. "İyi bir şeyi gördüğünde anlardı."

Glock'lardan birini elime aldım ve birkaç deneme atışı yaptıktan sonra diğerine geçtim. Bir yanımda Murphy ve diğer yanımda T-Bone ile üçümüz her bir silahı test etmeye devam ettik. İşimiz bittikten sonra depoya geri döndük ve tüm cephaneyi dağıttık, ardından tüm farklı şarjörleri doldurduk ve kalanların envanterini çıkardık. Tam işleri toparlamaya başlamıştık ki Murphy bana döndü ve "Burada işimiz bitince KeShawn'ın evine gidip bir göz atarız diye düşündüm" dedi.

"Kulağa hoş geliyor."

Endişelenen T-Bone, "Seni orada görmelerinin iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Bu gece ortalıkta görünmeyeceğiz. Partiden önce ortalığı karıştırmak istemeyiz." Murphy cephane kutusunu kapattı ve diğerine geçti. "Ama orada bir şeyler oluyorsa, bunu ilk bizim bilmemizi istiyorum."

"İyi bir noktaya değindin." T-Bone gitmemiz için eliyle işaret etti. "Siz ikiniz gidin. Ben bunu bitireceğim."

"Emin
misin?"

"Kesinlikle."

Murphy ve ben KeShawn'ın evine gittik. Önceki seferlerin aksine, dikkat çekmemek için elimizden geleni yaptık ve تنها bir yere park ettik. Hava kararana kadar orada oturduk ama ne yazık ki görececek pek bir şey yoktu. Mürettebatın çoğu oldukça sessizdi, bu yüzden Murphy bana baktı ve "Burada hiçbir şey olmuyor. Hadi kulüp binasına geri dönelim."

"Tamamdır."

Geri döndüğümüzde, çocukların çoğu çoktan oradaydı ve şenlik ateşini hazırlıyorlardı. Murphy Riley'i almak için eve giderken ben de duş almak için içeri girdim. İşim bittiğinde şenlik ateşindeki diğerlerine katılmak için dışarı çıktım. Kardeşlerimle iyi vakit geçiriyordum, bira içiyordum ve ateş ediyordum, ama ne zaman kapıdan bir çift farın geçtiğini görsem, kendimi Darcy olup olmadığını kontrol ederken buluyordum. Bir saatten fazla bir süre boyunca hayal kırıklıkları birbirini izledi ama tam umudumu yitirmişken onun parlak kırmızı pikabını gördüm.

Soğutucudan ikimize de birer bira aldım, sonra onu beklemek için otoparkın kenarına yöneldim. Park ettikten sonra birkaç dakika içeride dolaştı, sonra nihayet kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Yüksek topuklu ayakkabıları yere değer değmez başımın belada olduğunu anladım. Gözlerim uzun, ince bacaklarının çizgisini takip ederek siyah mini eteğinin etek ucuna kadar geldi. Lanet olsun. Aşağı baktı ve kalçalarını hafifçe oynatarak eteğini düzeltti ve park yerine hızlıca bir göz attı. Beni gördüğü anda güzel dudaklarının yavaşça seksi bir gülümsemeye dönüşmesini izledim. Hay sikeyim. Daha önce hiç bu kadar güzel bir manzara görmemiştim.

Kamyonetinin kapısını kapattı ve bana doğru ilerlerken gözlerimi ondan alamadım. O küçük siyah etek, kıvrımlarını tüm doğru yerlerde sarıyor ve sikimi tam orada, lanet olası otoparkta hayata geçiriyordu. O anda, İç Müritle ilgili tüm düşüncelerim anında unutuldu. Yanıma geldiğinde gülümsedi ve "Hey, nasıl gidiyor?" dedi.

"İyi gidiyor." Şenlik ateşini işaret ettim. "Çocuklar ve ben senin başarabileceğini merak etmeye başlamıştık."

"Neredeyse gelmeyecektim ama bazı arkadaşlarım gelmem için beni ikna etti." "Thelma ve Louise mi?"

Başını sallayarak kıkırdadı. "Evet. Akıllarına koyduklarında oldukça ısrarcı olabiliyorlar."

"Eminim yapabilirler." Ona bir bira ikram ederken, "Ateşin başında diğerlerine katılmak ister misin yoksa içeri bara mı gidelim?" diye sordum.

"Ateş iyidir."

Başımı salladım, sonra döndüm ve diğerlerine doğru yürümeye başladım. Çocuklar Darcy'nin kendilerine doğru yürüdüğünü fark eder etmez, birkaçı "Darcy! Gelebildiğine sevindim."

"Davet için teşekkürler."

"Seni ressam kıyafetinin dışında görmek biraz garip." T-Bone bir adım geri çekildi ve ona şöyle bir baktı. "Oldukça iyi temizlenmişsin."

"Keşke ben de senin için aynı şeyi söyleyebilseydim," diye takıldı.

Hepsi gülmeye başladı ve her biri diğerine üstünlük sağlamaya çalışırken bir dizi kötü tekerleme ortaya çıktı. Darcy'nin yanında durup onun kardeşlerimle başa çıkmasını izlerken, kolumu beline dolamaktan ve diğerleriyle birlikte orada dururken onu kendim gibi sahiplenmekten kendimi alamadım. Darcy birasını bitirdiğinde boş şişeyi elinden aldım ve "Bir tane daha ister misin?" diye sordum.

"Evet, tabii."

"Hemen döneceğim."

Yanına gittim ve soğutucudan ikimize de birer soğuk bira aldım. Geri döndüğümde Darcy'nin yanımda durduğunu gördüm. Şişelerden birini elimden aldı ve gülümsedi. "Teşekkürler."

"Sorun değil." Yine de diğerlerinin yanına dönmeye pek hevesli görünmüyordu. "İyi vakit geçiriyor musun?"

"Öyleyim ama nefes almak için bir dakikaya ihtiyacım var."

"Bunu anlayabiliyorum. Çocuklar bazen kendilerini kaptırabiliyorlar."

"Harikalar." Ses tonundan bunu kastettiğini anlayabiliyordum. "Onları tanımaktan gerçekten keyif aldım."

"Eminim onlar da senin için aynı şeyi hissediyorlardır."

"Umarım öyledir." Birkaç dakika sonra kollarını kavuşturdu ve "Ee, şey... bana şu hoşuna giden kızdan bahset" dedi.

"İlgimi çekti mi?"

"Hani dün gece bana bahsettiğin kız var ya. İlgilendiğin kız."

"Ne bilmek istiyorsun?" "Her

şeyi."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz duruşu değişti. Ellerini eteğinin arka cebine sokarken sırtı sertleşti ve

boynundaki kaslar gerildi. Sanki söyleyeceğim şey için kendini hazırlamaya çalışıyor gibiydi, bu da konuşmayı yeniden yönlendirmem gerekip gerekmediğini düşünmeme neden oldu. "Kadınların bu soruları da neyin nesi?"

"Hadi ama Caleb. Sorudan kaçmaya çalışma." Uzun kumral saçlarını yana çekti ve o güzel mavi gözleriyle bana bakarken omzundan aşağı dökülmesine izin verdi. "Sadece bana nasıl biri olduğunu söyle."

"Güzel ve zeki... İnanamayacağınız kadar yetenekli."

Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirerek, "Hı hı. Başka ne var?"

"Ayrıca çok sinir bozucu biri." Kaşlarının çatılmasını izlerken içimden kıkırdadım. "Evet, olabildiğince inatçı, çabuk öfkelenen ve ne yapacağını kestirmesi zor biri. Bir an bal gibi tatlıyken, bir an sonra taşaklarınızı koparabilir... ve hayatım boyunca onu aklımdan çıkaramıyorum."

"Vay canına." Darcy neredeyse hayal kırıklığına uğramış bir sesle mırıldandı: "Gerçekten de bir şeylere benziyor."

Ona doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattım ve ellerimi kalçalarına dayadığımda gözleri şaşkınlıkla açıldı. "*Haklısın... Öylesin.*"

"Ne?" diye nefes nefese kaldı. "*Benden mi bahsediyordun?*"

Söylediklerimi anlamaya çalışırken yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Evet, Darcy." diye cevap verdiğimde hâlâ kafasında çözmeye çalışıyordu. *Sen.*"

Ömür boyu sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca ağzımı onunkinin üzerinde gezdirerek öne doğru eğildim ve yanlış bir hamle yaptığımı dair bir işaret bekledim. Direnmediğinde ya da en ufak bir tereddüt bile göstermediğinde, şansımı denedim. Ağzımı onunkine doğru indirdim ve onu uzun ve sert bir şekilde öptüm. Bunu kendime itiraf etmek istememiştim ama kendimi bildim bileli beklediğim bir öpücüktü bu. Dilimle her santimini keşfederek ağzına daha fazla daldığımda vücudunun titrediğini hissettim. İkimiz de yaklaştıkça boğazından hafif bir ihtiyaç iniltisi çıktı. Lanet olsun. Karşı koymaya çalıştım ama ona karşı hissettiğim çekim sandığımdan da güçlüydü. Darcy Harrington'ı her santimini istiyordum ve eğer bu öpücük bir gösterge ise, o da benim için aynı şeyi hissediyordu. Ellerini göğsüme koyup beni nazıkçe üzerinden ittiğinde öpücük hızla ısınmaya başlamıştı. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Tek kelime etmedim. Onun yerine, istediği zamanı verdim.

Birkaç dakika sonra nefesi düzene girmeye başladı ve gözlerinde bir kızgınlık kıvılcımı parladı. "Çok sinir bozucu olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Senin de bazı anların oluyor."

"Sana bir haberim var, Caleb Hughes... *sen*" -kaşını kaldırdı- "kendin de oldukça sinir bozucu olabiliyorsun."

"Oh, gerçekten mi?" Eğlenerek kollarımı kavuşturdum ve sııttım. "Peki bu nasıl?"

"Otoriter ve dik kafalısın, özellikle de istediğin bir şey söz konusu olduğunda."

"Bu konuda sana katılmamak mümkün değil." "Sen de..."

O daha cümlesini bitiremeden Riggs kulüp binasının arkasından dolanıp bana seslendi. "Hey, Rider!"

"Öyle mi?"

"Sana bir dakika ihtiyacım var."

"Hemen geliyorum." Darcy'ye döndüğümde bana sinirli bir ifadeyle bakıyor, hâlâ söylemek istediği şeyler olduğunu belli ediyordu. Her kelimesini duymak istiyordum ama şimdi böyle bir seçeneğim yoktu. Bu gibi durumlarda bile kulüp önce gelirdi.

Darcy

"Bunun neyle ilgili olduğunu görmem gerek."

Her ne kadar başladığı işi bitirmek istesem de, sadece başımı salladım.
"Tamam."

"Uzun sürmez." "İyi
olacağım, Caleb."

"En azından seni bara götürmeme izin ver." Başıyla kulüp binasının arka kapısını işaret etti. "Ben işimi bitirene kadar diğer yaşlı kadınlarla takılabilirsin."

Kardeşlerin çoğuyla garajda bir şekilde tanışmış olsam da kadınlarından hiçbiriyle tanışmamıştım ve tanımadığım insanlarla dolu bir odada oturma düşüncesi beni biraz tedirgin etti. "Sen bitirene kadar burada takılacağım."

"Seni burada yalnız bırakmayacağım,
Darcy." "Peki, tamam. Seni barda
bekleyeceğim."

Onu kulüp binasının barına kadar takip ettim ve mekânın büyüklüğü beni şaşırttı. Ön tarafta geniş bir tezgah ve etrafında bar tabureleri, arka tarafta da yedi ya da sekiz masa vardı. Bir köşede bir müzik kutusu, birkaç bilardo masası ve dart tahtası, diğer köşede de bir kanep ve birkaç sandalyeden oluşan geniş bir oturma alanı vardı. Ön tarafa doğru yürümeye başlar başlamaz, kadınlardan birkaçı dönüp omuzlarının üzerinden onlara doğru ilerleyişimizi izlediler. İkisinin ileri geri fısıldaştığını fark ettiğimde içimi bir korku kapladı ve keşke içeri girmeyi hiç kabul etmeseydim dedim. Caleb beni uzun kahverengi saçlı ve gözlü kızın yanındaki boş taburelerden birine götürdü.

O kadar koyuydu ki neredeyse siyah görünüyordu. Yanına oturduğumda gülümsedi ve "Sen Darcy olmalısın!" dedi.

"Öyleyim."

"Sonunda seninle tanışmak güzel." Elini benimkinin üzerine koyarken yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Blaze durmadan garajda yaptığın işlerden bahsediyor."

"Öyle mi?"

"Kızım, evet. Adam o garaj için deli oluyor ve senin orada çalışmayı kabul etmenden çok memnun. Sen orada çalışmaya başladığından beri boya siparişlerinin iki katına çıktığını söyledi." Caleb'a baktı ve "Gitmen gereken bir yer yok mu?" dedi.

"Evet, biliyorum."

"Pekâlâ, yola koyulun. Onu yakaladık," diye güvence verdi. Bana baktığında başımı salladım. "İyi olacağım."

"Geri döneceğim." Çıkışa doğru yürümeye başladığında diğer kadınlara dönüp baktı ve "Uslu durun kızlar" diye uyardı.

"Sus. Yapacağımızı biliyorsun," diye alay etti diğerlerinden biri.

O çıkar çıkmaz tüm gözler bana çevrildi. Her biri kendini tanıtmak için bir dakika ayırdı, sadece isimleriyle değil, aynı zamanda kimin yaşlı hanımı olduklarını da söylediler. İtiraf etmeliyim ki üçüncü tanıtımdan sonra isimler birbirine karışmaya başladı. Hepsi benim hatam değildi. Hâlâ Caleb'la yaptığım konuşmanın ve öpüşmemizin etkisindeydim ve birdenbire daha önce hiç görmediğim bir grup kadının arasına atılmışım. Kabullenmesi zor bir durumdu. Hepsi bitirdiğinde gülümsedim ve hepsine "Sonunda sizinle tanışmak gerçekten harika. Garajda her biriniz hakkında konuşulduğunu duydum ve şimdi nihayet isimlerinizle yüzlerinizi tanıyabiliyorum."

"Çocuklar da senden bahsediyor." "Çok yetenekli olduğunu söylüyorlar." dediğinde Kenadee'nin yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Çok tatlılar. Elimden gelenin en iyisini yapmak için gerçekten çok çalışıyorum." "Görünüşe göre harika iş çıkarmışsın." Beni biraz dürttü kıkırdadı. "Ve ilk gününüzde oldukça iyi bir izlenim bıraktınız."

"Gerçekten mi?" Neden bahsettiğini hatırlayamadığım için "Nedenmiş o?" diye sordum.

"T-Bone'la olan tüm o şey." Başını sallarken kıkırdadı. "O sırada duvarda bir sinek olmayı çok isterdim."

"Ah, evet. Şimdi onu biraz daha yakından tanıdığım için, ona yaptığım gibi süründürdüğüm için kendimi kötü hissediyorum."

"Kızım, bir dakika bile terleme." Alex öne doğru eğildi. "Bu yapabileceğin en iyi şeydi. Adamlar ilk kez işlerinin etrafında bir kadın gördüler ve bu hepsi için bir ders oldu."

Riley başını salladı. "O haklı."

"Hepsiyle çalışmaktan gerçekten keyif aldım. Garajda gerçekten iyi bir iş çıkarıyorlar. Her yerde insanlar yaptıkları işten bahsediyor." Etrafa hızlıca bir göz attım ve adamların çoğunun gittiğini fark ettim; sadece daha önce hiç görmediğim üç ya da dört kişi kalmıştı. Son biramı da bitirdikten sonra ona, "Hepsi nereye gitti?" diye sordum.

Hafifçe omuz silerken Kenadee'nin yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Kontrolenden çıkmadan halletmeye çalıştıkları bir durum var."

"Bu konuda endişeli görünüyorsun."

"Öyleyim." Diğerleri sustu ve endişelenen tek kişinin o olmadığını anladım. "Hepimiz endişeliyiz ama çocuklar bu işi halledecektir. Her zaman öyle yaparlar."

Ben cevap veremeden Riley konuyu değiştirdi. "O haklı. Onlar halledecektir. Bu adamların yapamayacağı bir şey yok gibi görünüyor... çoraplarını çamaşır sepetine koymak dışında."

"Kızım, bilmiyor muyum!" Reece içkisinden bir yudum alırken inledi. "Lavaboya kirli bir tabak bile koyamıyorlar."

"Şey..." Alex yüzünde muzip bir sırıtişla söze başladı. "Peki, ne?"

Reece itti.

"Tamam, yani... geçen gece mutfığa girdim." "Ve?"

"Ve Shadow içerideydi... bulaşık yıkıyordu." Boynunda soluk pembe bir kızarıklık belirdi. "Seni bilmem ama mutfakta yardım eden bir erkekte *çok seksi* bir şeyler var. Kahretsin, en son ne zaman bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyorum."

"Bir iyilik isteyeceğim." Kenadee kıkırdayarak, "Bu hikayeyi Blaze'in önünde anlatacak mısın?" diye sordu.

"Bu hikâyeyi *bütün* erkeklerin önünde anlatması gerekiyor," diye kıs kıs güldü Riley.

Bir bira ve bir shot içeren bir tur içki daha almıştık ki bara başka bir genç esmer girdi. Kenadee fark eder etmez ona el salladı. "Hey, August! Buraya gel ve biraz rahatla."

Bize ulaşıp yanıma oturduğunda biraz yıpranmış görünüyordu. "Sonunda Harper'ı indirdim."

"Annen ona bakıyor mu?"

August başıyla onayladı. "Sadece Gus gitmeye hazır olana kadar. Sonra onu gece için onun evine götürecekler."

"Güzel." Kenadee bana doğru bakarak, "Darcy ile tanışma fırsatın oldu mu? Adamların garajda çalışması için işe aldıkları kişi o."

"Ressam mı?"

"Evet, o benim. Tanıştığımıza memnun oldum August."

Alex bana doğru eğildi ve "August, Gunner'ın yaşlı karısı ve Gus'ın kızı" dedi.

"Gus mı? *Kulüp başkanı* Gus gibi mi?"

"Tek ve biricik. Birbirlerini yeni öğrendiler, bu yüzden ikisi için de bir alışma süreci oldu."

"Oh, vay canına. Bu büyük bir şok olmalı."

"Evet, bunu tekrar söyleyebilirsin," diye alay etti August.

"Hey, ben de sormak istiyordum," diye araya girdi Reece. "Yarın kahvaltı için hâlâ lokantada buluşacak mıyız?"

"Bilmiyorum." Alex'in yüzünde şüphe belirdi. "Bunu gerçekten dört gözle bekliyordum ama Shadow ertelememiz konusunda oldukça kararlıydı."

"Blaze de öyleydi," diye cevap verdi Kenadee neredeyse somurtarak.

"Neden? Sanki gözleri sürekli üzerimizde değil." Reece başını arkamızdaki çocuklara doğru salladı ve iç çekti. "Çok uzağa da gitmiyoruz, sadece bir lokanta."

"Sadece güvende olmamızı istiyorlar."

"Bazen biraz abartıyorlar." Kenadee August ve bana dönerek, "Bir parti ya da tecrit olmadığı sürece çok sık bir araya gelme şansımız olmuyor, bu yüzden ayda bir kez kahvaltıda buluşmaya karar verdik," dedi.

"Bu harika."

"Genelde çok eğlenceli olur. Sadece şu anda bazı işlerimiz var, o yüzden çocukların istediğini yapıp ertelemek bizim için daha iyi olacak."

Kenadee, "Siz ikiniz bir dahaki sefere bize katılmalısınız," diye önerdi. "Daisy Mae'ye genellikle saat onda varmaya çalışırız."

"Bu hoşuma giderdi."

"Bana numaranı ver, bir dahaki sefere buluşmaya karar verdiğimizde sana mesaj atarım."

Kenadee numaramı cep telefonuna tuşlamayı bitirdiğinde, adamlar bara geri gelmeye başladı. Bir bira daha aldım ve her birinin kadınlarının yanına gidip her şeyin yolunda olduğundan emin olmalarını izledim. Etrafa hızlıca bir göz attım ama Rider ya da Gunner'dan bir iz bulamadım. Kenadee'ye nerede olabileceklerini sormak üzereydim ama hemen onun ve Alex'in Shadow ve Blaze ile konuşmakla meşgul olduklarını fark ettim. Diğerlerinden bazıları bilardo oynamaya gitmiş, August ve beni yalnız bırakmıştı. Bir sohbet başlatmaya karar vererek ona döndüm ve "Başkanın kızı olmak nasıl bir duygu?" diye sordum.

"Henüz gerçekten bilmiyorum." Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Kenadee'nin dediği gibi, onun babam olduğunu yeni öğrendim, bu yüzden tüm bu kulüp işlerinin nasıl yürüdüğünü hâlâ öğreniyorum."

Biranın ve shotların etkisini hissetmeye başlamıştım. "Yani, daha önce hiç MC'nin etrafında bulunmadın mı?"

"Tanrım, hayır. Gus'ın beni ilk sürüşüme çıkardığı güne kadar bir motosikletin etrafında bile değildim," diye alay etti.

"Ata binmiyor musun?"

"Hayır. Sadece Gunner'la... ve bir keresinde Gus'la." Eliyle barın arkasındaki kıza bira istediğini işaret etti. "Büyürken ailem bu tür şeylere pek meraklı değildi, o yüzden hiç fırsatım olmadı."

"Peki şimdi işler değişti mi?"

Gözlerini kısarak koltuğuna geri yaslandı ve bana üç kafam varmış gibi baktı. "Kendi bisikletim olsun ister miydin?"

"Evet, kendi bisikletin. Kendi payınız. Her şey." "Bunu hiç düşünmemiştim."

O cevap verirken Rider, Gunner ve uzun, kalın sakallı, karanlık, delici gözleri olan yaşlı bir beyefendiyle birlikte bize doğru yürüdü. Onun hakkındaki hikâyeleri duymuştum ve Şeytan'ın Öfkesi'nin ünlü başkanı Gus olduğunu hemen anlamıştım. Bu gerçek beni korkutmuş olabilirdi ama kendimi biraz çakırkeyif hissediyordum.

Gunner kolunu August'a dolayarak, "Siz kızlar iyi vakit geçiriyor musunuz?" diye sordu.

"Öyleyiz. Ya sen?" "Her şey yolunda mı?" diye sorarken sesindeki endişeyi duyabiliyordum.

"Her şey yolunda." Gunner Gus'a baktı ve "Darcy ile tanışma fırsatın oldu mu?" diye sordu.

"Hayır, öyle olduğunu söyleyemem." Küçük bir gülümsemeyle elini bana doğru uzattı. "Senin hakkında çok iyi şeyler duydum."

"Öyle mi?"

"Blaze orada yaptığın işten çok memnun kaldı." Bir an beni incelerken elini gür sakalının üzerinde gezdirdi. "Ayrıca T-Bone'a haddini bildirdiğini de duydum."

"Görünüşe göre bunu duyan tek kişi sen değilsin." Caleb'ın yanımda durduğunu ve ben konuşurken dikkatle beni izlediğini hissedebiliyordum, "T-Bone ve ben artık heteroseksüeliz."

"Bunu da duydum."

August, Gunner ve Gus'a doğru eğilirken muzip bir sırıtışla başını kaldırdı. "Darcy ve ben konuşuyorduk ve... *kendi motosikletimi* almam gerektiğini düşünüyordum."

Gus hakkındaki hikâyeleri duymuştum ve karşı çıkılmaması gereken bir adam olduğunu biliyordum. Demir yumrukla yönetmesiyle bilinirdi, kimseden bir bok almazdı ve görünüşüne bakılırsa hakkındaki hikâyelerin doğru olduğundan hiç şüphem yoktu. Yüz ifadesinden, kızına kendi bisikletini almasını önermemden memnun olmadığı anlaşılıyordu. "Bu doğru mu?"

"Şimdi, bir dakika bekle." Birden August'la yaptığım tüm konuşmadan pişmanlık duydum. Aldığım alkolün etkisinin düşüncelerimi bulandırmasına izin vermiştim. İşleri yoluna koymaya çalıştım ama ona, "Sadece kendine ait bir motosiklet almayı düşünüp düşünmediğini sordum, ama bir motosiklete sahip olmasının ona ne gibi bir zararı olabileceğini anlamıyorum... Tabii kadınının kendi motosikletine sahip olmasına karşı bir şeyin yoksa." dediğimde işleri daha da kötüleştirdim.

Gus'ın sesi derin ve hırıltılıydı, konuşurken tüm dikkati üzerinde topluyordu. "Duyduğuma göre sadece bisiklete binmekle kalmıyormuşsun, kendine ait bir bisikletin de varmış."

"Evet. İstiyorum."

"Tamam o zaman." "İşte böyle." derken yüzünde bir gülümseme belirdi. Sadece bisiklete binen değil, kendi bisikleti olan kadınlarımız da var."

"Bekle," diye itiraz ettim. "Ben sayılmıyorum. Ben sadece bir çalışanıam." "Yine de Şeytan'ın Öfkesi'ne bağlısın."

Cevabı benim için sürpriz oldu. Sadece onlar için çalıştığımı sanıyordum. Beni kendilerine bağlı gördüklerini fark etmemiştim. Ben hem

Bu düşünce gururumu okşadı ve dehşete düşürdü. Hâlâ son sözünü kafamda oturtmaya çalışıyordum. Ben ona bakana kadar Caleb'in yaklaştığını fark etmemiştim. Yüz ifadesinden bir sonraki söyleyeceğim şey için endişelendiğini anlayabiliyordum. Ne yazık ki bu beni şunu söylemekten alıkoymadı: "Fury'ye bağlı olayım ya da olmayayım, ben hâlâ sadece bir çalışanım. Neye bindiğim ya da binmediğim gerçekten önemli değil. Şimdi, senin eski hanımlarınla, bu tamamen farklı bir şey. Beni meraklandırıyor... Kadınlarınızın yanınızda değil de arkanızda olması gibi bir şeyiniz mi var?"

Caleb yüksek sesle homurdanarak boğazını temizlediğinde kelimeleri ağzımdan daha yeni çıkarmıştım ki, "Sizi bilmem ama ben bir bira daha alabilirim. *Belki iki tane.*"

"Evet, kesinlikle bir tane alabilirim," diye yanıtladı Gunner. "Ağustos da öyle."

"Tamamdır." Elimden tuttu ve nazıkçe çekiştirerek beni yerimden kaldırdı. "Darcy ve ben kendimize birkaç soğuk bira alacağız."

"Ama... Ben istemiyorum," diye itiraz etmeye başladım ama Caleb beni kalabalığın arasından geçirirken durdum. Diğerlerine bir bira daha alamayacağımızı anladığımda, Gus ve Gunner'a dönüp baktım ve ikisinin de kulaktan kulağa gülümsediğini gördüm. Caleb'in küçük numarasının onları oldukça eğlendirdiği açıktı ama diğer yandan ben eğlenmemiştim.

Rider

Darcy'yi odama aldıktan sonra kapıyı arkamızdan kapattım ve yüzümü ona döndüm. Kızarmış pembe yüzü ve parlayan mavi gözleriyle kollarını havaya kaldırdı. "Bu da neydi böyle Caleb? Konuşmamı bitirmemiştin!"

"Oh, hayır. Bu konuda yanılıyorsun." Darcy'nin biz çocukken ne kadar dik kafalı olduğunu hâlâ hatırlayabiliyordum. Bir şeyi kafasına koyduğu anda, onu değiştirmenin mümkün olmadığını bilirdim, bu yüzden de işin peşini bırakırdım. Bu sefer farklıydı. Bu sefer, önemsiz şeyler yüzünden tartışan iki çocuk değildik. Bu sefer çizgiyi aşmıştı ve ben de bu işin peşini bırakmayacaktım. "Kadınlar ve kulüp hakkında konuşmaya başladığın anda bu konuşma bitmişti."

"Peki bu neden olabilir?"

"Çünkü burada neler olup bittiği ya da işlerin nasıl yürüdüğü hakkında en ufak bir fikrin yok," diye bağırdım.

Ellerini meydan okurcasına kalçalarına dayadı, "Ama sen beni oradan çekip çıkarmadan önce iyi bir noktaya değiniyordum!"

"Şeytan'ın Öfkesi'nin başkanını, kimleri umutlandıracağı konusunda sorgulayamazsınız! Onu hiçbir konuda sorgulayamazsınız!"

"Pfft. Bu çok aptalca. Ben sadece-"

"Darcy."

"Vay be. Donuna kadar pisliğe batmışsın." Öfkeyle gözlerini devirdi ve "Ben sadece adama sordum-" diye homurdandı.

"Kahretsin," diye homurdanarak yine sözümü kesti. "Hatırladığımdan daha da kalın kafalısın."

Bana doğru bir adım atarken gözleri kısıldı. "Neden? Adama bir soru sorduğum için mi?"

"Hayır. Çünkü yanılıyorsun."

"İyi. Her şey düşünüldüğünde, bunun en iyi konuşma konusu olmayabileceğini kabul ediyorum, ancak *yanıldığımı* söyleyecek kadar ileri gitmezdim."

"Çünkü çok inatçısın." Sinirle elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Buradaki erkek kardeşler kadınlarına saygıdan başka bir şey göstermezler. Dünyada onlar için yapamayacakları hiçbir şey yoktur. Onları korumak için hayatlarını ortaya koyarlar ve kadınları da bunu bilir. Onların sadakatini ya da sevgisini asla sorgulamak zorunda kalmazlar. Asla. Yani, son derece açık konuştuğumdan emin olmak için söylüyorum; kadınların nereye bindiğinin erkeklerin onları yanlarında isteyip istememesiyle hiçbir ilgisi yoktur. Bu sadece kadınların nerede olmak istediğidir."

"Haklısın. Açıkçası ne söylediğimin farkında değildim ve çenemi kapalı tutmalıydım. Özür dilerim." Darcy kaşlarını kaldırarak ekledi: "Ama açık konuştuğumdan emin olmak için söylüyorum, ben inatçı değilim!"

Bu kadın beni delirme noktasına getirecekti. Darcy'nin bir mil uzunluğunda inatçı bir çizgisi vardı, ama topuklarını kazdığı zaman onu cehennem kadar seksi bulmadıysam lanet olsun. Tekrar üzerine gelmek için kendini hazırladığını görebiliyordum ve artık kendimi tutamıyordum. Elim boynunun arkasına götürdüm ve ayırık dudaklarını kendime doğru çekerek onu bir öpücükle susturdum.

Şefkatli, dolgun ağzı benimkine değdiği anda, gergin kasları kollarımın arasında eridi. Darcy kollarını boynuma doladı ve o da beni öperken kendimi lisede onunla ilgili kurduğum fantezileri düşünürken buldum. Sadece bir genç kızdım ama o zaman bile kollarımda ne kadar inanılmaz hissedeceğini biliyordum. O zaman da şimdi de onun tarafından tüketilmişim ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Adımı fısıldayacak kadar uzun bir süre kucaklaşmamızdan geri çekildi, "Caleb."

Ona baktım ve gözlerimiz buluştuğunda, "Anlat bana." dedim.

Cevap vermedi.

Bunun yerine sessiz kaldı ve şehvet dolu gözlerle bana bakarak onu daha da çok istememe neden oldu. Yumruğumu saçlarına doladım ve onu tekrar ağzıma çektim. Bir zamanlar yumuşak olan öpücük hızla değişip daha yoğun ve ateşli bir hal aldığı anda muhtaç bir inilti çıkardı. Ağzımı daha da açarak onu ağzıma almam için beni davet etti. Lanet olsun. Darcy kollarımda kendini çok iyi hissediyordu ve ellerim kalçalarına doğru kayarak onu daha da yakınlaştırırken, ben

Vücudunun başka neresine sahip olmak istediğimi merak ediyordum. Sadece çıplak vücudunun her santimini tatmayı ve keşfetmeyi düşünmek bile her saniye daha da sertleşmeme neden oluyordu. Bana baktığında, sadece göremiyordum, aynı zamanda ondan yayılan ihtiyacı da hissedebiliyordum. Her ne kadar onu o anda ve orada almak istesem de, zorlamayacaktım. Kelimeleri onun söylemesi gerekiyordu.

Öpüşmeye devam ettik ve onu göğsüme yakın tuttuğumda, beklediğim an nihayet gerçekleşti. Kalçalarını oynattı, büyüyen ereksiyonuma karşı sürtünürken ateşli iniltisi göğsünü titretti. Saçlarını nazıkçe çekiştirdim, sonra ağzımı kulağına götürdüm ve fısıldadım, "Bana ne istediğini söyle, Darcy."

"Ne istediğimi *biliyorsun*."

"Kelimeleri duymak istiyorum." Darcy bir an beni inceledi ve dediğini yapmayacağından korkarak, "Söyle bana," dedim.

Avuç içini yanağıma koyarken gözleri benimkilerle buluştu. "Seni istiyorum, Caleb."

Sözler Darcy'nin ağzından çıkar çıkmaz işim bitmişti. Onu bir kez daha, uzun ve sert bir şekilde öptüm, sonra tişörtümü başımın üzerine çektim. Aç gözlerinin göğsüme düşmesini izledim. Alt dudağını kemirirken, parmak uçlarını kaslarımın üzerinde gezdirdi ve mürekkeğim boyunca ve karnımdan aşağı doğru takip etti. Belime ulaştı ve kemerimi ve fermuarımı hızlıca çekti, sonra kotumu çekiştirmeye başladı.

Botlarımı çıkardım, sonra çoraplarımı, kot pantolonumu ve boxerımı çıkardım. Eğilerek onu kollarımın arasına aldım ve yatağıma doğru taşıırken çıplak göğsüme yasladım. Dikkatlice onu yatağa yatırdım, sonra topuklu ayakkabılarını çıkardım. Darcy kıpırdamadan yatarken ellerim mini eteğinin kenarına uzandı ve beyaz dantel tangasıyla birlikte yavaşça uzun, zayıf bacaklarından aşağı indirdi. Açıkta kalan teninin her santiminde kanın sikime doğru aktığını hissedebiliyordum. Acele etmedim, ona olan açlığımı dizginlemek için her türlü direnci kullandım, böylece hepsini içine girdiğim ana saklayabilecektim. Üstünü çıkarıp parmaklarımı sütyeninin dantelli kabında gezdirirken Darcy'nin gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Meme ucunu sıkıca ağzıma alırken yumuşak kumaşı yana kaydurdum. Dilimi daha fazlası için yalvaran hassas etinin etrafında döndürürken sırtını bana doğru eğdi. Lanet olsun. O kadar iyi hissediyor, o kadar iyi tadıyordu ki kendimi tamamen kaybetmemek neredeyse imkânsızdı. Daha fazlasına ihtiyacım olduğu için ağzımı göbeğinden aşağıya doğru kaydurdum ve yumuşak, narin tenini öpüp ısırırken inlemeleri odayı doldurdu.

Kendimi bacaklarının arasına yerleştirdim, dilimi klitorisinin üzerinde sıkıca gezdirirken bacaklarını iyice açtım. Ben ağzımla onu kızdırmaya devam ederken, parmakları çarşafırlara dolanıyor, elleriyle onları büküyordu. Acımasızca yalayıp emerken, ileri geri gidip gelirken, vücudunun her dokunuşuma verdiği tepkinin tadını çıkarırken gözlerimi onunkilerden hiç ayırmadım. Darcy çok yaklaşmıştı ve birkaç dakika sonra vücudu salıverilmesiyle birlikte kaskatı kesildi. Yüzündeki memnun ifadeyi görmek bir an daha beklemeyi imkânsız kılıyordu. Onun içinde olmalıydım.

Yatağın yanındaki çekmeceye uzanıp bir prezervatif aldım ve onu açmaya başladığımda elimden aldı. "Bekle... oynama sırası bende."

Dudağını ısırıp yavaşça kalçalarıma yerleşirken yüzünde yaramaz bir ifade belirdi. Parmakları etrafımı sararken açgözlü gözleri zonklayan sikime sabitlenmişti. Dili başımın etrafında dönmeye başladığı anda kendimi kaybetmişim. Odanın içinden bir tren geçse bile fark etmezdim.

"Kahretsin, kadın," diye inledim. "Oyun tarzını seviyorum."

Elini yavaşça sert şaftımda yukarı ve aşağı hareket ettirmeye başladığında dudakları bir gülümsemeye dönüştü, parmaklarını yavaş yavaş etrafımda sıktı. Ağzı sikimin etrafında çok iyi hissettiriyordu. Ellerim başına düştü, uzun kumral saçlarına dolandı, ağzını daha geniş açıp beni derinlere alırken. Boğazının arkasına bastırduğımı hissettiğimde, dişlerimin arasından bir tıslama kaydı ve geri tepmeden önce hızını artırdı, neredeyse beni uçurumun kenarına gönderdi. Sıcak, ıslak ağzı beni çılgına çeviriyordu ama daha fazlasını istiyordum.

Ellerimi kollarının altından geçirdim, onu öne doğru çektim ve sonra bizi hızla ters çevirdim ve onun güzel ama şaşkın yüzüne bakarken homurdandım, "Ağzın inanılmaz, ama içinde olmam gerekiyor. *Şimdi*."

Yataktan prezervatifi aldıktan sonra taktım ve kendimi onun girişine odakladım. Gözleri anında benimkilere kilitlendi. Vahşi ve ateşliyidiler, arzusu aşikârdı. Bacaklarını davetkâr bir şekilde belime doladı, beni daha yakına çekti ve merkezini sert horozuma karşı öğüttü. Daha fazla bekleyemedim.

"Evet," diye inledi ben onun derinliklerine kayarken. Nefesinin titrediğini hissettim ve durakladım, amının ılık, ıslak sıcaklığının tadını çıkardım. O kadar sıkı ve mükemmeldi ki, sadece içinde olduğum için boşalma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım.

"Kahretsin, çok iyi hissediyorsun," diye homurdandım ve hareket etmeye başladım, her sürüşte daha sert ve daha derine iterek acımasız bir tempoya ulaştım. Her

Bir öncekinden daha talepkârdı ve orgazm olmaya başladığında Darcy'nin etrafında titreştiğini hissedebiliyordum. Kalçalarını aynı hararetle ritimle öne doğru kaydırdı, aldığı kadar iyi veriyordu.

"Oh, Tanrım! Caleb, durma! Evet!"

"Siktir," diye inledim. Vücudu altımda sarsıldı ve kaya gibi sertleşmiş sikimi sıktı, ben içine girmeye devam ederken beni sağdı. Vücutlarımızın birbirine çarpma ve odanın etrafında yankılanma sesleri, onu en şehvetli şekilde talep etmemi sağladı. O anda ellerimi kalçalarının altından geçirdim ve onu kaldırdım, kendimi daha da ileri gömerken parmaklarımın uçlarını kıkına sürtmeye başladım. İçine boşaldığımda içimden derin, işkence dolu bir hırıltı yükseldi. Hareketsiz kaldım, bu hissin tadını çıkarıyordum. Birkaç dakika sonra prezervatifi çıkardım ve çöpe attım, sonra kendimi onun yanındaki yatağa bıraktım. Yan tarafına döndüğünde, başını omzuma yaslarken kolumu ona doladım.

Orada sessizce uzanmış, kesik kesik aldığımız nefeslerin yavaşlamaya başlamasını dinliyorduk. Darcy dirseğinin üzerinde doğrulup bana dik dik baktığında ben hâlâ kendime gelmeye çalışıyordum. "Bil diye söylüyorum, ben inatçı değilim. Ben... iradeli biriyim."

"Biz az önce..." dedikten sonra aklına gelen ilk şey bu mu? Başımı salladım ve kıkırdadım. "Gerçekten mi?"

"Şey, ben sadece..."

"Hayır, Darcy. Bu bile senin ne kadar inatçı olduğunu gösteriyor." Ona kaşlarını kaldırarak, "Ama şikâyetçi değilim. Her ne kadar berbat bir durum olsa da, senin deyimimle 'iradeli' olman hoşuma gidiyor."

"Sadece ben değilim, biliyorsun." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Sen de oldukça inatçısın."

"Oh, öyle mi düşünüyorsun?"

"Um-hmm." Başını salladı. "Elbette öyle. Aksi takdirde karavanımda iki yeni güvenlik lambası olmazdı."

"Bu inatçılık değil. Bu akıllı olmaktır." Öne doğru eğildim ve dudaklarımı omzuna bastırdım. "Senin gibi yalnız yaşarken dikkatli olmalısın, Thelma ve yardımcısı Louise ile bile."

"Ben gayet iyiyim, çok teşekkür ederim."

"Sana katılmıyorum. Sadece bir gerçeği söylüyorum." Külotunu çıkarmaya başladığında doğruldum ve "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Ben eve gidiyorum."

"Geç oldu ve sen içiyordun." Tam gömleğini giymek üzereydi ki ona uzandım ve nazikçe yatağa geri çektim. "Bu gece burada kal."

"İsterdim ama yapamam." Başına geçirdi ve ekledi: "Yarın yapmam gereken işler var."

"Ne gibi?" "Şeyler."

"Peki, yapman gereken bu şeyler... Acil mi?" "Hayır, tam olarak değil."

Kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim. "O zaman acele etmen için bir neden yok."

"*Caleb*."

"Gerçekten bu konuda da bana zorluk mu çıkaracaksın?"

Kolumun kıvrımına sokulurken yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. "Hayır, sanırım olmaz. Kamyonetimde yedek kıyafetlerim var, sanırım sabah burada hazırlanabilirim."

"Gördün mü? Teslim olmak o kadar da zor değilmiş, değil mi?" "Hayır, ama buna alışma."

"Buna cesaret edemem."

Yorganı üzerimize çektim ve çok geçmeden ikimiz de uykuya daldık. Ertesi sabah kapım çalındığında ikimiz de mışıl mışıl uyuyorduk. Darcy'yi uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kalktım ve boxer külotumu giydim. Kapıyı açtığımda Shadow'un endişeli bir ifadeyle karşımda durduğunu gördüm. "On beş dakika içinde kilisede buluşacağız."

"Bir şey mi oldu?"

"Harekete geçiyoruz. Gus buluştuğumuzda her şeyi açıklayacak."

"Tamam. Orada olacağım."

Kapıyı kapattım ve arkamı döndüğümde Darcy'nin yatakta doğrulup bana baktığını gördüm. "Her şey yolunda mı?"

"Öyle olacak." Şifonyerime doğru yürüdüm ve yeni bir tişört ile bir kot pantolon aldım. Giyinmeye başlarken ona "Bugün lokantaya gidersen dikkatli olman gerekecek" dedim.

"Umm...tamam mı?"

"Ve ben de potansiyel müşterilerden birine seni oraya kadar takip etmesini söyleyeceğim." Gözlerini devirdi. "Buna hiç gerek yok."

"Belki de değil. Yine de yapıyorum." Öne doğru eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Müsait olduğumda arayacağım."

"Tamam."

Dönüp kapıya yöneldiğimde Darcy'nin yüzündeki garip ifadeyi fark etmeden edemedim. Bir şeyler hakkında endişelendiğı belliydi. Kiliseye gitmem gerektiğı halde durdum ve "Aklında bir şey mi var?" diye sordum.

"Sadece dün geceyi merak ediyordum." Bir an beni incelerken dişleri alt dudağının üzerinde gezindi. "Tam olarak neydi o?"

"Nereye varmaya çalıştığınızdan emin değilim."

Dudaklarından bir iç çekiş döküldü ve mırıldandı: "Boş ver. Önemli bir şey değil."

"Aramızda olanlardan mı bahsediyorsun?" Başını kaldırdı ve gözleri benimkilerle buluştuğunda başını salladı. "O zaman kesinlikle *hiçbir şey değil*."

"Oh."

"Burada bir şeyler var. Dün gece bunu kanıtladık." Tekrar yanına gittim ve onu bir kez daha öptüm. "Çok yakında bunu tekrar kanıtlamayı planlıyoruz."

Büyük bir isteksizlikle kendimi odadan çıkmaya zorladım ve konferans salonuna doğru ilerledim. Darcy'den ayrılmaktan ne kadar nefret etsem de, özellikle de bizim hakkımızda şüpheleri varken, başka seçeneğim yoktu. Kardeşlerimin bana ihtiyacı vardı. İçeri girdiğimde çoğu zaten oradaydı ve masadaki yerlerini almışlardı. Benim gibi hepsi de neden kiliseye çağrıldığımızı biliyordu ve İç Müritlere karşı saldırı planını duymak için sabırsızlanıyorlardı. Gus masaya yaklaştığında oda sessizliğe gömüldü. "Az önce Tyrone Davis'ten bir telefon aldım. Hepinizin bildiğı gibi, o ve kardeşi Kara Meleklerden sorumlu. Lewis'in bizi alaşağı etmek için onları kendi ekibiyle bir araya getirmeye çalıştığını söyledi."

"Bunu neden yapsın ki?" Moose şaşkınlıkla sordu.

"Görünüşe göre o ve kardeşinin Lewis ile bazı sorunları varmış ve onun gitmesini istiyorlar... temelli olarak. O kadar ki, bize yardım etmeye hazırlar."

Blaze öne doğru eğilerek, "Bize *nasıl* yardım edeceksin?" diye sordu.

"O ve ekibi bize katılmak istiyor. Kızıl Şövalyeler'den daha fazlasını kendi tarafına çekmeden önce ondan kurtulun. Normalde böyle bir konuda acele etmeyi düşünmezdim ama sanırım o haklı. Lewis derhal halledilmesi gereken bir sorun."

"Peki bunu nasıl yapacağız?" Gunner sordu.

Gus, "Tyrone, Lewis'in saat yedide Momma D'de bir buluşma ayarladığını duymuş," diye cevap verdi. "Oraya ve onun evine saldırıp onu tamamen ortadan kaldıracacağız."

Her zamanki gibi, hepimizin aklını kurcalayan tek soruyu sormaya istekli olan tek kişi T-Bone'du. "Bu Tyrone denen adamın güvенеbileceğimiz biri olduğundan emin misin?"

"Kesin olarak bilmenin bir yolu yok. Bu yüzden onun yardımını kullanmıyoruz." Gus, Murphy'ye dönerken elini sakalında gezdirdi. "Cephane konusunda iyi miyiz?"

"İyiden de öte."

Gus Blaze'e dönerek, "Mack'i kontrol et ve ilaç paketlerinin hazır olduğundan emin ol." diye sordu.

"Evet, iyiyiz."

"Riggs, Lewis'in evindeki güvenlik kameralarından ne haber?"

Riggs, "Kalktılar ve gidiyorlar," diye cevap verdi. "Bütün gece ona göz kulak oldum."

"Güzel. Bu orospu çocuğunun yaptığı her hareketi bilmek istiyorum." "Tamamdır."

Gus'ın sesi alçak ve tehditkârdı, bize baktı ve "Bu gece Lewis ve ona bağlı olan herkes ölecek" dedi.

"İyi ki kurtuldun, orospu çocuğu," diye homurdandı Blaze.

Gus, "Hava kararmadan önce her şeyin hazırlanmasını ve yola çıkmaya hazır olmasını istiyorum," diye emretti. Hepimiz "Anlaşıldı," diye cevap verdik.

O söz verir vermez tüm kardeşler ayağa kalktı ve dağılmaya başladı. Gunner ve ben tam odadan çıkmak üzereydik ki Blaze arkamızdan geldi. "Siz ikiniz kızlardan bir şey duydunuz mu?"

Gunner, "Hayır, kilise başladığından beri değil," diye cevap verdi.

"Kenadee'ye ulaşmaya çalışıyorum ama cevap vermiyor." derken Blaze'in yüzünde endişe ifadesi belirdi.

"Peki ya Gauge?" Gunner sordu.

"Hiçbir şey yok. Rip ve Dane de aynı şekilde."

"Henüz panik yapma," dedim ona. "Hadi aşağı inip odanı kontrol edelim. Belki duşta'dır ya da öyle bir şeydir."

Blaze başını salladı, sonra döndü ve koridorda koşarak odasına gitti. Kapısına vardığımızda Rip ya da Dane'den hiçbir iz olmadığını görünce içimi bir huzursuzluk kapladı. Blaze'in odasına girmeye devam ettik ve yine kimseden iz yoktu. "Lanet olsun. Hangi cehennemde olabilir ki?"

"Belki de işe çağırılmıştır," diye önerdi Gunner.

"Bana mesaj atardı."

Blaze tam kendini kaybetmek üzereyken Shadow ve Riggs yürüyerek yanlarına geldi. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır. Her şey *yolunda değil*," diye bağırdı Blaze. "Kenadee'yi bulmam gerek ve onu hemen şimdi bulmam gerek!"

Darcy

Caleb odadan çıkar çıkmaz kalktım ve duş aldım. Tam giyinmiş ve çıkmaya hazırlanıyordum ki tanımadığım bir numaradan mesaj geldi. Mesajı açtım ve Kenadee'den geldiğini görünce şaşırdım. Bana kendisinin ve diğer yaşlı hanımların aylık buluşmalarını ertelememe kararı aldıklarını bildiriyordu. Bunun yerine, kulüp binasının mutfağında buluşacaklardı ve benim de onlara katılmamı istiyordu. Bir gece önce kızlarla takılmaktan keyif almış olsam da, onlarla tekrar buluşma konusunda biraz tereddüt ediyordum, özellikle de Gus'a karşı haddimi aştıktan sonra. Birkaç dakika düşündükten sonra, bir süre ortalıkta görünmemenin benim için en iyisi olacağına karar verdim ve eşyalarımı toplayıp kapıya doğru yöneldim. Koridora adımımı attığım anda birinin adımı seslendiğini duydum. "Darcy!"

Arkamı döndüğümde August'u bana doğru yürürken buldum. Bir gece öncesinin aksine, kot pantolon ve tişört giymişti ve saçlarını at kuyruğu şeklinde arkaya toplamıştı. "Selam August. Nasıl gidiyor?"

"Sanırım iyi gidiyor. Gerçekten bir fincan kahveye ihtiyacım var." "Sen ve ben ikimiz de" diye cevap verirken kıkırdadım.

"Kenadee'nin kahvaltıyla ilgili mesajını aldın mı?"

"Aldım, ama muhtemelen pas geçmeliyim."

"Oh, lütfen yapma. Gelmeni gerçekten çok isterim," diye yalvardı. "Ayrıca, biraz kahve içebileceğini kendin söyledin."

"Yaptım, ama-"

"Sadece kahvaltı, Darcy," diye araya girdi. "Uzun sürmez."

Başımı sallarken yenik bir iç geçirdim. "Tamam, geleceğim ama önce şunu kamyonuma atayım."

"Harika! Seninle yürüyeceğim."

Koridordan geçip otoparka kadar beni takip etti. Kamyonetime vardığımızda kapının kilidini açtım ve çantamı yolcu koltuğuna attım. Kapıyı kapattığımda August'un birkaç metre ötede durduğunu ve kamyonetime hayranlıkla baktığını fark ettim. "Kamyonetime bayıldım."

"Teşekkürler." Kapıyı kilitledim ve ona doğru geri yürüdüm. "Büyükbabam ölmeden önce bana vermişti ve o zamandan beri üzerinde çalışıyorum."

"İşte bu kadar. Sen resmen tanıdığım en havalı kadınsın." "Oh, lütfen.

Ben havalı olmaktan çok uzağım," diye karşı çıktım.

"Ne? Sen çok havalısın. Kendine bir baksana. Sadece güzel değilsin, aynı zamanda son derece yeteneklisin," diye telaşlandı. "Yani, ciddi. Bildiğim kadarıyla MC'de erkeklerle birlikte çalışan tek kadın sensin ve inanılmaz bir iş çıkarıyorsun. Bu seni çok havalı yapıyor diyebilirim."

Tam cevap vermek üzereyken Kenadee ve Alex, Gauge ve Dane ile birlikte kulüp binasının arka kapısından hızla çıktılar. August ve benim gibi, her iki kadın da rahat kıyafetlerini giymişti -Kenadee'nin üzerinde parlak, sıcak pembe bir tişört ve bol bir kot pantolon vardı, Alex ise siyah tayt ve büyük boy bir rock grubu tişörtü giymişti. İkisi de durmadan konuşuyorlardı ama August ve benim onlara doğru yürüdüğümüzü görür görmez durdular. Kenadee'nin yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. "Merhaba hanımlar. Kahvaltıya geliyor musunuz?"

"Şimdi o tarafa doğru gidiyoruz."

"Harika! Biraz daha yumurta ve bir galon süt almak için hızlı bir koşu yapacağız. Hemen döneriz."

"Tamam. Seni bekliyor olacağız."

Gauge ile birlikte cipe tırmandılar ve saniyeler sonra park yerinden çıktılar. August ve ben kulüp binasına girmek üzereydik ki yola doğru bir bakış attım ve gölgelerin arasından tanıdık siyah bir Mercedes'in fırladığını fark ettim. Orada durup Gauge'un cipinin arkasından hızla gelip onları takip etmeye başlamasını izledim. Tüm bu sahnede beni huzursuz eden bir şey vardı. August "Hey... geliyor musun?" diye seslendiğinde bunun beni neden rahatsız ettiğini anlamaya çalışıyordum.

"Evet, tam arkadayım."

Kapıyı kapattım ve onu mutfığa kadar takip ettim. Ocaktaki pastırma ve sosis kokusunu alana kadar ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim. İçeri girdiğimizde Reece ve Riley bir yandan yemek pişiriyor, bir yandan da daha önce hiç tanımadığım yaşlı bir kadınla konuşuyorlardı. Seslerinden ve yüzlerindeki gülümsemeden çok iyi vakit geçirdikleri anlaşılıyordu. Reece bizi görür görmez gülümsedi ve "Yaşasın! Gelebildiniz!" dedi.

"Elbette öyle yaptık." August gülümsedi. "Bunu kaçıramazdık." "Darcy, August'un annesi Samantha'yla tanıştın mı?"

"Hayır, henüz değil." Yanına gidip elini sıktım ve "Sen ve Gus..." diye sordum.

"Evet." Elimi sıkarken gülümsedi. "Sonunda seninle tanışmak güzel. Senin hakkında çok iyi şeyler duydum."

"Teşekkürler, ben de sizin hakkınızda çok güzel şeyler duydum."

"Neden sen ve August kendinize kahve yapmıyorsunuz? Kenadee ve Alex biraz daha yumurta almaya gitti ama krepler birazdan hazır olur."

"Evet, birkaç dakika önce onlarla karşılaştık." Tezgâha doğru ilerlerken ona "Kahve kulağa harika geliyor" dedim.

August ve ben kendimize birer fincan koyduktan sonra yardım edebileceğimiz bir şey olup olmadığını kontrol ettik ama görünüşe göre her şey kontrolleri altındaydı. Yiyeceklere bakarken onlara "Vay canına, ne kadar güzel bir sofraya hazırlamışsınız" dedim.

"Kendimizi biraz fazla kaptırmış olabiliriz." Riley ikinci bir tepsi bisküvi çıkarırken güldü. "Artanları çocuklar yiyebilir diye düşündüm."

"Evet, eminim aldırılmazlar." Dayanamayıp tepsiden bir parça pastırma aldım ve bir ısırık attım. "Hepsi çok güzel görünüyor."

"Tüm bunları masaya yatırmak için yardım etmek ister misin?" "Elbette."

Sosis ve pastırma tabağı ile bisküvi tepsisini kaptığım gibi masaya taşıdım. August ve Samantha krepleri ve şurubu getirirken Reece ve Riley de tabakları ve çatal bıçak takımlarını aldılar. Her şeyi yerleştirdikten sonra hepimiz oturduk ve devasa miktardaki yiyeceklere bakmaya başladık. Çok geçmeden Reece Samantha'ya döndü ve "Sence Kenadee ve Alex daha ne kadar kalacaklar?" diye sordu.

"Dükkân hemen köşeyi dönünce. Her an dönebilirler diye düşünüyorum."

"Sence onlar olmadan başlasak sorun ederler mi?" Riley devam ederken krep yığınının baktı, "Yani... sıcak ve çok güzel kokuyor."

"Eminim aldırılmazlar," diye cevap verdi Samantha. "Ben sadece yapalım ve sonra af dileyelim derim."

"Bana yeterince iyi geldi." Riley bir tabağa uzandı ve ekledi, "Ve eğer bize kızarlarsa Samantha'yı suçlarız."

"Hey, şimdi!" Samantha telaşlandı.

Riley gülümserken kolunu ona doladı. "Sadece oyun oynadığımı biliyorsun. Seni asla böyle otobüsün altına atmıyoruz."

"Um-hmm," diye alay etti Samantha. "Elbette, yapmazsın."

Hepimiz tabaklarımızı doldururken güleştük. Yemek yerken odayı kahkaha ve sohbet sesleri dolduruyordu ve ben ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyordum. Bu kadınlar birlikte büyüdüğüm kızlara hiç benzemiyorlardı. Yargılayıcı ya da gösterişçi değillerdi ve birbirlerine saygı ve nezaketten başka bir şeyle davranmıyorlardı. Onların ileri geri şakalaşmalarını dinlerken, kendimi sonunda sırtıma bıçağı kimin saplayabileceğine dikkat ederken sürekli gardımı almak zorunda kalmayacağım bir yer bulup bulmadığımı merak ederken buldum. Şüpheli olsam da içimden bir ses bu kadınların yanında kendim olabileceğimi söylüyordu ve bu iyi bir histi, çok iyi bir histi. Bir krep daha yemek üzereydim ki Reece bana doğru eğildi ve "Rider'la aranızda ne var?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Dün gece sana nasıl baktığımı gördüm." Beni dürterken bilmiş bir bakış attı. "Senin de ona aynı şekilde baktığına eminim."

"Bu biraz karmaşık."

"Her zaman öyledir," diye alay etti. "Rider iyi bir adam. Çocuklar onun hakkında çok şey düşünüyor."

"Evet, bence de harika biri. Her zaman öyleydi."

"Yani siz ikiniz yeni tanışmadınız mı?"

"Hayır. Aslında biz birlikte büyüdük sayılır. Küçükken oldukça yakındık ama sonra birbirimizden uzaklaştık." Omuz silktim. "Dediğim gibi, karmaşık bir durum."

"Bazen işleri karmaşıklaştıran biz oluyoruz." Kahvesini bitirdikten sonra ekledi, "Ama eminim siz ikiniz bunu çözeceksiniz."

"Belki. Sanırım göreceğiz." Saate baktım ve yemeğe başladığımızdan beri neredeyse otuz dakika geçtiğini görünce şaşırdım. Endişeyle Samantha'ya baktım ve "Kenadee ve Alex'in şimdiye kadar dönmüş olmaları gerekmiyor muydu?" diye sordum.

"Haklısın." Endişeyle elini cebine attı ve telefonunu çıkardı. "Onları arayıp kontrol etsem iyi olacak."

Numarayı çevirmesini hepimiz sessizce izledik ve arkamızda Kenadee'nin zil sesi çaldığında irkildik. Yemek yerken birkaç kez çaldığını duymuştum ama o ana kadar üzerinde fazla düşünmemiştim. "Gauge'a ulaşmaya çalışacağım." derken Riley'nin sesindeki endişeyi fark etmemek mümkün değildi.

Riley onun numarasını çevirip cevap vermesini beklerken tüm gözler Riley'nin üzerindeydi. Cevap vermeyince başını salladı ve "Sence bir sorun mu var?" diye sordu.

Reece masadan kalkarken, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Her iki durumda da, sanırım çocuklara neler olduğunu anlatmanın zamanı geldi."

Hepimiz onu yakından takip ederken o mutfaktan çıkıp koridora daldı. Blaze, Gunner ve Caleb ile karşılaşmadan önce fazla uzaklaşmamıştık. Yüzlerini görür görmez huzursuz bir duyguya kapıldım. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama iyi olmadığına hiç şüphe yoktu. "Kenadee'yi gördünüz mü?" diye sorarken Blaze'in sesi telaşlıydı.

"Biz de tam sana aynısını soracaktık," diye cevap verdi Riley. "O ve Alex yaklaşık otuz dakika önce Gauge ve Dane ile birlikte hızlı bir market alışverişi yapmaya gittiler. Oraya gidip gelmeleri on ya da on beş dakikadan fazla sürmemeliydi ama onlardan hiçbir iz yok. Onları aramaya çalıştık ama telefonlarına cevap vermediler. Umuyorduk ki-"

"Siktir," diye kükredi Blaze.

Caleb öne çıktı ve sordu, "Peki ya Alex? Ona ulaşmayı denediniz mi?"

"Hayır," diye cevapladı Riley. "Onu şimdi deneyeyim."

Numarasını çevirdi ve birkaç saniye sonra, "Alex... iyi misin?" dedi. Sadece birkaç saniye geçtikten sonra tekrar adını söylemeye başladı: "Alex! Beni duyabiliyor musun? İyi misin?"

Blaze'e bakarken gözleri büyüdü ve "Hat kesildi" dedi.

"Siktir."

"Hangi markete gittikleri hakkında bir fikriniz var mı?" Caleb sordu.

Reece, "Köşedekini düşündük ama emin değilim," diye cevap verdi.

Gunner Blaze'e dönerek şöyle dedi: "Riggs'i bulmalıyız. Telefonlarını takip edebilir ve nerede olduklarını öğrenebilir."

"Siz ikiniz gidip Gus'ı bulurken ben de onu getireyim. Ona neler olduğunu anlatın, Riggs onları bulabilirse size haber veririm."

"Tamamdır."

Blaze gitmek için döndüğünde Caleb yanına geldi ve "Özür dilerim ama-" dedi.

"Git," diye araya girdim. "Ne yapman gerekiyorsa yap."

"Bu işi hallettiğimizde gelip seni bulacağım."

"Aslında ben... ben... sanırım eve gideceğim. Arayı sonra kapatırız."

"Hayır." Elini koluma koyarken gözlerinden endişe okunuyordu. "Neler olup bittiğini anlayana kadar burada kalmalısın."

"Neden?"

"Açıklayacak zamanım yok, Darcy." Öfkeleni. "Kızlarla takıl. Odama geri dön. Her neyse. Ben sana dönene kadar olduğun yerde kal."

Yüz ifadesinden tartışmanın bir anlamı olmadığını anlayabiliyordum, bu yüzden başımı salladım. "Tamam. Kalacağım."

Kolumu sıktı ve saniyeler sonra gitmişti. Reece ve diğerleriyle birlikte şaşkınlık içinde birkaç dakika öylece durduktan sonra tek kelime etmeden mutfığa geri döndük. Masadaki tabakları toplayıp bulaşık makinesine koymaya başladığımızda herkes sessiz kaldı, her biri kendi düşünce dünyasında kayboldu. Aklımdan milyonlarca soru geçiyordu ama Caleb'in bana kulüple ilgili sorular sormam konusunda söylediklerini hatırlayarak bunları kendime saklamaya karar verdim. Kolay değildi, özellikle de Riley ve Reece'in artıkları buzdolabına koymayı bitirirken birbirleriyle konuşmalarına kulak misafiri olduğumda.

"Sence bunun Kenadee'yi tehdit eden adamla bir ilgisi var mı?" Riley sesinde korkuyla sordu.

"Bilmiyorum ama Blaze'in çılgına dönme şekli beni meraklandırıyor." Reece, Riley'ye yaklaşıp devam etti: "Muhtemelen

Bir şey söylememeliyim ama geçen gün Riggs'in Gunner'la konuşmasına kulak misafiri oldum. Tam olarak ne konuşulduğunu hatırlamıyorum ama sanırım endişelendikleri adam kasabadaki bir çetenin lideri."

"Aradaki farkı bildiğimden değil, ama hangisi olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Omuz silkti. "Dini bir şeydi, Azizler ya da Havariler gibi, ama kesin olarak söyleyemem."

Müritlerden bahsettiği anda aklım KeShawn Lewis'in Maybell'i görmeye geldiği güne gitti. Oğlunun intikamını almaktan bahsederken sesindeki acıyı hâlâ hatırlayabiliyordum. Söylediği her kelimedede ciddi olduğundan hiç şüphem yoktu ve bu beni iliklerime kadar ürpertmişti. Konuşmamızı kafamda tekrar gözden geçiriyordum ki, siyah bir Mercedes kullandığını hatırladım - tıpkı sabahın erken saatlerinde birdenbire ortaya çıkıp Gauge'un cipini takip etmeye başladığında gördüğüm gibi. Kenadee'nin onun ölümüyle ne ilgisi olabileceğini düşünemiyordum ama bunun müthiş bir tesadüf olduğu gerçeğini de inkâr edemedim. Onlara şüphelerimde haklı olup olmadığımı sormak istedim ama sonra Riley'nin "Sadece bizi korumaya çalıştıklarını biliyorum ama keşke bize bir şey söyleselerdi." dediğini duydum.

"İçimden bir ses bunun yakın zamanda değişmeyeceğini söylüyor."

Son birkaç bulaşığı temizlemeyi bitirdiğimizde, Reece hepimizin aile odasına gidip çocukları beklememizi önerdi. Herkes kabul etti ve çok geçmeden kendimi büyük boy kanepeler ve sandalyeler, şöminenin üzerinde düz ekran bir televizyon ve birkaç bardo masasıyla dolu bir odada buldum. Hepimiz oturup rahat etmeye çalışırken, küçük grubumuzun ruh halinin ne kadar değiştiğini fark etmeden edemedim. Bir saatten kısa bir süre önce hepimiz konuşuyor, gülüyor ve harika vakit geçiriyorduk ama şimdi herkes tamamen sessizdi. Orada oturup KeShawn'ı ve onun intikam sözünü düşündükçe daha da endişelenmeye başladım. Daha önce yaptığımız konuşmayı ve Gauge'u takip eden arabasını da gördüğümü birilerine anlatmam gerektiği hissinden kurtulamıyordum ama kardeşler tarafından belirlenen hayali bir çizgiyi aşılıyor olabileceğimden o kadar endişeliydim ki orada oturup diğerleriyle birlikte sessizce bekledim ve çocukların Kenadee ve Alex'le dönmelerinin uzun sürmemesi için dua ettim.

Rider

Riggs'in Kenadee ve Alex'in yerini tespit etmesini beklerken tansiyon yüksekti ve giderek artıyordu. O kulübün hacker'ıydı ve onları bulabilecek yeteneklere sahip olduğunu hepimiz biliyorduk ama geçen her saniye Shadow ve Blaze'in sabırsızlığı daha da artıyordu. İkili, onun klavyesine gömülmesini izlerken adeta nefes nefese kalmıştı; bir arada kalmak için ellerinden geleni yaparken üzerlerindeki gerginlik yayılıyordu. Neyse ki Riggs'in yerlerini bulması uzun sürmedi. Cep telefonunun yakındaki markette olduğunu doğruladıktan sonra, neler olup bittiğini öğrenmek umuduyla doğruca oraya gittik.

Eski, yıkık dökük dükkâna yanaştığımız anda Gauge'un cipinden hiçbir iz yoktu ama bu Blaze ve Shadow'un atlayıp Kenadee ve Alex'i bulup bulamayacaklarını görmek için içeri koşmalarını engellemedi. Onların peşinden içeri girdiğimizde, dükkânı işleten yaşlı adam Glen kapıya geldi. Yüzü solgundu ve alnından ter damlıyordu, eliyle işaret ederek, "Arka tarafa gitmeniz gerekiyor. Acele edin."

Başımı salladım, sonra Riggs'e döndüm. "Kamyonuna bin ve arkadan dolaş."

O cipe doğru yönelir yönelmez, Gunner ve ben marketin arka tarafına doğru yola çıktık ve bulduğum şeye tamamen hazırlıksızdım. Gauge'un cipi arka kapının yanına park edilmişti ve ben yaklaştıkça, birinin yerde bir şey sürüklerken oflayıp pufladığını duyabiliyordum. Sese doğru ilerlemeye devam ettim ama Alex arka kapıdan elinde bir kucak dolusu havluyla kanlar içinde çıkınca durdum. Onun

Kamyonun arkasına doğru aceleyle ilerlerken ve "Burada biraz daha havlu var" derken yüzü panik içindeydi.

Gunner ve ben neler olduğunu görmek için koşturduk ve aşağı baktığımızda Gauge ve Alex'in Dane'in üzerinde durup göğsüne havlu bastırdıklarını görünce donup kaldık. Gauge "Kahretsin, kardeşleri tutmanız gerekecek" diye bağırırken ikisi de arkalarında durduğumuzun farkında değildi.

Diz çöktüm ve Dane'in yaralarından birine bir havlu bastırdım. "Biz buradayız kardeşim. Her şey yoluna girecek."

Blaze ve Shadow arka kapıdan hızla çıktıklarında Alex ayağa kalktı ve Shadow'a doğru koşarak kollarını sıkıca onun boynuna doladı. "Tanrı'ya şükür, sonunda buradasın."

"İyi misin?" Shadow onu kendine çekerken sordu.

"Şimdi öyleyim," diye ağladı. "Seni aramaya çalışıyordum ama ulaşamadım. Kenadee-"

"Kenadee ne olacak?" Blaze kükredi. "Nerede lan o?"

"Bilmiyorum." Alex'in sesi titrerken Blaze'e baktı ve "Her şey çok hızlı oldu. Onu aldılar."

"Onu kim aldı?"

Glen onun yerine "*Havariler*," diye cevap verdi. "Emin misin?" Blaze itti.

"Evet, oğlum. Eminim." Dükkânı kulüp binasına çok yakın olduğu için birçok kez uğramıştık. Yıllar geçtikçe Glen'i güvenebileceğimiz bir adam olarak tanımaya başlamıştık. "Birinin boynunda çete damgası gördüm."

"Kahretsin!" Gauge, Dane'e yardım etmek için elinden geleni yapıyordu ama bu yeterli değildi. Panikle Shadow'a baktı ve "Daha fazla kan kaybetmeden onu Mack'e götürmeliyiz" dedi.

Mack kulübün doktoruydu ve basit öksürüklerden kurşun yaralarına kadar tüm kardeşlerin tıbbi ihtiyaçlarıyla ilgilenmekle görevliydi. Deniz Piyadeleri'nde sıhhiyeci olarak görev yaptıktan sonra uğraşmadığı pek bir şey kalmamıştı. Gölge onlara doğru ilerlerken, "Gidelim," diye emretti.

Onu yerden kaldırmaya başladığımızda yaralanan tek kişinin Dane olmadığını fark ettim. "Kahretsin, kardeşim. Vurulmuşsun."

"Ben iyiyim."

Gauge'un omzundaki ve kalçasındaki kurşun yaralarından ne kadar kan kaybettiğini gördükten sonra, "Hayır, kaybetmiyorsun," dedim.

Kendisi hakkında en ufak bir endişe duymadığını göstererek başını salladı ve "Sana söylemişim. Ben iyiyim."

Tartışmadım. Bunun yerine, diğerlerinin Dane'i Gunner'ın cipinin arkasına bindirmelerine yardım ettim. Gauge'un sesindeki endişeyi fark etmemek mümkün değildi, "Acele etmeliyiz. Zamanı tükeniyor."

Bunun üzerine hepimiz cipe doluştuk ve Dane'i aceleyle kulüp binasına götürdük. Park eder etmez Shadow Alex'i temizlenmesi için odasına götürdü, biz de Dane ve Gauge'u revire götürdük. İçeri girdiğimizde, Gus ve Moose, diğer birkaç kardeşle birlikte zaten orada bizi bekliyorlardı. Onu revir odalarından birine taşıyıp sedyeye yatırdığımızda hepsi Dane'in pamuk ipliğine bağlı olduğunu görebiliyordu. Mack koşarak geldi ve yaralarını değerlendirmeye başlarken yüzünde endişeli bir ifade belirdi. Hepimiz kötü olduğunu biliyorduk. Hepimiz Dane'in giysilerinin tamamen kana bulandığını ve gözlerini zar zor açık tutabildiğini görmüştük ama Mack'in Gunner'ı ölümün eşiğinden döndürmesinin üzerinden çok zaman geçmemişti. Aynı şeyi Dane için de yapabileceğini umuyordum.

Gus hiç vakit kaybetmeden Gauge'un yanına gitti ve "Ne oldu?" diye sordu.

"Sıçıp batırdım Prez. Ne düşünüyordum bilmiyorum." "Hem Kenadee'ye hem de Alex'e daha fazla yumurtaya ihtiyaçları olmadığını söyledim ama Kenadee bunun peşini bırakmadı. Sadece birkaç dakika süreceğini söyleyip durdu... İçeri girip çıkacaklardı. Önemli bir şey değil. Sonunda pes ettim ve Dane'le birlikte onları Glen'in evine götürdük."

"Demek oraya vardınız. Ondan sonra ne oldu?" Gus zorladı.

"Yumurta ve süt almaya gittikleri için sadece bir dakika süreceğini düşündüm ve kapıya yanaştım." Gauge başını salladı ve devam etti, "Dane'i onlarla birlikte içeri gönderdim ve geri gelmelerini bekledim. Ne kadar aptalca bir hareketti. Ben de içeri girmeliydim. Girseydim bunların hiçbiri olmazdı."

"Gauge." Gus'ın sesi sert ama şefkatliydi. "Kendini toparlamana ihtiyacım var kardeşim. Kızlar dükkâna girdikten sonra neler olduğunu öğrenmeliyiz."

Gauge başını salladı. "O pislikler bizi izliyor olmalı... takip falan etmiş olmalılar, çünkü silah seslerini duyduğumda sadece birkaç dakikadır orada bekliyordum. Doğruca içeri girdim ve Glen bana mağazanın arka tarafını işaret etti. Dane ve Alex'i orada yerde yatarken buldum.

yere düştü. Dane'in bilinci hâlâ yerindeydi ve bana iki adamın nasıl arkalarından geldiğini, Alex'i bayıltıp vurduktan sonra Kenadee'nin peşinden gittiklerini anlattı. Kaçmaya çalışmış ama yeterince hızlı değilmiş. Onu arka kapıdan çıkardılar ve ben hiçbir şey görmedim."

Gus'a baktım ve dedim ki, "Glen onları görmüş. Havariler olduğunu doğruladı."

"Lanet olsun."

"Neler olduğunu görür görmez Glen dükkânı kapattı. Kimse ne olup bittiğini anlamadan önce burayı boşaltmamız için bize zaman tanımaya çalıştı."

"Bunun için ona borçluyuz," diye yanıtladı Gus. "Kenadee'yi nereye götürdüklerini bulmaya çalışmalıyız. Sen burada kal ve Mack'in seni iyileştirmesine izin ver."

"Özür dilerim, Prez. Hepsi benim suçum. Yapmalıydım-"

"Şu anda bunun üzerinde duramam, kardeşim. Olan oldu. Şu anda sen bu yaraların tedavisine odaklan."

"Evet, efendim."

Hepimiz orada kalıp her iki kardeşimizin de iyi olduğundan emin olmak istesek de böyle bir seçeneğimiz yoktu. Sadece Kenadee'yi bulmamız değil, Lewis aptalca bir şey yapmadan önce onu geri getirmenin bir yolunu bulmamız da gerekiyordu. Gus Mack'e bir şeyler fısıldadıktan sonra döndü ve kapıdan çıkarken bizi takip etmemizi işaret etti. Hepimiz konferans salonunda toplandık ve Kenadee'yi bulmak için çalışmaya başladık. Telefonunun izini süremediğimiz için Riggs'in birkaç gün önce Lewis'in evinin yakınına yerleştirdiğı güvenlik kameralarıyla sınırlıydık. Ne yazık ki pek yardımcı olmadılar.

Riggs hayal kırıklığıyla, "Bilmiyorum," diye homurdandı. "Arabası orada ama etraf oldukça sessiz görünüyor. Kimse gelip gitmiyor gibi görünüyor."

"Yayını geri alabilir misin... yarım saat önce neler olduğunu görebilir misin?" Moose sordu.

"Evet. Bana bir dakika ver." Dizüstü bilgisayarında birkaç tuşa bastıktan sonra yayını geri sarabildi ve arabanın birkaç dakika önce garaj yolunda olmadığını fark eder etmez yayını durdurdu, arabasını görene kadar yavaşça kare kare hareket ettirdi. "Bunu görüyor musunuz?"

Hepimiz duvardaki monitöre baktık ve Lewis'in siyah Mercedes'inin evin arkasına doğru yaklaşmasını izledik. Kameraların uzaklığı ve arka bahçenin çitle çevrili olması nedeniyle neler olup bittiğini net bir şekilde göremedik. Çok fazla hareket görebiliyorduk, birkaç

İnsanlar eve girip çıkıyordu ama hepsi bu kadardı. Riggs tam yakınlaştırmaya başladığında Blaze "Durun!" diye bağırdı.

"Bir şey mi gördün?"

"Evet. Birkaç kare geri git." Riggs yayını tersine çevirmeye başladı ve birkaç saniye sonra elini masaya vurdu. "Lanet olsun. Hiçbir şey değildi."

"Evet, şu lanet olası çit orada neler olup bittiğini anlamayı oldukça zorlaştırıyor," diye ekledi Riggs yakınlaşmaya çalışırken.

"Biliyorsun, planı değiştirmemiz gerekecek." Gus elini sakalının üzerinde gezdirerek, "Bu gece oraya girmemizin imkânı yok... bu şekilde olmaz. Lewis'in o evde saklanmış en az on adamı var. Onları dışarı çıkarmak için iyi bir silah gücüne ihtiyacımız olacak. Şu anda Kenadee'yi nerede tuttuğuna dair hiçbir fikrimiz yok ve dikkatli olmazsak onu tehlikeye atmış oluruz. Bu riski göze alamayız."

"Ama bir şeyler yapmalıyız Prez," diye ısrar etti Blaze. "Eğer kız onun yanındaysa, ne yapacağını kimse bilemez."

"Bir yolunu bulacağız kardeşim. Öyle ya da böyle, onu oradan çıkaracağız," diye güvence verdi. "Riggs, o evin içini görmeliyiz. Onu nerede tuttuğunu öğrenmeliyiz."

"Deniyorum ama onun evinde her zaman birileri oluyor." Hayal kırıklığıyla başını salladı. "Görünmeden içeri giremedim ve artık Kenadee ellerinde olduğuna göre, bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyorum."

Hayal kırıklıkları her saniye artıyordu. Kardeşlerimden ve benden yayılan gerilimi hissedebiliyordum, lanet bir elektrik fırtınası gibi odanın içinde çatırdıyordu. Bir molaya ihtiyacımız vardı ve buna çok ihtiyacımız vardı. Bulduğumuz saatler boyunca aldığımız tek iyi haber Mack'in Dane'i stabilize edebildiği ve Gauge'u iyileştirdiği gerçeğiydi. İkisi de iyileşecek olsa da, kardeşlerimizin Müritler tarafından yaralanmış olması, onları alt etme konusunda bizi daha da kararlı hale getirdi. Konferans odasının kapısı çalındığında hepimiz bir tür plan yapmaya çalışıyorduk. Toplantıdayken kimse bizi rahatsız etmezdi, bu yüzden ilk başta tamamen görmezden gelindi. Ama sonra, ilkinden çok daha yüksek bir sesle ikinci kez kapı çalındı. Gus ayağa kalkıp kapıyı açtığında tüm gözler kapıya çevrildi ve Darcy'nin yavaşça diğer tarafta durduğunu gördü. Yüzündeki endişeli ifadeyi gördüğüm anda işlerin kötüden daha kötüye gitmek üzere olduğunu anladım. Hay sikeyim.

Darcy

Gunner August'a mesaj atıp Alex'i bulduklarını söylediğinde saatlerdir diğerleriyle birlikte o aile odasında oturuyordum. Onun güvende ve sağlam olduğunu söyledi ama başka bir şeyden bahsetmedi. Hepimiz Kenadee'yi ve onun iyi olup olmadığını merak ediyorduk. *Bilmemek* hepimizi yiyip bitiriyordu. Ne yazık ki, orada oturup beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yoktu ve bu da benim güçlü yanlarımdan biri değildi. Sabırsızlığın ötesindeydim ve aşırı aktif hayal gücümle her geçen dakika daha da endişeli hale geliyordum. Reece ve Riley arasında kulak misafiri olduğum konuşmayı düşünmeden edemiyordum. Emin olmamın hiçbir yolu yoktu ama Kenadee'nin kaybolmasının arkasında KeShawn Lewis'in olduğu hissinden kurtulamıyordum ve bu beni dehşete düşürüyordu. Adamla ilk tanıştığım andan itibaren onun kötü biri olduğunu biliyordum ve Müritlerin lideri olduğunu öğrendiğimde, ona karşı temkinli olmakta haklı olduğumu hemen anladım. Silahlı çatışmalardan soygunlara kadar her zaman bir tür belaya neden oldukları için haberlerde yer alıyorlardı ve bu sadece başlangıçtı. Eğer haklıysam ve gerçekten de bu işin içindeyse, o zaman MC'nin Kenadee'yi geri almak için her yolu denemek zorunda kalacağından korkuyordum.

Onu geri almalarına yardımcı olacak *herhangi bir* şey yapmak istiyordum ama bunun ne olabileceğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

Düşündüm, düşündüm, sonra birden aklıma geldi. Enine boyuna düşünmeden koltuktan kalktım ve kızlara, "Çocuklar şu anda nerede olabilir?" diye sordum. "Konferans odası sanırım." Reece omuz silkerek devam etti: "Şu anda

En azından, bir şeyler olduğunda genellikle orada buluşurlar." "Tamam.

Konferans odası nerede?"

"Koridorun sonunda sağda. Neden?"

Kapıya doğru ilerlerken ona "Sonra açıklarım" dedim.

"Darcy, bekle!" Reece bağırdı. "Onlar toplantıdayken oraya giremezsin."

Uyarısını dikkate almayarak koridorda ilerlemeye devam ettim ve sağdaki büyük ahşap çift kapıya geldiğimde durdum. Bir an durakladım, ne yapacağımı düşünürken derin bir nefes aldım. Cesaretimi topladıktan sonra kapıyı çaldım ve birkaç saniye bekledim, ama kimse cevap vermedi. Kapıyı ikinci kez, öncekinden daha sert çaldım ve bana doğru gelen ayak seslerini duyduğumda, kapı açılırken içimi bir endişe dalgası kapladı. Gus'ın yüzündeki ifadeyi görür görmez aklım başımdan gitti ve bir anda ne diyeceğimi bilemez hale geldim. "Darcy? Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Başımı salladım. "Soru sormamam gerektiğini biliyorum ve sormayacağım da ama... umm... Kenadee'yi bulma konusunda yardımcı olabileceğimi düşünüyorum."

"Oh, gerçekten mi? Nasıl yani?"

Ben cevap veremedim Caleb kapıya geldi ve sert bir ses tonuyla, "Burada olamazsın Darcy!" diye homurdandı.

"Bunu söyleyeceğini biliyordum." İçimi çektim. "Ama-"

"Ama hiçbir şey. Burada ne halt ediyorsun?"

"Seninle Kenadee hakkında konuşmaya geldim."

Orada olduğum ve kardeşleriyle toplantısını böldüğüm için açıkça öfkeliydi, kaşlarını çatarak bana doğru eğildi. "Biz hallederiz, Darcy. Gitmen gerekiyor."

"Ama sanırım yardım edebilirim." "Az

önce söyledim ya. Biz hallederiz."

"İyi, sadece KeShawn Lewis'e yaklaşmak için biraz yardım isteyebileceğini düşündüm." İkisine de baktım, şüphelerimde yanıldığımı gösteren bir işaret var mı diye yüz ifadelerini inceledim ama ikisi de irkilmedi bile. O zaman haklı olduğumu anladım. "Ama eğer bu işi hallettiyseniz, ben yoluma gideyim."

Dönüp koridorda ilerlemeye başladığımda Blaze'in "Durun! Onu bir dinleyelim."

"Darcy, bekle." Arkamı döndüğümde Blaze, Caleb ve Gus'ın yanına gelmiş, Caleb'in "Buraya ne söylemeye geldiysen onu söyle" demesini hevesle bekliyordu.

"Tamam." Onlara doğru geri adım attım ve kendimi sakin tutmaya çalıştım. "Eğer KeShawn Lewis ve müritlerinin bu olayla bir ilgisi olduğu konusunda haklıysam

Kenadee'ye her ne olduysa, yardımcı olabilirim."

"Öncelikle... Lewis'in bu işle bir ilgisi olduğunu düşündüren nedir?" Gus sordu.

"Yaşlı hanımlardan birinin söylediği bir şeye kulak misafiri oldum." Omuz silktim. "O ve bu sabah arabasını gördüm."

"Arabasını ne zaman gördün?" Blaze sordu.

"August'la birlikte çantamı kamyonetime koymak için dışarı çıktığımızda. Tam içeri dönüyorduk ki Gauge'un cipini takip eden siyah Mercedes'ini gördüm."

Blaze hırladı, "Ve sen hiçbir şey söylemedin."

"Neden yapayım ki? Sizin için sorun yarattığından haberim yoktu!" Gus'ın gözleri kısıldı ve "Siyah bir araba kullandığını nereden biliyorsun?" diye sordu.

Mercedes?"

"Büyükannesi ve ben aynı karavan parkında yaşıyoruz ve zaman zaman onu kontrol etmeye geliyor." Bir şey saklamaya çalıştığımı düşünmediğinden emin olmak için gözlerinin içine bakarak devam ettim: "En son oraya geldiğinde, hem arka hem de tavan spoyleri ve sonradan takılmış jantları olan siyah bir Mercedes kullandığını fark ettim."

"Bu sabah da aynı aracı mı gördünüz?" "Evet, efendim. Gördüm."

Orada durup söylediklerimi gözden geçirirken Gus'ın yüzündeki endişeli ifadeyi görmemek mümkün değildi. Birkaç dakika geçtikten sonra nihayet bana döndü ve "Bize tam olarak nasıl yardım edebileceğini düşünüyorsun Darcy?" dedi.

"KeShawn büyükannesini görmeye son geldiğinde, boyatmak istediği bir Suzuki GSX-R olduğundan bahsetti ve kontrol edip edemeyeceğimi sordu." Caleb'a bir göz attım. "Ona önce görmem gerektiğini söyledim, o da bana numarasını ve adresini verdi. Ne düşündüğümü görmek için evine gelmemi istedi."

"Peki bu bizim durumumuza tam olarak nasıl yardımcı olacak?"

"Oraya gidip bisikletini boyamak için geldiğimi söyleyebilirim," diye açıkladım. "Oradayken Kenadee'den bir iz var mı diye etrafa bakabilirim."

"O eve gitmene imkân yok." Caleb bana bakarken gözleri öfkeyle parlıyordu. "Şimdi olmaz. Asla olmaz."

"Yani, aklında daha iyi bir fikir mi var?" Alaycı bir şekilde sordum. "Fark etmez. Bu çok tehlikeli!"

"Bunu bir seçenek olarak bile düşünmeyecek misin?" diye tartışırken ellerimi kalçalarımaya koydum.

"İnatçı saçmalıklarının zamanı değil Darcy!"

Blaze ona, "En azından bunu düşünmeliyiz," dedi.

"Hayır dedim." Gus'a döndüğünde ses tonu değişti. "Onu oraya gönderemeyiz Prez. Kendin de söyledin, bu adam serseri mayın ve Kenadee'nin orada olduğundan bile emin değiliz."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, "Gidip bakmama izin verseydin bilirdin" diye ittim.

Caleb bana uyarı bakışlarından biriyle baktı ve o anda inatçı, iğneleyici tarafımın başımı belaya sokmak üzere olduğunu anladım. Pişman olacağım bir şey söylemeden önce kendimi dizginlemem gerekiyordu, bu yüzden derin bir nefes aldım ve Gus'ın cevabını beklerken kendimi toparlamaya çalıştım. Dönüp Riggs'e bakarken kafasının içinde dönen tekerlekleri görebiliyordum. Bir süre daha düşündükten sonra dikkatini tekrar bana verdi. "Bunu konuşmak için bize biraz zaman vermen gerekecek."

Benden kurtulmaya çalıştığını anlayınca başımı salladım. "Tamam, bana ihtiyacın olursa Caleb'in odasında olacağım."

Koridorda ilerlerken Caleb'in peşimden gelebileceğini düşündüm; onun yerine konferans odasının büyük kapılarının arkamdan kapandığını duydum. Ne konuşuyor olabileceklerini fazlasıyla merak ediyordum ve kapılara doğru koşup kulak misafiri olma dürtümle savaşmak zorunda kaldım. Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum, bu yüzden vazgeçtim ve Caleb'in odasına doğru ilerlemeye devam ettim. İçeri girer girmez yatağına girdim ve yorganı üzerime çektim. Hemen onun kokusuyla sarmalandım ve aklımın önceki geceye kayması uzun sürmedi. Olan biten onca şeyden sonra durup düşünmeye, hatta anlamlandırmaya bile fırsatım olmamıştı. Ondan etkilendiğimi biliyordum. Yakışıklılığına bakılırsa, elli mil yarıçapında onu çekici bulmayacak bir kadın yoktu, ama ona karşı duyduğum çekimde görünüşünden çok daha fazlası vardı. Konuşma şekli, kokusu ve bana dünyadaki tek kadınmışım gibi bakması içimde bir kıvılcım oluşturdu, beni içten dışa doğru yaktı. Onun kollarındayken hissettiğim türden bir tutkuyu hissetmenin mümkün olduğunu bilmiyordum, bu da onu daha da çok istememe neden oldu.

Birlikte geçirdiğimiz gecenin bu kadar muhteşem olmasına şaşırmamalıydım. Çocukken Caleb ve benim için her şey çok kolaydı. Biz

sadece kendimiz olabiliyorduk, ne söylememiz ya da söylemememiz gerektiğini ya da birbirimize nasıl davranmamız gerektiğini hiç düşünmüyorduk. O zamanlar bu çok basit görünüyordu. Caleb ve benim aşık olduğumuzu bile hayal etmişim. Rastgele bir anda, aramızda arkadaşlıktan öte bir şey olduğunu fark ederdik ve lise aşkı olurduk. Randevulara gider, el ele tutuşur, öpüşür ve hatta birlikte baloya giderdik. Kalbimi korumaya ve arkadaşlığımızdan uzaklaşmaya karar verdiğim gün tüm bu küçük fanteziler öldü. Şansımı sonsuza dek kaybettiğimi düşünmüştüm ama yanılmışım. Caleb'ı o garajda gördüğüm anda ona karşı her zaman hissettiğim bağı hissetmişim ama onun da bunu hissettiğini göremeyecek kadar körmüşüm. Paylaştığımız geceden ve KeShawn'ın evine gitmeme verdiği tepkiden sonra artık bunu inkâr etmek mümkün değildi. Benim ona hissettiğim kadar onun da bana karşı bir şeyler hissettiği açıktı.

Cep telefonum çaldığında hâlâ kafamda bunları düşünüyordum. Özellikle evden taşındığımdan beri nadiren arandığım için Caleb'in bana ulaşmaya çalışıyor olabileceğini düşündüm. Hemen cebimden çıkardım ve arayanın kardeşim Eddie olduğunu görünce içimi bir korku kapladı. Bir şeye ihtiyaçları olmadığı sürece kardeşlerimden haber alamazdım ve bu sefer de farklı olmayacağını hissediyordum. "Hey, Eddie."

"Hey, abla! Nasıl gidiyor?" diye sordu neşeli bir sesle.

"Gidiyor." "Ne istiyorsun?" diye sorarken kendimi desteklemeye çalıştım. "Küçük kız kardeşimi kontrol etmek için arayamaz mıyım?"

"Yapabilirsin, ama asla yapmazsın." İkisi de bana bunun için herhangi bir neden vermemiş olsa da, iki kardeşimi de seviyordum. Annem bizi terk ettikten sonra sahip olduğum tek gerçek aile onlardı, bu yüzden elimden geldiğince onlara yardım etmeye çalıştım - bu, onları hapisten kurtarmak ya da uyuşturucu satıcılarıyla aralarını düzeltmek için tüm kira paramı vermek anlamına gelse bile. "Peki, neye ihtiyacın var Eddie?"

"Dün gece başım biraz belaya girdi ve hapse girdim. Main'deki polis karakoluna gelip beni kefaletle çıkarmanı istiyorum."

"Üzgünüm ama bugün olmaz." Ona gerçeği söylememin hiçbir yolu yoktu - söylesem de bana inanmazdı zaten. "Şu anda biraz meşgulüm."

"Bağlarını çöz, Darcy!" diye telaşlandı. "Beni buradan çıkarması için çağırabileceğim başka kimsem yok."

"Bunu kendini kilit altına aldırmadan önce düşünecektin." Bağırmanın sadece onun da aynısını yapmasına neden olacağını biliyordum, bu yüzden hızlıca

"Elimden gelse yardım ederdim ama bugün bunu yapamam. Danny ile temasa geçmemi ve oraya gidip gidemeyeceğini öğrenmemi ister misin?"

"Bunun bir anlamı
yok." "Neden
olmasın?"

"O benim yanımdaki lanet hücrede, bu yüzden pek yardımcı olamayacak,"
diye alay etti.

"Lanet olsun."

Başka bir seçenek düşünmeye çalışırken derin bir nefes aldım. Ben bir şey bulamadan Eddie, "Bak. Bu konuda endişelenme. Bir yolunu buluruz."

"Emin misin?"

"Evet. Danny'nin hâlâ bir telefonu var. Belki ona iyilik borcu olan birini bulabilir."

"Tamam. Yardım edemediğim için özür dilerim."

"Merak etme. İyi olacağız," diye beni temin etti.

Telefon görüşmesi bittikten sonra kendimi biraz suçlu hissetmekten alamadım. Bana ihtiyaç duyduklarında ilk kez yanlarında olamamıştım ama yapabileceğim bir şey yoktu. Kenadee'yi geri almalarına yardım etme şansım varken Caleb ve diğer kardeşlerini bırakıp gitmem mümkün değildi. Ayrıca, hapiste geçirecekleri birkaç gecenin onları tekrar aptalca bir şey yapmadan önce düşünmeye sevk etme ihtimali her zaman vardı. Telefonumu cebime geri koyup tekrar yatağa uzanırken bu umuda tutunmaya çalıştım.

Rider

"Bu kıza güvenebileceğimizden emin miyiz?" Gus endişeyle sordu. "Lewis'le bu tür bir bağlantısı olması tuhaf görünüyor."

"Geçmişini araştırdığımda, onunla ya da şüpheli görünen başka biriyle hiçbir bağ bulamadım. Kardeşlerinin ikisi de sorunlu ama uyuşturucu ve barlarda kavga gibi aptalca şeylerle. Herhangi bir çete ilişkisi yok." Riggs bana dönerek, "Ve Rider ona kefil olabilir... Geçmişleri var. Oakland'da birlikte büyümüşler."

"Ona güvenebiliriz," diye cevap verdim güvenle. "Bu konuda size söz veriyorum."

"Güzel." Gus bir an düşündü ve sonra, "Şimdi tek soru onu ne zaman göndereceğimiz." dedi.

"Bilmiyorum kardeşim. Bence beklemeliyiz... en azından bir süre daha," dedi Moose Gus'a. "Darcy, Kenadee'yi alalı birkaç saat olmamışken, şimdi oraya gelirse, bir sıçan kokusu alacaktır."

"Haklı," diye kabul etti Riggs. "O lanet olası bisikletle ilgili olarak oraya gelirse bunun bir tesadüf olduğuna asla inanmaz."

"Peki, ne öneriyorsun?"

"Sabah ilk iş onu gönderiyoruz," diye cevap verdi Moose. "Ortamın sakinleşmesi için bir dakika verin."

"Peki ya Kenadee?" Blaze havladı. "Öylece arkamıza yaslanıp bu orospu çocuğunun onu öldürmesini mi bekleyeceğiz?"

"Onu öldürecek olsaydı çoktan yapardı." Shadow doğrudan onun gözlerinin içine baktı, kardeşini ve en iyi arkadaşını yaşlı kadının iyi olacağına ikna etmek için elinden geleni yaptı. "Onu dükkânda öldürebilirdi ama yapmadı. Bunun bir nedeni var."

"Peki bunun sebebi ne olabilir?"

"Eğer akıllıysa, bize ulaşmak için onu yem olarak kullanmayı planlayacaktır. Bu kadar basit." Gölge öne doğru eğilerek devam etti, "Sadece bir sorun var. Bu gerçekleşmeden çok önce ölmüş olacak."

"Akıllı olmalıyız kardeşim," diye ekledi Riggs. "Sayılarını düşürmemiz gerekiyor. Eğer Kızıl Şövalyeler ona bağlıysa, önce onların peşine düşelim derim. Lewis onların işbirliği içinde olduğunu bildiğimizi anlamadan önce onları ortadan kaldıralım."

"Öylece mekânlarına gidip onları yok mu edeceğiz?" T-Bone sordu.

"Hayır. Bu çok fazla dikkat çeker. Lewis'e ipucu vermek istemeyiz. Bence onların peşinden tek tek gitmek en güvenli seçeneğimiz." Riggs beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi. Adam sadece bilgisayar konusunda zeki olmakla kalmıyor, aynı zamanda kalıpların dışında düşünme konusunda da bir ustaydı. "Onları evlerinde, sokaklarda ya da takıldıkları yerlerde vururuz ve bu orospu çocuklarını Müritlerle bir araya gelme şansı bulamadan teker teker bitiririz."

"Bütün bu pislikleri nasıl bulacağız?"

Gus ona, "Shadow bununla ilgilenecektir," diye güvence verdi. "Hâlâ nezarethanelerinden birinde Bonds var ve biraz bastırırsak bize ihtiyacımız olan isimleri verecektir."

"Kızıl Şövalyeleri hallettikten sonra Lewis'in evine mi gideceğiz?" Blaze zorladı.

"Tamamdır." Gus başını salladı. "Darcy kameraları yerleştirir yerleştirmez ve biz de orada neler olup bittiğini görür görmez, onun ve orada tuttuğu ekibin icabına bakacağız."

"Yani Darcy sabah ilk iş Lewis'in evine gidiyor," diye başladı Blaze. "Onun bisikletini boyamayı ya da her neyse onu kapıdan içeri girmenin bir yolu olarak kullanacak. Sonra da o bakmıyorken evin her yerine kamera ve mikrofon yerleştirecek."

"İşte bu kadar."

Kulağa sağlam bir plan gibi geliyordu ama hiçbirisi Darcy'nin hayatını tehlikeye attığımız gerçeğinden bahsetmemiştii. Yanlış bir hareket yaparsam onu kaybedebilirdim. Bu düşünceye dayanamadım ve çenemi olabildiğince kapalı tuttuktan sonra sonunda, "Yani Darcy'yi aslanın inine göndereceğiz... *tek başına* - silahsız ya da kendini korumanın bir yolu olmadan ve sadece kafasına bir kurşun yememesi için parmaklarımızı çapraz tutacağız öyle mi?" dedim.

"Darcy akıllı bir kız, Rider. Kendini nasıl idare edeceğini bilir."

Riggs, "Ve bir radyo vericisi kullanacağız, böylece onunla konuşabileceğiz," diye açıkladı. "Kapıdan içeri girdiği andan itibaren yanında olacağım ve bir şeyler ters giderse orada bekliyor olacağız."

"Neyi anlamıyorsun? Hala o evde Lewis ile yalnız olacak!"

"Lewis ev ödevini yapmış ve kimin Şeytan'ın Öfkesi'nin kardeşi olup olmadığını biliyor." Riggs başını salladı. "Onun haberi olmadan hiçbirimizin onunla birlikte oraya gitmesine imkân yok."

"Peki ya Clay?" Moose önerdi. "O neden onunla gidemedi? Erkek arkadaşı gibi davran."

"Bunu düşünmemiştim." Gus bir an için düşündü. "Aday olmak için gereken özelliklere sahip olup olmadığını kanıtlaması için bir şans olabilir."

Gus'ı sorgulamaktan daha iyisini biliyordum ama Clay'i Darcy'nin yanına göndermek beni daha iyi hissettirmedi. İyi bir adamdı, çok çalışıyordu ama çocuk acemi idi. Onu hiç böyle bir durumda görmediğim için Lewis gibi adamlarla nasıl başa çıkacağını bilemeyeceğinden endişeleniyordum. Eğer daha önce çetelerle karşılaşmamışsa, bu adamlar onun ödünü koparabilirdi, ama yine de bu bir avantaja dönüşebilirdi. Eğer korkmuş görünürse, belki de Lewis onun Darcy'nin erkek arkadaşı olduğuna gerçekten inanırdı. Birkaç dakika daha konuştuktan sonra Gus, Shadow'u Bonds üzerinde çalışmaya gönderirken Riggs de ne bulabileceğine bakmak için ofisine gitti. İkisi de Müritlerin tüm üyelerini bulmak için çalışmakla meşgulken, o ve ben Darcy ile konuşmaya gittik. Odama girdiğimizde, yatağımın üzerindeki yorganın içinde bir koza gibi kıvrılmıştı ve bir an için uyuyor olabileceğini düşündüm. "Darcy?"

Bana bakmak için yorganı indirdi ve Gus'ın yanımda durduğunu görünce şaşkınlıktan gözleri büyüdü. "Oh, hey!"

Yorganı açıp yatakta doğrulduğunda ona "Konuşmamız gerek" dedim.

"Tamam." "Ne hakkında?" diye sorarken hızla ayağa kalktı.

Gus bir adım öne çıkarak ona baktı ve "KeShawn Lewis'in evine gitme konusunda. Bize yardım edebileceğini düşünüyoruz."

"Tamam, harika. Ne yapmamı istiyorsun?"

Gus ona, "Öncelikle, bunu yapmak zorunda olmadığını bilmeni istiyorum. Oraya gitmek tehlikeli olacak. Lewis iyi gününde bile güvenilebileceğim bir adam değil. Kısa sürede kaynaşıyor ve düşünmeden hareket ediyor, bu yüzden oraya gitmene nasıl tepki vereceğini hiçbirimizin bilmesine imkan yok."

"Biliyorum, ama sanırım iyi olacağım," diye ona güvence verdi. "Sadece ne yapmamı istediğini söyle."

Gus'ın ona her şeyi açıklaması birkaç dakika sürdü. Riggs'in ona bir telsiz vericisi takması ve Clay'in de peşine takılmasıyla ilgili bir sorunu yokmuş gibi görünüyordu ama kameralar ve mikrofonlardan bahsettiğinde yüzünde beliren tedirginlik ifadesi gözünden kaçmadı. Darcy akıllı bir kadındı. Ekibinden birine yakalanmadan Lewis'in evine girmenin, kameraları yerleştirmenin bile kolay olmayacağını biliyordu. Bu büyük bir riskti, almasını istemediğim bir riskti ama tek yol buydu. Her şeyi gözden geçirmeyi bitirdiğinde Gus, "Bütün bunlarla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

"Evet, efendim." Sadece yarım saniye tereddüt etti, sonra devam etti, "Yapabilirim. Sorun değil."

"Güzel. Diğerlerine haber veririm." Gus kapıya doğru ilerlerken arkasına baktı ve "Sabah ilk iş yola çıkmaya hazır olun," dedi.

"Hazır olacağım."

Odadan çıkar çıkmaz ona doğru yaklaştım ve "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordum.

"Endişelerim olduğunu kabul ediyorum ama bunlar beni bu işi yapmaktan alıkoymaya yetmiyor." Gözleri benimkilerle buluştu. "Ayrıca, eğer roller tersine dönseydi, Kenadee de benim için aynısını yapardı."

Ne yaptığımın farkına bile varmadan ona uzandım, kollarımı ona sararken onu kendime doğru çektim. Ona sarılmış bir şekilde dururken, onun tehlikede olduğunu düşünmeden edemiyordum. Onu korumak, güvende tutmak istiyordum ama yine de tehlikeye atılmasına izin veriyordum. Bu düşünce içimi kemiriyor, onun bu şeyi yapmasına izin vererek büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak etmeme neden oluyordu. "Dikkatli olmana ihtiyacım olacak, *çok dikkatli* olmana."

"Olacağım." Bana sarılırken başını omzuma yasladı. "Endişelenmene gerek yok. Ben iyi olacağım."

"Seni bu konuda tutacağım, çünkü sana bir şey olursa ne yapacağımı bilmiyorum."

Darcy kısa bir süre bana baktı, ruhumu araştıran bir bakışla beni inceledi, sonra parmak uçlarında yükseldi ve ağzını benimkine bastırdı. Vay be. Kollarımda o kadar iyi hissediyordu ki, hayal edebileceğimden bile daha iyiydi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı, elim ensesine kayd ve saçlarını çekiştirerek ağzını benimkine doğru yönlendirdi. Daha derine indiğimde boğazından hafif bir inilti kaçtı, dilim onunkine karıştı. Çok geçmeden ikimiz de öpücüğün içinde kaybolmuştuk. Hiç düşünmeden ellerim tişörtünün eteklerine gitti ve tam tişörtü başından çekmişim ki kapım çalındı. "Evet!" diye seslendiğimde sesimdeki hayal kırıklığı gözden kaçmıyordu.

"Konferans odasına dönmen gerekiyor."

"Yola çıkıyorum." Ağzımı Darcy'nin kulağına götürdüm, kulağının altına usulca öpücükler kondurduktan sonra, "Bunu sonra bitiririz," diye fısıldadım.

"Tamam." Onu bırakıp kapıya yöneldiğimde, "Ne kadar kalmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Kesin bir şey söyleyemem. Siz rahatınıza bakın, ben en kısa zamanda döneceğim."

"Tamam. Sadece dikkatli ol." Başımı salladım. "Her zaman."

Odadan çıktım, kapıyı kapattım ve konferans salonuna geri döndüm. İçeri girdiğimde Shadow ve Riggs'in geri döndüğünü ve Gus'la birlikte önde durduklarını görünce şaşırdım. Yerimi bulur bulmaz Shadow, Mürit üyelerinin her birinin isimlerinin ve fotoğraflarının bulunduğu klasörleri dağıtmaya başladı. "Kızıl Şövalyeler'in yirmi bir üyesi olduğu ortaya çıktı. Hepsinin fotoğraflı kimliklerini ve bulunabilecekleri olası yerleri almayı başardık. Eğer izimizi kaybettirir ve radara yakalanmazsak, gecenin sonuna kadar bu şerefsizleri yok etmekte sorun yaşamayız."

"Akşama kadar bekleyecek miyiz, yoksa bu işi şimdi mi yapacağız?" T-Bone sordu.

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi," diye yanıtladı Riggs. "Geceleri saklanmanın daha kolay olacağını biliyorum ama zaman bizden yana değil. Bu adamları nerede bulabileceğimizi biliyorken harekete geçmeliyiz."

"Anlaşıldı."

Gus bize bakarak şöyle dedi: "Shadow ve Riggs sizi gruplara ayıracak ve hedeflerinizle ilgili tüm bilgileri size verecek. Bu konuda hızlı hareket etmeliyiz. İş halledin ve oradan defolup gidin."

Hepimiz başımızı salladık.

Shadow, "Tüm bu olayı düşük profilli tutuyoruz," diye duyurdu. "Bugün kesik ya da bisiklet yok, beyler. SUV'ları alın ve geride kanıt bırakmayın. Her birinizin her zaman benimle doğrudan temas halinde olmasını istiyorum. Kimse önce kontrol etmeden harekete geçmesin. Anlaşıldı mı?"

Bütün çocuklar hep bir ağızdan cevap verdi. "Anlaşıldı."

Gus, "Gölge'den görevlerinizi aldıktan sonra hazırlanın ve yola çıktığınızda bize haber verin," diye emretti.

Shadow ve Riggs farklı grupların her birine bilgi dağıtmaya başladı. Gunner, T-Bone ve ben isim ve adres listemizi alır almaz birkaç ekstra silah ve cephane toplamak için garaja gittik. Hepimiz sessizdik, her birimiz kendi başımıza geleceklere hazırlanıyorduk, her birimiz eski .22'lik tabancalarımızdan birkaç tane aldık. Çıkış yarası bırakmıyorlardı, bu yüzden daha az karışıklık olacaktı, özellikle de yaklaşabilirsek - gerçekten yaklaşabilirsek. Fazladan mühimmat ve birkaç kalın plastik torba yükledikten sonra Gus'a telsizle haber verip yola çıktığımızı bildirdik. T-Bone direksiyonun başındayken şehir merkezine doğru yola çıktık ve on beş dakika sonra caddenin karşısına, ilk adresimizin arka tarafına doğru ilerliyorduk. Yıpranmış ev, mahallenin tam ortasındaki bir ana cadde üzerindeydi ve görünmeden ilerlemeyi zorlaştırıyordu. Motoru durdurduğunda T-Bone arkasını döndü ve bana bir beyzbol şapkası uzattı. "Susturucunu taktın mı?"

"Evet." Şapkayı kafama geçirdim. "Ben hazırım."

"Önce ben gideceğim. Arka taraftan gireceğiz," diye açıkladı T-Bone. "Başını aşağıda tut ve şu işi bitirelim."

Kamyondan iner inmez, Gunner ve ben onu arka kapıya kadar takip ederken nabzım hızlanmaya başladı. İkimiz sessizce T-Bone'un pencereden hızlı bir bakış atmasını izledik, sonra hazır olduğumuzdan emin olmak için arkamıza baktık. Ona başımızla işaret ettik ve saniyeler sonra kapı koluna uzandı. Neyse ki kilitli değildi ve kapıyı kırmadan içeri girebildik. Daha önce de böyle durumlarla karşılaşmış olsak da, içeri adım attığımızda endişelenmemek mümkün değildi. T-Bone elini kaldırdı ve yan odadan gelen sesleri duyduğumuzda hepimiz hemen donup kaldık. Hedefimiz sadece birkaç adım ötedeydi ama yalnız değildi. Tek umudumuz diğerlerinin de üye olmasıydı ve hazır oradayken birden fazlasını haklayabilirdik.

T-Bone'un ilerlemek için onay vermesini beklerken mutfağa hızlıca bir göz attım ve pislikten midem bulandı: kirli bulaşıklar lavaboda yığılmıştı, çöp tenekesi taşmıştı ve duvarları hamam böcekleri kaplamıştı. Birkaç dakika sonra, T-Bone daha iyi görebilmek için kapıya doğru ilerledi, sonra başını sallayarak bize döndü. Silahımı çekmiş halde, o yan odaya girerken ben de peşinden gittim. İçeri girdiğimizde üç adam kanepede oturmuş esrar içiyordu. Gözüme ilk olarak en uçtaki iri adam çarptı. Sırtından başlayıp boynuna doğru ilerleyen ve tam yanağına ulaştığında duran bir ejderha dövmesi vardı. Riggs ve Shadow'un bize gösterdiği fotoğraflardaki adamlardan biri olduğundan hiç şüphem yoktu ve yanındaki adam da tanıdık geliyordu. Üçüncü adamdan o kadar emin değildim. Zayıftı ve görebildiğim kadarıyla mürekkebi yoktu ama etrafını saran duman yüzünden bunu söylemek zordu.

Tam arkalarında durduğumuz gerçeğinden tamamen habersiz, ileri geri şakalaşmaya devam ettiler. T-Bone bir adım daha öne çıktı ve silahının namlusunu iri adamın kafasına dayadı. Sesi alçak ve uyarı doluydu: "Beyninizi tavana uçurmadan önce çenenizi kapatmanızı istiyorum."

Her biri yavaşça başlarını çevirip bize bakarken odayı sessizlik kapladı. O ana kadar gerçekten ne kadar şaşkın olduklarını görememiştim. Ortadaki sonunda mırıldandı, "Ne oluyor lan. Beşiğimde ne yapıyorsun?"

"Söylentilere göre siz ve adamlarınız müritlerle bir şeyler planlıyormuşsunuz."

Omuz silkti. "Sana ne bundan?"

"Lewis'in kıza ne yaptığını bilmek istiyoruz?"

"Lewis de kim lan?" diye sorarken kaşları çatıldı.

"Avcı," diye hırladı T-Bone. "Şimdi, kıza ne yaptı bu herif?"

"Hiçbir kız hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye yalan söyledi.

T-Bone silahını adamın kafasının arkasına dayadı. "Bundan emin misin?"

"Sana söyledim. Hiçbir kız hakkında bir bok bilmiyorum!" diye bağırdı parmağıyla odanın diğer ucunu işaret ederken. "İşte lanet kapı. Şimdi, ölmeden önce defol git buradan!"

T-Bone'u tanıdığım için, adamı daha fazla zorlamamaya karar verip sırtından plastik bir torba aldığında şaşırmadım

cebine koydu ve hızla adamın kafasına geçirdi. T-bone tetiği çekip onu anında öldürmeden önce pislüğün tepki verme şansı yoktu. Diğer ikisi çılgına döndü ve kendi silahlarını almaya çalışırken tutarsızca bağırmaya başladılar. Gunner ve ben hızla harekete geçerek silahlarımızın namlusunu şakaklarına dayadık ve ikisi de dondu kaldı. Birkaç derin nefes aldıktan sonra dövme adam söze başladı: "Kızı nereye koyduğunu bilmiyoruz dostum. Yemin ederim. Sadece kızı aldığını duyduk. Hepsi bu."

"Başka ne biliyorsun?"

"Ne bilmek istiyorsun?" diye nefes nefese kaldı.

"Slayer'ın Şeytan'ın Öfkesi'ni alt etme planı hakkında bildiğin her şey, iyi olsa iyi olur yoksa işin biter," diye homurdandım.

"Sadece peşinde olduğu kızı bulduğunu ve kızın onların kulübüne bağlı olduğunu bil." Yüzünü buruşturarak bana baktı. "*Senin kulübüne bağlı.*"

"Ve?"

"Bize bir ton silah ve uyuşturucu teklif etti, sizi can evinizden vurmasına yardım edelim diye."

Silahımla onu dürttüm. "Bu da ne demek şimdi?"

"Garajını ve bir lokantayı soymasına yardım etmemizi istiyor." Anthony'nin aksine, bu adam ağzını açmaktan çekinmiyordu, ama arkadaşı ona uyarıcı bir bakış attığı anda bu durum değişti. Muhbirlik yaptığını fark eden adamımın sırtı sertleşti ve anında konuşmayı kesti. Anlatacak daha çok şeyi olduğunu bildiğim için Gunner'a baktım ve aklımdan geçenleri okuyarak cebinden bir torba çıkardı ve arkadaşının kafasına geçirdi. Onu sabitledikten sonra namlumu kafasına doğrulttum ve 22'liğimin tetiğini çekerek onu anında öldürdüm. Adamım panik içinde "Ne oluyor lan!" diye bağırdı.

"Bize bildiğin her şeyi anlatmazsan sıra sende."

"Avcı başkanınızın nerede yaşadığını biliyor." Devam ederken gözlerini yere indirdi, "Geri kalanınızın peşine düşmeden önce onu ve ailesini ortadan kaldırmayı planlıyor."

Lewis'in Gus'a ne yapmaya çalışacağını söylediğini duyduktan sonra tetiği çekmemek için kendimi zor tuttum. Konuşamayacak kadar öfkeliydim, bu yüzden Gunner bir adım öne çıktı. "Ne zaman?"

"Lanet olası Slayer'ı asla bilemezsin. Telefonu bu gece de alabiliriz, gelecek hafta da," diye yakındı. "Ayrıca, artık bir kızı var. Bu onu bir süre eğlendirecektir."

"Bu da ne demek şimdi?" Gunner havladı.

"Duyduğuma göre haftalardır onu ele geçirmeye çalışıyormuş. Artık ona sahip olduğuna göre"-sırıtarak başını salladı-"Sanırım kendine *çok iyi* vakit ayıracak."

"Yeterince dinledim," diye hırladı T-bone. "Bitir şu orospu çocuğunu." "Bekle!" Adam ellerini kaldırdı ve başladı, "Dedin ki-"

Cümlesini tamamlayamadan Gunner kafasına bir torba geçirdi ve ben tetiğe basarken geri çekildi. İş tamamlanmıştı. Ö n ü m d e k i cansız bedenlere bakarken, onları öldürmenin işin kolay kısmı olduğunu hemen anladım. Şimdi olaydan sonrasıyla nasıl başa çıkacağımızı bulmamız gerekiyordu ki bu da gün ışığında hiç kolay olmayacaktı. T-Bone kullan-at telefonunu çıkardı ve Gus'ı aradı. Telefonu kapattıktan sonra dikkatini bize çevirdi. "Bu pisliği temizlemeliyiz." "Bunu nasıl yapacağımıza dair bir fikrin var mı? Gün ışığı mı?" Gunner sordu.

"Burayı yakıp kül edelim derdim ama bu çok fazla dikkat çeker. Bu pisliği elimizden geldiğince temizlememiz ve cesetleri atacak bir yer bulmamız gerekecek."

"Peki onları görünmeden buradan nasıl çıkaracağız?" "Kamyonun arkasında biraz çamaşır suyu, eldiven ve plastik muşamba var. Gidip onları getireyim," diye yanıtladı T-Bone kapıya doğru yönelirken. "Hiçbir yerde kan izi bırakmadığımızdan emin olmamız gerekecek."

"Tamamdır."

T-Bone plastikle döndüğünde, cesetlerin her birini sarmakla meşgul olduk. İşimiz bittiğinde, T-bone kamyonu arka giriş kapısına kadar geri çekmiş ve cesetleri SUV'a yüklememize yardım etmeye hazırды. Tam ilk cesedi dışarı taşıyacaktık ki polis sirenlerinin sesi beni olduğum yerde durdurdu. "Ne oluyor lan?"

"Merak etme. Biz iyiyiz," diye güvence verdi T-Bone. "Gus'la görüştükten sonra Riggs'e köşede sahte bir tecavüz ihbarı yaptırdı. Bu bizim yerel meraklıları bir süre meşgul edecektir."

"İyi düşünmüşsün."

Birkaç dakika içinde tüm cesetleri kamyonu yükledik. Yola çıkmadan önce, geride hiçbir şey bırakmadığımızdan emin olmak için evi bir kez daha gözden geçirdim. Her şeyin temiz olduğundan emin olduktan sonra kamyonu geri döndüm ve bir sonraki hedefimize doğru yola çıktık. Neyse ki onu bulmak kolay değildi, öldürmek de kolaydı. Onu yerel bir bardan tökezleyerek çıkarken yakalayabildik. Tamamen boşa gitmişti ve geldiğimizi hiç görmedi. Gunner ve ben

Gus'tan telefon geldiğinde onu diğerleriyle birlikte arkaya yüklemiştik. Riggs'in planının işe yaradığı ortaya çıktı. Kızıl Şövalyeleri yok etmiştik, arkalarında isimlerinin kolayca unutulmuş hatırasından başka bir şey bırakmamıştık ve aynısını Müritlere de yapmamız uzun sürmeyecekti. KeShawn Lewis, Şeytan'ın Öfkesi'ne neden karşı çıkılmayacağını ve onların yaşlı kadınlarına neden bulaşılmayacağını zor yoldan öğrenmek üzereydi.

Darcy

Caleb'ın yanımdaki yatağa girdiğini ve kolunu belime doladığını hissettiğimde yarı uykuluydum. Vücudu hala sıcak duştan kalma ılıktı ve arkama sokulduğunda taze sabun kokusunu alabiliyordum. Bir şey söylemesini bekledim ama tek duyduğum sessizlik ve ensemdeki nefesinin hafif sıcaklığı oldu. O kadar hareketsiz ve sessizdi ki uyuduğunu düşünebilirdim ama uyumadığını biliyordum. Yanımda uzanmış, başımın arkasına bakarken ondan yayılan gerginliği hissedebiliyordum. KeShawn'ın evine gitmem konusunda endişelendiğini biliyordum ve ben de endişeliydim. Sorgusuz sualsiz evine girmeme izin vereceğini düşünecek kadar saf değildim, özellikle de Kenadee'yi oraya kilitlemişken, ama en azından denemeyi ona ve Blaze'e borçluydum.

İkimizin de gözüne uyku girmediği için, biraz kafasını dağıtmaya karar verdim ve "Kamyonumdaki aküyü tamir etmeme yardım ettiğin geceyi hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Evet, biliyorum."

"Sana nasıl çıkma teklif ettiğimi hatırlıyor musun?"

"Evet, sadece sana çıkma teklif ettikten ve sen beni reddettikten sonra," diye alay etti. "Bir partiye gitmek isteyip istemediğimi sormak bana çıkma teklif etmek değildi," dedim.

tartıştı. "Ama *her neyse*. Bizim için büyük bir gece planladığımı biliyor muydun? Kuzenimin 72 model GT'si üzerinde çalışıyordum ve bir deneme sürüşü için onu piste çıkarabileceğimizi düşündüm."

"Bu inanılmaz olurdu." "Umarım kaza olmasaydı orada olacağımı biliyorsundur" dediğinde sesindeki hüznü kalbimi sızlattı.

"Biliyorum." Yüzünü ona döndüm ve avuç içimi göğsüne yerleştirdim. "Sana olanlardan gerçekten nefret ediyorum. Bunu yaşamamanın senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Oldukça kötüydüm ama işi olması gerekenden daha da zorlaştıran bendim."

"Nasıl yani?"

"Acılarımın beni ele geçirmesine izin verdim." Derin bir nefes verdi. "Sana daha önce de söylediğim gibi, gurur duymadığım şeyler yaptım. Ağrı kesici ilaçlara bağımlı oldum, ailemi mahvettim ve kendimi evden attırdım. Kafamı kışkımdan çıkarana kadar neredeyse ölüyordum."

"Hepimiz hata yaparız, Caleb."

"Sadece bir hata yapmadım. Bir kamyon dolusu hata yaptım."

"Belki öyle, ama şu anda senin için her şey yoluna girmiş gibi görünüyor." "Peki ya ailen?" diye sormadan önce bir an duraksadım. İşleri yoluna koyabildiniz mi?"

"Beni kovdukları günden beri onlarla konuşmadım."

"Oh." Cevabı beni şaşırttı. Caleb'in ailesi iyi insanlardı. Evdeki herkes ikisini de çok severdi ve anladığım kadarıyla çocuklarını da seviyor gibiydiler. Ailesinin Caleb'e sırt çevirmesini hayal etmek zordu, özellikle de tüm yaşadıklarından sonra, ama o zamanlar orada değildim. İşlerin gerçekten ne kadar kötüye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aynı zamanda Caleb yıllar önce kovdukları çocuk değildi. Büyüyüp iyi bir adam olmuştu ve bunu bilmemelerinden nefret ediyordum. "Onlara her zaman ulaşabilirsin... en azından hayatta olduğunu bilmelerini sağlayabilirsin."

"Bunu düşündüm ama çok fazla zaman geçti."

"Caleb, beni gerçekten önemseyen ebeveynlerim hiç olmadı. Hapse atılmakla ve kaçmakla o kadar meşguldüler ki ölüp ölmediğimi bile fark edemediler." Ben devam ederken gözlerimiz buluştu, "Eğer seninkiler gibi ebeveynlerim olsaydı... beni seven ebeveynlerim, onların gitmesine bu kadar kolay izin vermezdim."

"Gitmeme izin verdiler. Ayrıca... beni görmek isteyeceklerinden bile emin olamıyorum."

"Denemezsen asla bilemezsin." "Tamam.

Demek istediğini anladım."

"Güzel." Gülümsedim. "Gördün mü, inatçılığım zaman zaman işe yarıyor." "Um-hmm. Sen başka bir şeysin." Caleb öne doğru eğildi ve Sakalının kılları boynumu gıdıkladı ve hızla uzaklaşmama neden oldu.

Onu. Dolgun dudakları seksi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bir sorun mu var?" "Hayır." Kıkırdadım. "Sadece sakalın. Gıdıklıyor."

"Tıraş etmemi mi istiyorsun? Çünkü yapacağım."

Ses tonundan ve gözlerindeki küçük kıvılcımdan sadece alay ettiğini anlayabiliyordum. "Sakin cüret etme. Sakalına bayılıyorum."

Gözleri yoğun bir bakışla benimkilerle buluştu ve kendimi tamamen onun içinde kaybetmemek için yapabileceğim tek şey buydu. Orada uzanıp gözlerinin derinliklerine bakarken, onun da aramızdaki bu manyetik çekimi hissettiğine dair bir işaret aradım. Cevabımı, ağzını benimkine doğru indirip beni usulca öptüğünde aldım... çok nazik ve tatlıydı. Caleb'in kollarında olmaktan daha iyi bir duygu olamazdı. Kendimi güvende ve korunmuş hissetmemi sağlıyordu. *İşte o* anda Caleb'a olan hislerimin düşündüğümünden de güçlü olduğunu fark ettim. Ona aşık oluyordum ve bu beni dehşete düşürüyordu. Kalbimi kimseye emanet etmemeyi uzun zaman önce öğrenmiştim. Birçok kez kırılmıştı ve bir kalp kırıklığına daha dayanabileceğimden emin değildim. Ama aynı zamanda, ondan uzaklaşmayı da hayal edemiyordum. Caleb'ı çok istiyordum, ona çok ihtiyacım vardı ve ona sahip olmak için her şeyi yapardım - buna kalbimi ortaya koymak da dâhildi.

Caleb ağzını benimkinden ayırmadan üstüme çıktı, vücudunu benimkinin sadece birkaç santim üzerinde gezdirerek aramızdaki bağı derinleştirdi. Kendini çok iyi hissediyor, çok güzel kokuyor ve tüm vücudumu daha fazlası için acıtıyordu. Ona dokunma isteğiyle dolup taşan ellerim göğsünün üzerinde gezinmeye başladı ve karnının yontulmuş kaslarının üzerinden aşağı doğru süzüldü. Parmaklarım boxer'ının bel bandından içeri girdiğinde ikimizi de gafil avladım. Parmaklarımı onun etrafında kıvrıp nazikçe okşamaya başladığımda dudaklarından hafif bir tıslama süzüldü. Elimde nasıl hissettiğini sevdim, çok kalın ve dikti ve onu içimde tutma düşüncesi uyluklarımı birbirine sıkılamamı sağladı.

Hayal kırıklığımı hissederek ağzını kulağıma yaklaştırdı ve "Bana ne istediğini söyle Darcy," diye fısıldadı.

"Seni istiyorum Caleb," diye cevap verdim tereddüt etmeden.

Bu sözleri duymak istediğini biliyordum ve aklımda hiçbir şüphe olmadan söyledim. Caleb'ın beyaz tişörtünün eteklerine uzanarak, başının üzerinden çekmesine yardım ettim. Tişörtü çıkarır çıkarmaz ikimizin de elleri çılgınca hareket etmeye başladı ve bizi ayıran giysileri hızla çıkardılar. Sadece birkaç saniye içinde, onun altında tamamen çıplak yatıyordum. Karmakarışık, ıslak saçları ve insanın içine işleyen koyu renk gözleriyle Caleb inanılmaz derecede yakışıklıydı. Kalbim

Elleri vücudumda yavaşça dolaşırken titriyordu. "Çok güzelsin. Her bir santimin."

Elleri yavaşça karnımda gezindi ve ağzı göğsüme ulaştığı anda içimi bir şehvet dalgası kapladı. Kısa bir an için bana bakarken gözlerinde açlık dans etti ve sonra ağzı narin eti öpmek ve ısırarak için ilahi işkencesine devam etti. Kalçalarımın arasına yerleştiğinde içimi bir beklenti kapladı. Sikini klitorisimin üzerinde gezdirirken gözleri benimkilerle buluştu. "İstediğin bu mu bebeğim?"

"Evet." Kalçalarımı kaldırdım, içimde biriken zonklama ihtiyacını umutsuzca gidermeye çalışırken ona karşı gıcırdattım. "Lütfen!"

Prezervatif almak için yatağının başucundaki masaya uzandı ve ben de başımı kaldırıp prezervatifi uzun, kalın şaftından aşağı kaydırışını izledim. Tekrar bacaklarımın arasına yerleşirken yüzünde bir memnuniyet ifadesi belirdi. Kalçalarımı kaldırıp içime girmeden önce çenesini sıktı ve beni tamamen doldurdu. Yavaşça hareket etmeye başladı, her hamlesi kasıtlı ve güçlüydü. Bacaklarımı onun için daha da açtığımda homurdandı, "Siktir. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti."

"Caleb," diye nefes aldım, kalçalarımı ona doğru eğdim, onu daha derinde, daha sert istiyordum. İhtiyacım olanı hissederek hızını artırdı, ben de hızla etrafımı saran cinsel his dalgalarında ve vücudunun içimdeki dolgunluğunda kayboldum. Ritmini artırdı, her hamlesi bir öncekinden daha zorlayıcıydı. İçimde başka bir orgazmın inşa edildiğini hissettiğimde iç kaslarım onun etrafında sıkıştı. "Oh, Tanrım! Durma!"

Caleb'in cezalandırıcı temposu, vücudu benimkine çarpmaya devam ederken hiç duraksamadı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim: Onun içimde olması o kadar sarhoş ediciydi ki nefes almakta bile zorlanıyordum. Her anın tadını çıkarmak... ne kadar inanılmaz hissettirdiğine odaklanmak istedim ama hepsi çok fazlaydı. İçimde bir zevk patlaması oldu ve orgazmım beni ele geçirirken onun etrafında titredim. Bacaklarımı onun etrafına daha sıkı sararken, sonunda kendi boşalmasını bulduğunda karnındaki kasların gerildiğini hissedebiliyordum.

Kalp atışlarımızın tatmin edici seslerini dinlerken ikimiz de hareketsiz kaldık. O anda kendimi ona o kadar yakın hissettim ki hiç bitmesini istemedim. Sonunda nefes alış verişlerimiz düzene girmeye başladı ve vücudunu yavaşça benimkinden ayırdı. Kollarımı ona dolamak ve onu yakınımda tutmak istedim ama o çoktan prezervatifini atmış ve yanımdaki yatağa yığılmıştı. Onun

Elini boynuma götürüp parmaklarıyla hafifçe boğazımı okşarken bakışları içimi yakıyordu. "Sana asla doyamayacağım, Darcy. Asla."

"Bu iyi, çünkü ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum."

"Yarın sabah dikkatli olmana ihtiyacım olacak." Yüz ifadesi ciddileşti. "Çünkü sana bir şey olursa bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Bana hiçbir şey olmayacak, Caleb."

Kolunun kıvrımına sokuldum. "Dikkatli olacağım, ayrıca sen ve çocuklar orada olup biten her şeyi izliyor olacaksınız."

"Keşke bu beni tüm bunlar hakkında daha iyi hissettirseydi ama değil." Yenilgiye uğramış bir iç geçirdi. "Benim için çok şey ifade ediyorsun Darcy, fark ettiğimden de fazla. Senin herhangi bir tehlike içinde olduğunu düşünmek..."

"Caleb, *dur*. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum." "Sana söz veriyorum."

"Bana uyar." Dirseğime yaslandım ve gülümseyerek ona baktım. "Merak ediyorsan söyleyeyim, sen de benim için çok şey ifade ediyorsun. Fark ettiğimden daha fazla."

Cevap vermedi. Bunun yerine enseme uzanıp beni kendine doğru çekti ve ağızlarımız buluştuğunda beni uzun ve sert bir şekilde öptü. Tam nabzım hızlanmaya başlamıştı ki geri çekildi ve "Biraz uyusan iyi olur. Erken kalkmalısın."

Başımı salladım, sonra yerime kıvrıldım ve gözlerimi kapadım. Caleb beni uyandırıp hazırlanma zamanının geldiğini söylediğinde uyuyakalmış gibiydim. Yorganı geri çekip düş almak için kendimi banyoya sürüklediğimde uyku sisi içindeydim. Giyinirken hâlâ biraz halsizdim ama neyse ki Caleb uykulu halimi fark etti ve bana bir fincan kahve getirdi. "Bunun için hazır mısın?" diye sorduğunda nihayet kendime gelmeye başlamıştım.

"Olabileceğim kadar hazırım."

Beni odasından çıkarıp koridorda ilerletirken elimi tuttu. Riggs'in odasına gidene kadar kendimi oldukça iyi hissediyordum. Clay, Gus ve diğer birkaç çocukla birlikte çoktan oradaydı. Riggs beni yanına çağırıp kulaklığı takmaya başladığı anda sinirlerim tepeme çıktı. Sesi sakin ve yatıştırıcıydı, "Bu vericiler aracılığıyla hem seninle hem de Clay'le ileri geri iletişim kurabileceğiz" dedi.

"Bu kadar yüksek teknolojikli olmanızı beklemiyordum."

"Üzgün olmaktansa güvende olmayı tercih ederim." Riggs mikrofonumu gömleğimin yakasının altına saklarken, "Mikrofon oldukça hassas. Sadece normal konuş, söylenen her şeyi duymalıyız."

"Tamam."

"Sizi rahatsız etmek istemiyoruz, bu yüzden kulaklığı sadece bilmeniz gereken bir şey varsa veya size doğru gelen bir sorun varsa kullanacağım."

"Tamam."

Bana şişe kapağı büyüklüğünde küçük, siyah, dairesel bir nesne uzattı ve "İşte kameralardan biri. Görüntüyü engellemeden saklayabileceğin en iyi şekilde saklamalısın."

"Elimden geleni yapacağım."

"Önemli olmasaydı sizi bu kameraları yerleştirmeniz için göndermezdik ama ikinizin de işi şansa bırakmanızı istemiyorum," diye uyardı Gus arkadan. "Girin ve çıkın. Anlaşıldı mı?"

Clay de ben de başımızı salladık. "Evet, efendim."

Saniyeler sonra, adamları otoparka kadar takip ediyordum. Riggs kameraları bana vermeden önce son bir kez her şeyin üzerinden geçti. Onları cebime koyuyordum ki Caleb yanıma geldi. Zavallı adam bana bakıp "Dün gece ne dediğimi unutma" derken öğle yemeğini kaybetmek üzereymiş gibi görünüyordu.

"Yapacağım."

"Riggs'in dediği gibi yap. İşini şansa bırakma."

"Yapmayacağım." Gözlerindeki endişeli ifadeyi görmek beni etkilemeye başlamıştı, bu yüzden parmak uçlarımda yükseldim ve ona hızlı bir öpücük verdim. "Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım."

O başka bir şey söyleyemeden Clay'in yanındaki arabaya bindim ve kapıyı kapattım. Birkaç saniye sonra kapıdan geçip şehir merkezine doğru ilerliyordu. Dikiz aynasından arkama baktım, söz verdikleri gibi Riggs ve diğerleri hemen arkamızdaydı. Bunun beni daha iyi hissettirdiğini söylemek isterdim ama öyle olmadı. Aldığım onca uyarı ve endişeli bakıştan sonra çıldırmanın eşiğine gelmişim. "İyi misin?" diye sorana kadar gerginliğimi Clay'den saklamayı başardığımı sanıyordum.

"Evet, ben iyiyim."

"Bunun nasıl sonuçlanacağı hakkında konuşmak ister misin?"

"Evet, sanırım bu iyi bir fikir." Clay'le ilk tanıştığımda cüssesi beni biraz korkutmuştu. Kulüpteki çoğu erkekten daha uzundu.

ve bir futbolcu gibi yapılydı, ama gerçekten iyi bir adama benziyordu, ne zaman ihtiyaç duysalar kardeşlerine yardım etmeye hevesliydi. Sık sık neden kesik giymediğini merak etsem de, sormaktan daha iyisini biliyordum. Clay'e dönüp, "Sanırım ben eve gidip KeShawn'ı görmek isterken sen garaj yolunda beklesen daha iyi olur," dediğimde çocukların beni dinlediğini unutmuştum.

Kulaklığımdan Riggs'in sesini duyduğunda irkilerek yerimden kıpırdandım. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"KeShawn oraya habersiz geldiğim için mutlu olmayacaktır. Kapısına bir adamla, özellikle de Hulk büyüklüğünde biriyle gelerek işleri daha da kötüleştirmek mantıklı değil." "Eğer arabanın yanında beklerse, umarım KeShawn daha az şüphelenir, özellikle de eve girmek söz konusu olduğunda."

"Muhtemelen haklısın, ama-"

"Bu konuda bana güvenmek zorundasın Riggs."

"Peki, ama bir şeylerin yolunda gitmediğine dair en ufak bir his duyarsam onu içeri gönderirim" demeden önce derin bir nefes aldı.

"Anlaştık."

Birkaç dakika sonra Clay, KeShawn'ın garaj yoluna giriyordu. Etrafımı kontrol etmek için bir süre orada oturdum ve ev düşündüğüm kadar kötü görünmüyordu. Oldukça yıkık dkkt, harap bir n verandası ve aşırı büyümüş bir bahçesi vardı ama yine de büyüdüğüm yerden çok daha iyi görünüyordu. Garaj yolunda birkaç araba vardı ama dışarıda kimse yoktu; sadece yaşlı bir sokak köpeği etrafta hurda arıyordu. Emniyet kemerimi çözdükten sonra derin bir nefes aldım ve kapı koluna uzandım. Çocuklara haber vermenin en iyisi olacağını düşündüm ve "Geldik ve kapıya gitmek üzereyim" diye anons ettim.

"İkiniz de görüş alanımızdasınız. Sadece dikkatli olun ve unutmayın... işinizi şansa bırakmayın."

"Yapmayacağım." Kapıyı açarken Clay'e baktım ve "Bana şans dile" dedim.

Dışarı ıktım ve eve doğru ilerlemeye başladığım anda n kapı açıldı ve iki adam verandaya ıktı. Orada bulunma nedenim tamamen masummuş gibi davranmaya çalışarak ilerlemeye devam ederken nabzımın kulaklarımda attığını duyabiliyordum. Verandaya yaklaşırken iki adama hafifçe gülümseyerek "KeShawn buralarda mı?" diye sordum.

"Kim soruyor?"

"Ben Darcy Harrington. Boyanmasını istediği bir Suzuki GSX-R'ı görmemi istedi." İkisi de kıpırdamadı. Bunun yerine, ikisi de orada öylece durup boncuk gibi küçük gözleriyle bana baktılar. "Gelmemi bekliyor. Sadece ona sor."

Biri arkasını dönüp içeri girerken, diğeri gözlerini benden hiç ayırmadı. Clay'e tekrar baktım ve onun sürücü tarafındaki kapıya yaslanmış, ben KeShawn'ın ortaya çıkmasını beklerken beni izlediğini gördüm. Neyse ki uzun süre beklemem gerekmedi. Birkaç dakika sonra KeShawn ön kapıdan çıktı ve bana doğru geldi. "Darcy, burada ne halt ediyorsun?"

"Bana gelip boyanmasını istediğın Suzuki'yi kontrol etmemi söylemiştin."

Yüzünü buruşturarak, "Saatin kaç olduğuna dair bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Evet, bunun için üzgünüm." Clay'e dönerek, "Gece erkek arkadaşımın evinde kaldım ve işe giderken uğrayayım dedim," dedim.

"Bu bok için iyi bir gün değıl. Garajımda bir şeyler oluyor... su sızıntısı gibi bir şey." Devam etmeden önce arkasına baktı, "Başka bir zaman gelmen gerekecek."

"Bunu duyduğuma üzıldüm." Çabucak bir şeyler düşünmem gerekiyordu, yoksa plan tamamen suya düşecekti. "Buraya ne zaman dönebileceğimden emin değılim. Hızlıca bir göz atamayacağıma emin misin?"

"Bugün olmaz. Sana söylediğim gibi, iyi bir zaman değıl," diye cevap verdi sinirli bir sesle.

"Anlıyorum. Başka bir zaman bir araya geliriz." Döndüm ve KeShawn'a bakmadan önce Clay'e bir göz attım. "Gitmeden önce, banyonu bir dakikalığına ödünç alabilir miyim? Adamımın bu sabah acelesi vardı ve işlerini halletmeye fırsat bulamadım."

"Bir şeylerle ilgileniyor musun?" diye sorarken bana tamamen aklımı kaçırmışım gibi baktı.

"Bilirsin işte... ayın bu zamanı falan. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, bilmemesini tercih ederim."

Başını sallarken yüzünde iğrenmiş bir ifade belirdi. "Evet, devam edin ama çabuk olun. Ben ve çocukların halletmemiz gereken bir şey var."

"Teşekkür ederim." Merdivenleri çıkmaya başladığımda bana kapıyı açtı. "Banyo nerede?"

"Koridorun sonunda sağda."

Aceylele yanından geçtim ve oturma odasına girer girmez odaya hızlıca bir göz attım. Evin geri kalanı gibi burası da oldukça köhneydi ve yıllarca kullanılmış ve hırpalanmış gibi görünen eski mobilyalar vardı. Duvarlar içilen sigaralardan dolayı kir içindeydi ve sehpanın üzerinde boş bira şişeleri ve dolu kül tablaları dağınık halde duruyordu. Tam elimi cebime atıp fotoğraf makinelerinden birini almak üzereydim ki iki adam içeri girdi. Biri gençti, belki yirmili yaşların başındaydı, diğeri ise çok daha yaşlıydı, en az elli yaşındaydı. İkisi de bana tuhaf tuhaf baktı. "Ben de tuvaleti arıyordum."

Yaşlı adam koridorun aşağısını işaret ederek, "Sağdan ikinci kapı" dedi.

"Teşekkürler."

Onların yanından geçip banyoya doğru yürürken gülümsedim. İçeri adım atmadan hemen önce koridorda küçük bir raf fark ettim. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafa hızlıca bir göz attım, sonra elimi cebime attım ve kameralardan birini çıkardım. Bir resim çerçevesinin yanına sakladıktan sonra banyoya girdim ve kapıyı kapattım. Bir plan düşünmeye çalışıyordum ki, "İlk kamerada iyi iş çıkardın. Sence diğerlerini de yerleştirebilecek misin?"

"Bilmiyorum. Biraz zor olacak. Oturma odasına iki adam girdi ve mutfakta birkaç kişi daha olabilir, ama bir şeyler düşüneceğim."

Sadece birkaç saniye beklemiştim ki biri kapıya vurdu. "İçeride bu kadar uzun süren ne?"

"Üzgünüm, hemen geliyorum!"

Panikle sifonu çektim ve lavabodaki suyu açtım. Suyu kapattıktan sonra tam kapıya uzanacaktım ki birinin "Hey, Knuckles!" diye bağırdığını duydum.

"Ne?"

Mutfaktaki adam, "Sen ve Slade'in depoya koşmanız gerek!" diye bağırdı. "Garajdaki kaltak için biraz yiyecek almam lazım."

Oturma odasındaki adamlardan biri, "Kafasına bir kurşun sıksak onu beslemek zorunda kalmayız," diye homurdandı.

"Yap şu lanet işi, dostum," diye emretti adam. "Yapmazsan avcının kıcını tekmeleyeceğini biliyorsun."

"Lanet olsun, dostum. Daha yeni oturdum."

"Bu kadar dırdır yeter ve kışınızı kaldırın. İkiniz de!"

"Bıktım bu saçmalıktan." Oturma odasında ayak sesleri duydum ve onlar dışarı çıkmadan hemen önce adam, "On beş dakika içinde döneceğiz," diye bağırdı.

Ön kapının çarpma sesini duyduktan sonra, gittiklerinden emin olmak için birkaç saniye daha bekledim ve kafamı koridora uzattım. Kimseyi görmeyince aceleyle oturma odasına döndüm ve kameraları koyacak bir yer aradım. Zaman benim tarafımda değildi, bu yüzden birini birkaç eski kitabın arasındaki TV sehпасına, diğerini de şöminenin üzerine yerleştirdim. Son kamerayı koyacak bir yer ararken Riggs'in şöyle dediğini duydum: "Bu iyi Darcy. Şimdi defol git oradan."

"Ben çıkıyorum."

Arkamı döndüğümde KeShawn'ın oturma odasına girdiğini ve beni izlediğini görünce şok oldum. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Umm... hiçbir şey," diye cevap verdim sesim titreyerek. "Ben sadece... dün gece Grizzlies maçını kimin kazandığını söyleyecekler mi diye bakıyordum."

"Grizzlies dün gece oynamadı." Bana doğru bir adım attığı anda boku yediğimi anladım. Bunu gözlerinde görebiliyordum. "Tekrar soruyorum... Buralarda ne halt ediyorsun?"

"Ben, ben," diye kekeledim.

"Lanet olsun! Bu sabah buraya geldiğin anda bir şeyler olduğunu anlamalıydım."

"Hayır. Bir şey yok, KeShawn." Umutsuzca onu yanıltığına ikna etmeye çalışarak, "Sadece tuvaleti kullanıyordum ve-" diye başladım.

"Saçmalamay! bırakabilirsin." Önümde durdu ve kollarını kavuşturdu. "Neden burada olduğunu biliyorum."

"Ne demek istiyorsun? Sana neden burada olduğumu söyledim." "Seni buraya onlar gönderdi," diye bağırdı.

"Onlar mı? Kim onlar?"

"Şeytan'ın Öfkesi." Hırlarken pencereden dışarı baktı, "Sanırım dışarıdaki erkek arkadaşın da onlardan biri. *Pislik* herif. Kafasına bir kurşun sıkmak için sabırsızlanıyorum."

"Hayır, tamamen yanlış anladınız. O onlardan biri değil. İkimizin de Şeytan'ın Öfkesi'yle bir ilgisi yok!" diye bağırdım. "Buraya geldim çünkü sen istedin. Bana gelip motosikletini görmemi söyledin, o yüzden-"

"Yeter. Daha fazlasını duymak istemiyorum." Öfkeli bir hırıltıyla başını salladı. "Kiminle uğraştıklarını *gerçekten bilmiyorlar* ama öğrenmek üzereler."

Beni kolumdan tuttu ve oturma odasından mutfığa doğru sürüklemeye başladı. Birkaç adamının yanından geçerken onlara baktı ve "Diğerlerini çağırın. Hemen buraya gelmelerini söyle! Misafirlerimiz geliyor."

Onlar cevap vermeden beni arka kapıdan garaja doğru çekti. Riggs ve diğerlerinin beni dinlediğini bildiğimden, KeShawn'ın elinden kurtulmaya çalışarak, "Sana neler oluyor? Beni neden garaja getiriyorsun?"

"Buraya gelmek bir hataydı, Darcy. Hem de büyük bir hata." Beni garajın arka tarafındaki bir kapıya doğru çekti, sonra cebine uzanıp bir anahtar çıkardı. Kapıyı açar açmaz beni sertçe itti ve odanın ortasında bir sandalyeye bağlanmış Kenadee'yi gördüğüm anda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Yüzü yara bere içindeydi ve kıyafetlerinde kan vardı ama yaşıyordu. Konuşmaya çalıştı ama ağzını kapatan koli bandından dolayı konuşamıyordu.

Rolümü sürdürmeye çalışarak KeShawn'a baktım ve sordum, "Kim o? Neden onu böyle bağladın?"

Cevap vermeden yumruğunu karnıma indirdi ve havanın ciğerlerimden çıkmasına neden oldu. "Sana söyledim. Ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmıyorum, o yüzden saçmalamayı kes!"

Nefes nefese kalmıştım ve arka duvardan bir ip aldığını fark etmemiştim bile. Kollarımı arkamdan çekip hızla birbirine bağladı, sonra beni geriye doğru iterek bir sandalyeye oturttu ve ayak bileklerimi bağladı. Hareket edemeyeceğimden emin olduktan sonra Kenadee'ye doğru yürüdü ve bana dönüp hırlarken saçından bir tutam yakaladı, "Buraya onun için geldiğine inanmıyorum! Oğlumun ölmesine izin veren orospu için mi?"

"Lütfen, durun. Bırak bizi gidelim!"

O yapmadı. Onun yerine arka cebinden bir bıçak çıkardı. Gözlerim hemen bana doğru tuttuğu uzun, keskin bıçağa takıldı, "Biliyor musun, sadece iki kurşun yarası vardı... biri omzunda, biri de karnında. Kan kaybından ölmesi için bir neden yoktu ama bu kaltak ona yardım etmedi. Onun yaşamayı hak etmeyen bir sokak serserisi olduğunu düşündü ve kan kaybından ölmesine izin verdi."

Kenadee başını hayır anlamında sallarken gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, ağzını kapatan banda karşı tutarsızca yalvarıyordu. Ne yazık ki KeShawn ona aldırmadı. Bunun yerine bıçağı alıp sol omzuna sapladı ve boğuk çığlıkları odada yankılanırken yüzünün acı dolu bir ifadeye bürünmesine neden oldu. Gözlerime inanamadım. Onu gerçekten bıçaklamıştı ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bıçağı omzundan çıkıntı halinde bıraktı; kan yan tarafına doğru süzülürken pembe tişörtünü lekeledi. Hâlâ şoktaydım, konuşamıyordum bile, ikinci bir bıçak çıkarıp tekrar ona doğru ilerlemeye başladığında. Dehşete kapılmış bir halde ellerimdeki bağlardan kurtulmaya çalışarak sarsıldım ve "Yapma! Dur!" diye bağırdım.

Yalvarışlarım boşunaydı. İkinci bıçağı çoktan karnına saplamıştı. Kenadee yavaş yavaş bilincini kaybetmeye başlarken gözyaşlarıyla ıslanmış gözleri ısırap içinde bana sabitlendi.

"Şimdi oğlumun hissettiklerini sen de hissedeceksin... yavaşça kan kaybindan öleceksin." "Ben gidip erkek arkadaşını ve tüm kardeşlerini öldürürken sen de küçük arkadaşının kan kaybindan ölmesini izlemenin keyfini çıkar." diye hırlarken dikkatini bana çevirdi.

Bununla birlikte döndü ve kapıyı arkasından kilitleyerek odadan çıktı. Kenadee'ye baktım ve içinden çıkan bıçakları gördüğümde korku filmlerinden fırlamış gibiydim. Kan kaybindan ölmeden önce bir şeyler yapmam gerektiğini bildiğimden, odada beni kelepçelerimden kurtarabilecek bir şey aradım ama hiçbir şey bulamadım. "Darcy?" sesini duyduğumda çıldırmaya başlamıştım.

"Riggs!"

"Burada seninleyiz," dedi sakince. "Her şeyi duyduk." "Kenadee... o... onu... *iki kez* bıçakladı." Her yerim titriyordu. "Bu Kötü, gerçekten çok kötü."

"Biliyoruz ve geliyoruz. Sadece dayan." "Clay!"

Gideceğini söyledi-"

"Bunu da duydum. Onu yakaladık." Riggs'in sesi hiç etkilenmemiş, çok mantıklı geliyordu: "Şimdi sakın olmaya çalışın, en kısa zamanda ikinize de ulaşacağız."

Rider

Kaybetmek üzereydim. En kötü korkularım gerçek olmuştu ve bu konuda hiçbir şey yapamamak beni öldürüyordu. Evden sadece iki blok ötede terk edilmiş bir benzin istasyonuna park etmiştik ama sanki milyonlarca kilometre uzaktaymışız gibi geliyordu. O lanet cipten inip Lewis'in evine saldırmak, o orospu çocuklarının her birini öldürmek istiyordum ama bu bir seçenek değildi. Gus emri verene kadar hareket edemezdik ve bu da o ve diğer kardeşler gelene kadar gerçekleşmeyecekti. Riggs, Blaze ve Murphy ile birlikte SUV'de kalmak ve Lewis'in Darcy'yi garaja sürükleyişini çaresizce dinlemekten başka seçeneğim yoktu. O anda işlerin kötüye gideceğini anlamıştım. Sadece ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Lewis'in her sözünü dinlerken hepimiz sessizce oturduk ve Kenadee'nin acı dolu çığlıkları Darcy'nin kulaklığında yankılandığında hepimizin içi parçalandı. Ona zarar verip vermediğini sorgulama şansımız yoktu. Yaptığını biliyorduk, bu da ikisine de olabildiğince çabuk ulaşmamız gerektiği anlamına geliyordu. Bu sadece beklemeyi daha da zorlaştırıyordu. Darcy'nin "Tamam... Lütfen acele et." diye yalvarışını dinlerken içim içimi yiyordu.

Riggs, "Geliyoruz," diye söz verdi. "Sadece sıkı tutun."

Darcy ile telsiz konuşmasını bitirir bitirmez Blaze kendini kaybetti. "Onu bıçakladı - hemen bir şeyler yapmalıyız!"

Riggs ona, "Gus ve diğerleri geliyor, kardeşim," diye hatırlattı. "Fazla uzun sürmez."

"O orospu çocuğunu öldüreceğim. Ona elini sürdüğü için onu lime lime edeceğim."

Blaze'in tepkisi hiçbirimizi şaşırtmadı. Hepimiz onun Kenadee'yi ne kadar çok sevdiğini biliyorduk ve ona hemen ulaşamayacağını bilmek

onu yiyip bitiriyordu. Lanet olsun, bu hepimizi etkiliyordu. Her şey berbattı ve Darcy'nin tüm bunların ortasında kalmasından nefret ediyordum. Biz olmasaydık orada olamayacak olmasından daha da çok nefret ediyordum. Onu tehlikeye atmıştık ve bunun için kendimi asla affedemeyecektim. Darcy'nin başına bir şey gelebileceği düşüncesi, bir gece önce ona karşı tamamen dürüst olmadığım için pişmanlık duymama neden oldu. Ona değer verdiğimi söylemişim ama gerçek şu ki ona aşık olmuştum. Bu bile hafif kalırdı. Onu seviyordum ve her yönden benim olmasını istiyordum ama şimdi hayatı tehlikedeydi. Bize yardım etmesine izin vererek bir hata yapmış olabilirdim ama bu yüzden onu kaybetmeyi reddediyordum. Onu oradan sağ salim çıkaracaktım ve bununla da kalmayacaktım; kardeşlerimle birlikte KeShawn Lewis'in ve diğer Müritlerin işini sonsuza dek bitirecektim.

Onları indirmeye kararlı olan tek kişi ben değildim. Murphy, Blaze'e "Hepsini haklayacağız" dediği anda arzusunu belli etmişti. Her birini."

"Aynen öyle. O orospu çocuğunu elime almak için sabırsızlanıyorum."

Murphy Riggs'e doğru eğildi ve sordu, "Peki ya Clay? O şimdi nerede?"

Birkaç mürit evden ateş ederek çıktı. Clay birkaç el ateş etti ve biz ona oradan defolup gitmesini söylemeye fırsat bulamadan birini öldürdü. O zamandan beri ondan tek kelime duymadık. "Bilmiyorum. Ona kulüp binasına geri dönmesini söyledim."

İşleri yoluna koymaya hevesli bir şekilde ona baktım ve "Gus ve diğerleri gelir gelmez harekete geçmeye hazır mıyız?" diye sordum.

"Evet, ama Lewis ekibinin geri kalanını çağırdı." Riggs dizüstü bilgisayarını ekrani görebileceğimiz şekilde çevirdi. "Darcy'nin sakladığı kameraları kontrol ediyorum ve görünüşe göre gelmeye başlıyorlar."

Öne doğru eğildik ve birkaç dakika içinde evdeki adam sayısı üç kattan fazla artmıştı; her girişte ve tüm pencerelerde ateş etmeye hazır bir veya daha fazla AR-15 tarzı yarı otomatik tüfekle konumlanmışlardı. Lanet olsun. Endişeyle Murphy'ye döndüm ve "Bu herifler her yerde. Onlara ulaşabilecek kadar eve nasıl yaklaşacağız?" dedim.

"Bir yolunu buluruz."

"Nasıl olduğunu anlamıyorum. Görünüşe göre üstünlüğü ele geçirmişler," diye homurdandım. "Onlar o evde, silahlı ve gizlenmiş durumdadır ve biz burada oturuyoruz... *güpegündüzün* ortasında ve saklanacak bir çalı bile yok."

Gus ve diğer kardeşler yanımıza yanaştığında kelimeleri ağızımdan daha yeni çıkarmıştım. Gus'ın diğerleriyle birlikte ciplerden birinde olmadığını görünce şaşırdım. Onun yerine aylardır garajda duran eski bir kamyonet kullanıyordu. Dışarı çıkmak için kapıyı açana kadar ön koltuğun patlayıcılarla dolu olduğunu ve arkada birkaç tane daha olduğunu fark ettim. Sürücü tarafındaki cama geldi ve "Kızlarla ilgili son durum nedir?" diye sordu.

"İkisi de hâlâ o lanet olası garajda kilitli," diye yanıtladı Riggs. "Darcy kendini toparlamaya çalışıyor ama Kenadee varken bunu söylemek zor. İçimde kötü olduğuna dair bir his var, gerçekten *kötü*."

"Hemen oraya girmeliyiz. İçeride neyle karşı karşıya olduğumuza dair bir fikriniz var mı?"

"Hazırlandılar ve bekliyorlar. Evin içinde barikat kurmuşlar, her pencereyi ve girişi kapatmışlar."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Gus eliyle eski kamyonu işaret etti. "Ben bizi korurum."

Riggs kamyonete doğru baktı ve sanki Gus'ın aklından geçenleri okumuş gibi başını sallayarak, "Düşünce tarzını beğendim Prez," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Gus umutlu bir sesle, "Sence bunları zamanında kurabilir misin?" diye sordu.

"Uzun sürmez." Riggs Blaze'e dizüstü bilgisayarını uzatırken, "Gözünü dört aç. Bir değişiklik olursa bana haber ver."

Riggs inip kamyonete yönelirken Murphy ve ben de onu takip ettik. Diğerleri Müritlerle savaşa gitmek için hazırlanırken biz de kabloları birbirine bağlamasına yardım ettik. Riggs patlatıcıyı kurar kurmaz Blaze'den dizüstü bilgisayarını almaya gitti. Her şeyin hazır olduğunu teyit ettikten sonra Gus'a baktı ve "Görünüşe göre her şey hazır." dedi.

"Güzel. Şimdi tek yapmamız gereken vuruş için en iyi yere karar vermek."

"Oturma odasının ideal bir yer olduğunu söyleyebilirim," diye yanıtladı Murphy. "Orada

En az on tanesi orada konuşlanmış durumda ve ana yoldan ulaşılabilir."

"Katılıyorum." Riggs ayrıca, "Ve garajdan yeterince uzakta, kızlara çok yakın olması konusunda endişelenmemize gerek yok" diye ekledi.

"Tamam. Şimdi tek yapmamız gereken kimin kullanacağına karar vermek." İlk öne çıkan Shadow oldu ve "Ben kullanırım" dedi.

"Hayır, kardeşim." Blaze Riggs'e dönerek, "Nereye gitmek istiyorsun?" diye Bu sordu.

mu

?" Riggs evin bir görüntüsünü çıkardı ve sola doğru işaret ederken

"Bence tam burası en iyi seçeneğiniz. Bu şekilde ön sundurma basamaklarını temizlemek konusunda endişelenmenize gerek kalmaz, ancak yan pencereler sorunu var."

"Onlara doğru geldiğimi gördükleri anda ateş etmeye başlayacaklar." "Aynen öyle."

"Umurumda değil," diye hırladı Blaze. "Bunun olmasını sağlayacağım."

Gus geri kalanımıza dönmeden önce, "Biliyorum," diye cevap verdi. "Bu konuda hızlı hareket etmemiz gerekecek. Polislerin gelmesine fırsat vermeden içeri girip çıkmalıyız. Kimsenin bizi tanınmasını istemiyoruz, bu yüzden kesiklerinizi çıkarın ve başınızı eğin."

Biz hazır olur olmaz Blaze kamyonun direksiyonuna geçti ve hepimiz onun otoparktan çıkışını izledik. Ana yola çıkar çıkmaz ayağını gaza bastı ve biz de arkasından takip ederek Lewis'in evine doğru hızla ilerledi. Tam da beklediğimiz gibi, Blaze yaklaştığı anda Müritler ateş etmeye başladı, onu durdurmak için ellerinden geleni yaptılar ama bu yeterli olmadı. Blaze onlara doğru sürmeye devam etti ve evin köşede olması nedeniyle, eve gerçek bir hasar vermek için yeterli hıza ulaşabildi. Sadece birkaç metre uzaktayken kapıyı açtı ve dışarı atladı, kamyon yapının yan tarafına çarpmadan hemen önce yere çarptı. Riggs hemen fünyeye bastı ve evin içinde eşi benzeri olmayan bir patlama meydana geldi. Müritler yangının sıcaklığından kaçmak için çabalarırken, biz de harekete geçtik ve binaya doğru hücum ederek dışarı çıkan herkesi vurduk.

Birkaç dakika içinde durumun kontrolünü ele geçirdiğimiz açıktı. Ateş yavaşladı ve evin içinde çok az hareketlilik oldu. Kardeşler dışarı çıkmaya başladığında sola döndüm ve garaja doğru ilerledim. Aklımı kaçırmadan önce Darcy'ye ulaşmalı ve iyi olup olmadığını görmeliydim. Köşeyi döndüğümde şeytanın ta kendisiyle yüz yüze geldim-KeShawn Lewis. Glock'umu çekmiş, tam kafasına nişan almıştım ama o da aynı şekilde hazırlıklıydı ve AR-15'inin namlusunu tam bana doğrultmuştu. "Beni alt ettiğinizi sanıyorsunuz ama beni alt etmek için böyle bir numaradan daha fazlası gerekecek!"

"Müzikle yüzleşme zamanı, pislik. Buradan asla canlı çıkamayacaksın. İşin bitti!"

"Sen öyle sanıyorsun," diye alay etti. "Daha yeni başlıyorum!"

"Gerçekten mi? Peki tam olarak ne yapmayı düşünüyorsun? Mürettebatının hepsi olmasa da çoğu öldü." Direkt gözlerinin içine baktım. "Fury ile tek başına mı savaşıacaksın?"

"Hepinizle uğraşmak zorunda değilim. Şu anda sadece seni geçmem gerekiyor" - başıyla bana doğrulttuğu silahı işaret etti

-"ve bulunduğum yerden, bunu yaparken herhangi bir sorun yaşamayacağım gibi görünüyor."

Haklı olabileceğini düşünmeye başlamıştım ki, göz ucuyla garajın arkasından gelen bir hareket fark ettim. Saniyeler sonra Clay ortaya çıktı. Bana hafifçe başını salladı ve KeShawn'ın dikkatini dağıtmam gerektiğini biliyordum. "Kızı asla almamalıydın ve kesinlikle ona zarar vermemeliydin."

"Ona zarar verdiğimi nereden biliyorsun?" Gözleri bir an için kısıldı ve sonra homurdandı. "*Darcy*... O kaltağın senin yüzünden burada olduğunu biliyordum. Onu evimin etrafında dolanırken bulduğum anda kafasına bir kurşun sıkmalıydım."

Clay arkadan yaklaştığında her şeyin bittiğini anladım. Silahını KeShawn'ın kafasına doğrultmasını bekledim ve sonra, "Sana daha önce de söylediğim gibi, buradan asla canlı çıkamayacaksın," dedim.

Clay silahının namlusunu KeShawn'ın kafasına dayadı ve "Bırak onu pislik!" dedi.

"Tetiği çeksen iyi olur çünkü bu asla olmayacak, seni boktan orospu çocuğu."

Lewis orada durmuş, yüzünde öfkeli bir çatık kaşla bana bakıyor, kıpırdamayı reddediyordu. Arkamdan bir el ateş edildiğinde Clay tetiğe basmaya başlamıştı. Lewis adımlarını değiştirdi, silahını hızla indirirken yüzünü buruşturdu ve boştaki elini kalçasına koydu. "Allah kahretsin!"

Ateş edenin kim olduğunu görmek için baktığımda Blaze'in birkaç metre ötede durduğunu ve silahını hâlâ KeShawn'a doğrultmuş olduğunu gördüm. Gözlerinde sert bir bakışla bize doğru gelmeye başlamıştı. Bize yaklaşır yaklaşmaz Clay'e baktı ve "Hâlâ burada ne halt ediyorsun?" diye sordu.

"Kulüp binasına geri dönmem gerektiğini biliyordum ama gidemezdim. Bu şekilde olmaz." Clay hırlarken Lewis'e baktı, "Bu lanet olası pislik Darcy'yi kaçırmışken olmaz."

"Size bir emir verildiğinde..."

Blaze'in sesi dikkati aniden arkamdaki bir şeye çekilince kesildi. Gözleri aniden büyüdü ve yüzündeki tüm kan çekildi. Onu bu kadar sarsan şeyin ne olduğunu merak ederek arkamı döndüğümde Darcy'nin garajdan sendeleyerek çıkan Kenadee'ye destek olmaya çalıştığını gördüm. Darcy iyi görünürken, Kenadee zar zor dayanıyor gibi görünüyordu. Başını kaldırıp Blaze ve benim onlara doğru koştuğumuzu gördüğünde yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. Yaklaşır yaklaşmaz Darcy Kenadee'yi Blaze'e verdi ve onu yere indirirken bağırdı, "Aman Tanrım. Sana ne yaptı böyle!"

"Bıçakları çıkarmama izin vermedi," diye bağırdı Darcy. "Eğer yaparsam kan kaybından öleceğini söyledi."

"O haklı. Onları bırakarak doğru olanı yaptın," dedim ona.

"Dayanmanı istiyorum Kenadee," diye yalvardı Blaze. "Beni duyuyor musun?"

Darcy, "Daha fazla dayanabileceğini sanmıyorum," diye uyarırken arkamızdan gelen silah seslerini hâlâ duyabiliyordum. Onu hastaneye götürmeliyiz."

Silahını hâlâ KeShawn'a doğrultmuş olan Clay bize döndü ve "Arabam hemen arka tarafta," dedi.

"Tamam, hadi onu arabasına götürelim." Blaze Kenadee'ye bakarak, "Dayan bebeğim. Seni hastaneye götüreceğiz."

Kenadee başını iki yana sallayarak, "Hayır, beni götüremezsin... Birileri kulübü tüm bunlarla ilişkilendirebilir. Darcy'nin beni almasına izin vermelisin. Tek yolu bu."

"Seni bırakmıyorum, Kenadee."

"Başka seçeneğiniz yok. Çok fazla soru var."

"Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, o haklı kardeşim. En iyisi Clay'in onu almasına izin vermek."

"Siktir."

Kenadee avucunu Blaze'in yanağına koydu. "Ben iyi olacağım. Şu anda bitirmeni istiyorum. Bitmesini istiyorum."

"Elimden geldiğince çabuk orada olacağım." Blaze, Clay'e Kenadee'ye yardım etmesini işaret etti ve onu ayağa kaldırdıktan sonra, "Onu hastaneye götürür götürmez beni ara," diye emretti.

Clay başını salladı, sonra Darcy ile birlikte onu arabasına götürdüler. Kenadee'yi güvenli bir şekilde arabaya bindirdikten sonra hastaneye doğru yola koyuldular. Onlar gider gitmez Blaze bana döndü ve "Onu ben alırım. Sen gidip diğerlerini kontrol et ve yardıma ihtiyaçları olup olmadığına bak."

Kenadee'nin içinde bulunduğu durumu gördükten sonra Blaze'in Lewis'le tek başına ilgilenmek istemesi hiç de şaşırtıcı değildi. Bunun onun için ne anlama geldiğini anlayarak başımı salladım. "Seni ön tarafta bekliyor olacağım."

Uzaklaşmaya başladığımda Blaze'in Lewis'le konuştuğunu duyabiliyordum ama tam olarak ne dediğini anlayamıyordum. Önemli değildi. Lewis'in sonu yaklaşıyordu ve Blaze'i tanıdığım kadarıyla bunun hiç de hoş olmayacağını biliyordum. Köşeyi henüz dönmüştüm ki Murphy ve diğer birkaç kişi bana doğru koşmaya başladı. Onlara Kenadee ve Darcy ile olanları hızlıca anlatıyordum ki evin arkasından gelen bir el silah sesi duydum. O an her şeyin bittiğini anladım. Geriye kalan tek müridin sonu gelmişti.

Darcy

Garajdan çıktığımda Caleb'in orada olduğunu görünce hemen yanına gidip kollarımı ona dolamak istedim ama yapamadım. Bunu yaparsam, tutunduğum o küçük güç kırıntısının kırılacağını ve tamamen dağılacağını biliyordum. Bunun olmasına izin veremezdim. Kenadee'ye ihtiyacı olan yardımı alana kadar kendimi bir arada tutmalıyım. Clay bizi hastaneye yetiştirirken aklımı başımda tutmayı başarmıştım. Hatta Kenadee'yi içeri sokmayı ve deli gibi konuşmadan hastaneye yatırmayı bile başarmıştım ama doktorlar onu sedyeye götürdükleri anda baraj çatlamaya başladı. Gözyaşlarımı tutmak için mücadele ettim ama kolay olmadı, özellikle de Caleb bekleme odasına girdiğinde. Gözlerindeki o yoğun bakışla bana doğru gelmeye başladığı an, daha fazla dayanamadım. Beni kollarının arasına aldığı anda gözyaşlarım akmaya başladı. Onun kollarında kendimi çok güvende hissettim ve çok geçmeden gerginlik ve korku azalmaya başladı ve tekrar nefes alabileceğimi hissettim. Fısıldarken beni hala göğsüne yakın tutuyordu, "Ben buradayım. Yanındayım."

"Korkmuştum... KeShawn çok kızgındı." "Beni dinlemedi" derken sesim titriyordu.

"Oraya öyle girmene asla izin vermemeliydim" diye mırıldanırken sesi ıstırap doluydu.

"Kimse benden gitmemi istemedi. Ne sen ne de kardeşlerin." Geri adım attım ve ona baktım. "Ben gönüllü oldum. Aldığım riskin farkındaydım."

"Fark etmez. Benim işim sizi güvende tutmak."

"Senin işin mi?" Alay ettim. "Bu da ne demek şimdi?"

Elini yüzüme doğru kaldırdı ve başparmağının ucuyla yanağımda hafifçe gezdirdi. "Çünkü sen benimsin Darcy ve seni korumak benim görevim."

benim olanı. Bugün bunu başaramadım ama size söz veriyorum, bir daha olmasına asla izin vermeyeceğim."

Sözleri benim için her şeyi ifade etse de, sonunda onu bulduğumu anlamamı sağlayan şey, onları böylesine duygu dolu ve yoğun bir şekilde söylemesiydi

-Kalbimle gerçekten güvenebileceğim adam. Konuşmadan kollarımı Caleb'e doladım ve onu kendime çektim. Blaze diğer kardeşlerle birlikte içeri girdiğinde hâlâ ona tutunuyordum. Bizi görür görmez Blaze koşarak yanımıza geldi ve "Kenadee'den haber var mı?" diye sordu.

"Yaklaşık yirmi dakika önce onu ameliyata aldılar."

"Başka bir şey söylediler mi... nasıl olduğu ya da ameliyatın ne kadar süreceği gibi?" diye sorarken sesindeki endişeyi fark etmemek mümkün değildi.

"Keşke daha fazlasını bilseydim ama aileden olmadığım için bana hiçbir şey söylemediler."

Daha kelimeleri ağzımdan yeni çıkarmıştım ki sarışın güzel bir hemşire içeri girdi. Blaze'i görür görmez yanına koştu ve "Kenadee'yi ameliyata aldıklarını duydum. Ne olmuş böyle?"

"Şu anda bu konuya giremem Robyn."

"Tabii ki yapamazsın," diye yakındı. "En azından bana onun nasıl olduğunu söyleyebilir misin?"

"Bilseydim yapardım."

"Kahretsin. Sanırsın gelip kocasına neler olduğunu anlatacaklar," dedi ve ofladı. "Bana bir dakika ver, gidip ne bulabileceğime bakayım."

"Teşekkürler, Robyn."

O uzaklaşmak için döndüğünde Caleb bana doğru eğildi ve "Robyn Kenadee'nin en iyi arkadaşlarından biri. Birlikte çalışıyorlar, hatta Kenadee ve Blaze takılmadan önce birlikte yaşıyorlardı."

"Umarım bir şeyler bulabilir."

"Oh, yapacak. Robyn her zaman istediğini elde etmenin bir yolunu bulur."

Caleb'in haklı olduğu ortaya çıktı. Robyn'in bekleme odasına dönmesi uzun sürmedi ve yüzündeki ifadeden paylaşacak iyi bir haberi olmadığından endişelendim. Bize doğru gelmeye başladığında Blaze ayağa kalktı ve "Bir şey bulabildin mi?" diye sordu.

"Evet, Kenadee'yle birlikte ameliyathanedeki hemşirelerden biriyle konuşabildim." Ellerini sıktı, konuşurken onları gergin bir şekilde büktü. "Dr. Foust onun üzerinde çalışan cerrah ve bu gerçekten çok iyi çünkü o en iyisi."

"Tamam, başka ne var?"

"Karnına saplanan bıçak dalağını delmiş ama hasar çok az. Şu anda kendini idare ediyor gibi görünüyor. İstatistikler iyi ve kan sayımı tekrar yükseldi."

Robyn'i tanımasam da onu endişelendiren bir şeyler olduğunu söyleyebilirdim ve bunu fark eden tek kişi ben değildim. Blaze de bunu açıkça fark etmişti. Ona doğru bir adım atarak, "Neden bana söylemediğin bir şey varmış gibi hissediyorum?" diye sordu.

"Unutulmaması gereken en önemli şey, onun bunu atlatacağıdır."

"Kahretsin, Robyn! Bana neler olduğunu anlat!"

"O hamile, Blaze. Yaklaşık on ya da on bir haftalık görünüyor," diye itiraf etti Robyn sonunda.

"Hamile mi? Bana hamile olduğuna dair hiçbir şey söylemedi."

"Bildiğini sanmıyorum. Bilseydi bana söylerdi ve eminim sana da söylerdi." Robyn elini Blaze'in omzuna koydu. "Bebeğin iyi olma ihtimali çok yüksek."

"Ne zaman emin olacağız?"

"Bunu söylemek zor. Anestezinin herhangi bir yan etkisi olup olmadığını görmek biraz zaman alacak." İyimser olmaya çalışarak devam etti, "Şu anda Kenadee'nin iyi olduğu gerçeğine odaklanmamız gerekiyor. Bunu atlattığından emin olmalıyız, sonra diğeri için endişeleniriz, tamam mı?"

"Ameliyattan çıkmasına daha ne kadar var?"

"Fazla uzun sürmez. Ben yukarı çıkıyorum, böylece onu iyileşme sürecine aldıklarında orada olabilirim." Ayrılmak için dönmeden önce ona hızlıca sarıldı. "Bir şey öğrenir öğrenmez seni arayacağım."

"Teşekkürler, Robyn."

O odadan çıktıktan sonra Blaze'in yanına gidip oturduk ve sessizce Robyn'den bir haber gelmesini bekledik. Vücuduma pompalanan adrenal azalmaya başlamıştı ve birden kendimi kamyon çarpmış gibi hissetmeme neden oldu. Yorgunluğumu fark eden Caleb kolunu omzuma doladı, ben de başımı göğsüne yasladım ve Blaze'in kalkıp bekleme salonunda volta atmaya başlamasını sessizce izledim. Bu imkânsızdı.

Koltuğuna dönüp başını avuçlarının içine bıraktığında onun için üzülmemek elde değildi. Adam gerçekten zorlanıyordu ama ailesi oğlu Kevin'le birlikte içeri girdiğinde neşesi yerine gelmiş gibiydi. Beklendiği gibi, milyonlarca soruları vardı ve Blaze elinden geldiğince cevaplamaya çalıştı. Babasının Kenadee'nin durumunu anlatmasını dinlerken Kevin'in yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi ama Blaze'in yanına otururken endişelerini kendine sakladı ve sessizce babasına ihtiyacı olan desteği vermeye çalıştı. Kenadee'ye neler olduğunu bilmeden orada oturmak Blaze için zor olsa da, oğlunun yanında olmasının ona çok yardımcı olduğu açıktı.

Robyn'in yukarı çıkmak için ayrılmasının üzerinden bir saatten fazla zaman geçmişti ve ondan hâlâ bir haber gelmemişti. Hepimiz bir şeyler duymak için sabırsızlanıyorduk ve Blaze'in telefonu çalmaya başlayınca rahatladık. Telefona cevap verişini izledik, her birimiz iyi haber mi yoksa kötü haber mi olduğunu anlamak için tepkisini inceledik ve yüzüne bir gülümseme yayıldığında hepimiz rahat bir nefes aldık. "Bu harika. Burada bekliyor olacağım."

Telefonu kapatır kapatmaz bize döndü ve "Ameliyattan çıktı. Doktor iyi geçtiğini söyledi."

"Bu harika bir haber kardeşim," dedi Gus ona. "Yukarı çıkıp onu ne zaman görebileceksin?"

"Şimdi beni alması için bir hemşire gönderiyorlar."

"Harika. Ona burada olduğumuzu ve onu düşündüğümüzü söylemeyi unutma." "Söyleyeceğimi biliyorsun."

Birkaç dakika sonra bir hemşire bekleme odasına geldi ve Blaze'i Kenadee'yi görmesi için üst kata çıkardı. Orada oturmuş onun dönmesini beklerken, odanın etrafındaki tüm kardeşlere baktım. Hiçbiri huzursuz ya da gitmeye hevesli gibi görünmüyordu. Söylenmemiş bir zorunluluktan dolayı orada değillerdi. Oradaydılar çünkü gerçekten orada olmak istiyorlardı. Böyle bir desteğe sahip olmak alışık olduğum bir şey değildi. Aslında, benim için orada olan hiç kimsem olmamıştı. Her zaman kendi başımın çaresine bakmak zorundaydım, zaten bu konuda bir seçeneğim de yoktu. Ama işler değişiyordu. Artık tek başıma olmak zorunda değildim. Bu düşünce beni Caleb'a doğru eğilmeye itti. Başımı göğsüne yasladığımda elini sırtımda gezdirdi ve "Kenadee ile garajdan nasıl çıktığını bana hiç anlatmadın" dedi.

"Sanırım şansım yaver gitti." Başımı kaldırıp Caleb'a baktım ve ona, "KeShawn onun evini gözetlediğimi düşündüğünde çok sinirlendi."

Hatta kulüp için orada olduğumu anladığında daha da fazla. Sanırım bu yüzden beni yeterince sıkı bağlamadı."

"Yani kendi başınıza kurtulabildiniz mi?"

"Evet, biraz çalışmayla. Kendimi çözdükten sonra yanına gittim ve aynısını Kenadee için yaptım. Tüm bunlar olurken ne kadar sakin olduğuna inanamadım, özellikle de bana bıçakları çıkarmamam gerektiğini söylediğinde. Onu öyle görmenin ne kadar zor olduğunu anlatamam. Onu oradan çıkarmam gerektiğini biliyordum ama o patlamayı duyana kadar bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu." Patlama sesini ve ardından gelen çığlıkları düşünmek bile tüylerimi diken diken etti. "Çığlıkları ve silah seslerini duyduğumda neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Lewis ve adamlarının dikkatlerinin kaçmamıza yetecek kadar dağılacağını umuyordum. Kilidi açmak için eski bir ataç kullandım."

"Sen gerçekten bir şeysin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Neden? KeShawn'ın beni oturma odasında yakalamasına ve garaja kilitlemesine izin verdiğim için mi?" Alay ettim.

"Çünkü kendini toparladın ve sadece kendini değil Kenadee'yi de o garajdan canlı çıkarmayı başardın."

"Bunun tek nedeni senin ortaya çıkmış olman." Başımı tekrar göğsüne yasladım. "Bunun için teşekkür ederim bu arada. Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlatamam."

O daha cevap veremedi Blaze bekleme odasına geri döndü ve giderkenki halinden tamamen farklı görünüyordu. Omuzlarındaki gerginlik gitmişti ve neredeyse gülümsüyordu. Bize doğru yürüyüp "İşler iyi görünüyor. Kenadee hâlâ kendinde değil ama istatistikleri iyi görünüyor ve konuşuyor."

"Bu harika, kardeşim," dedi Gus ona.

Tüm çocuklar ayağa kalkıp ona sarıldılar ve Kenadee'nin iyi olacağından ne kadar mutlu olduklarını söylediler. İşleri bittiğinde Blaze onlara döndü ve "Geldiğiniz ve böyle kaldığınız için hepinize minnettarım ama bundan sonrasını ben hallederim. Ayrıca, halledilmesi gereken şeyler olduğunu biliyorum."

Gus, "Biz gideceğiz ama bir değişiklik olursa bizi ara," diye cevap verdi. "Arayacağım."

Çocuklar dağılmaya başladığında Caleb Blaze'in yanına gitti ve ona son bir kez sarıldı, bir şeye ihtiyacı olursa aramasını söyledi. Konuşmaları biter bitmez elimi tuttu ve kapıya doğru yürümeye başladık.

Blaze bana seslendiğinde daha fazla uzaklaşmamıştık, "Darcy, bir dakikan var mı?"

"Elbette."

Yanıma gelip "Bugün yaptığınız her şey için size teşekkür etmek istiyorum" derken yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Bana teşekkür etmene gerek yok, Blaze. Özellikle de işler bu hale geldikten sonra."

"Şaka yapıyorsun, değil mi? O kameraları çıkarmamış olsaydın..." Çok fazla şey söylemeden önce kendini durdurdu. "Çok daha kötü olurdu diyelim."

"Biraz yardımcı olabildiğime sevindim."

"Hayır, Darcy. Çok yardımcı oldun." İç çekerken yüz ifadesi yumuşadı. "Senin sayende Kenadee ve Tanrı'nın izniyle karnındaki bebek bunu atlatacak ve bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Rica ederim, Blaze." Uzandım ve ona çabucak sarıldım. "Onlara iyi bak ve lütfen Kenadee'ye bir şeye ihtiyacı olursa aramasını söyle."

"Yapacağım."

Caleb bizi Gunner ve Murphy'nin bizi beklediği SUV'ye götürdü ve biner binmez Gunner bizi kulüp binasına geri götürdü. Kardeşleriyle buluşması ve halledilmesi gereken yarım kalmış bir iş olmadığından emin olması gerekiyordu, ben de ona işi bitene kadar odasında bekleyeceğimi söyledim. Ona söylediklerimi aynen yapmaya niyetliydim ama sonra Lenny ve Scout'u beslemek için evde olmadığımı hatırladım. Aç olmaları gerektiğini bildiğimden, Caleb'a eve koşarak geldiğimi bildiren bir mesaj gönderdim. Cevap beklemek yerine kamyonetime yöneldim ve yoluma devam ettim.

Rider

Konferans odasına girer girmez Riggs, Müritlere karşı yapılan saldırıyla ilgimiz olduğundan şüphelendiklerini gösteren bir şey bulup bulamayacağımızı görmek için tüm polis tarayıcılarını ve raporlarını çıkardı. Acele etmedi ve topladıkları her bilgiyi gözden geçirdi ama Şeytan'ın Öfkesi'yle ilgili hiçbir bağlantı bulamadı. Görünüşe göre polisler sadece Kızıl Şövalyelere odaklanmıştı. Şövalyeler, Müritlerin bilinen rakipleri olduğundan ve üyelerinin çoğu aniden ortadan kaybolduğundan, saldırının bir tür misilleme olduğunu varsaydılar. Gus, geri kalanımızla birlikte, aklandığımızı duyunca çok sevindi. Murphy ona dönüp "Dane ya da Gauge'dan haber var mı?" diye sorduğunda bizi kovmak üzere olduğunu sanıyordum.

"Mack ile daha önce görüştüm ve Dane'in durumunun iyiye gittiğini söyledi. Tamamen iyileşmesi gerekiyor." Devam ederken Gus'ın yüzünde yarım bir gülümseme belirdi, "Ve hepimiz Gauge'un nasıl biri olduğunu biliyoruz. Birkaç kurşun yarasının onu yavaşlatmasına izin vermeyecek kadar inatçıdır."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye cevap verdi Murphy. "Peki ya Clay? Onun maden aramasıyla ilgili herhangi bir karar verdiniz mi?"

"Bugüne kadar onun hakkında şüphelerim vardı," diye yanıtladı Gus. "Blaze onun gerçekten kendini gösterdiğini söyledi."

"Öyle yaptı," diye cevap verdim. "Kıçımı kurtardı, orası kesin." "Gerçekten mi? Nasıl yani?"

"Lewis ve AR-15'yle yüz yüze geldiğimide Kenadee ve Darcy'ye bakmak için garaja gidiyordum. Bir çatışmanın ortasındaydık ve Clay birden ortaya çıktığında durum benim için hiç de iyi görünmüyordu. Arkasından geldi, silahını Lewis'in kafasına dayadı ve

Blaze'in atış yapmasına yetecek kadar dikkatini dağıtabildi. Ortaya çıkmasaydı neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum," diye açıkladım.

"İyi iş çıkarmış gibi görünüyor."

"O yaptı ve unutma, Kenadee ve Darcy'yi hastaneye götüren de oydu. Arabasının yakında olması çok işe yaradı."

"Hatırlıyorum." Gus bir an düşündü ve sonra, "Riggs'in ona kışını kaldırıp kulüp binasına dönmesini söylediğini de hatırlıyorum. Emirlerle uymadı."

"Bunu anlıyorum. Darcy olmadan ayrılmak istememesini de anlıyorum," diye cevap verdim. "Bence bu onun nihayet kardeşliğin ne demek olduğunu anlamaya başladığını gösteriyor."

"Umarım haklısındır." Gus bir süre düşündükten sonra elini sakalında gezdirdi ve şöyle dedi: "Hepiniz Clay'in etrafında bulundunuz ve eminim hepinizin onun hakkında kendi fikirleri vardır. Bence bir karar vermemizin zamanı geldi. Aday olmasına izin verecek miyiz yoksa onu Viper'a geri mi göndereceğiz?"

"Öğrenmesi gereken çok şey var ama açıkçası Rider'ın haklı olduğunu düşünüyorum. Bu çocukta bir şeyler var," diye yanıtladı Shadow. "Ona bir şans verin derim."

Murphy başını salladı. "Katılıyorum. Kendine biraz güven duymaya başladığında ve işleri öğrendiğinde, bence kulüp için bir değer olacak."

"Benim oyum ona," diye ekledim.

"Hepimiz hemfikir miyiz?" Diğer kardeşler de onay verince Gus, "O halde karar verilmiştir. Clay'in aday olmasına izin vereceğiz ve umarım bizi gururlandırır."

İşimiz biter bitmez Darcy'yi bulmak için odama döndüm. Kapıyı açtığımda orada olmadığını görünce şaşırdım. Bir şeylerin ters gitmiş olabileceğinden endişelenerek telefonumu almak için cebime uzandım. Tam numarasını çevirmek üzereydim ki ondan eve gittiğini söyleyen bir mesaj aldığımı gördüm. Lewis'in öldüğünü bilmeme rağmen, yine de evine yalnız gitmesi fikri hoşuma gitmemiştir. Hemen numarasını çevirdim ama cevap vermedi. Bu benim için pek iyi olmadı, bu yüzden anahtarlarımı aldım ve bisikletime doğru yola çıktım. Lewis'in evinde ve hastanede olanlardan sonra paniğe kapılmıştım ve Darcy'nin evine doğru hızla ilerlerken hayal gücüm çıldırmaya başlamıştı. Evine vardığımda, enkaz halindeydim. Bisikletimden indim ve

"Şuraya bakın. Yakışıklı, genç motorcu geri döndü!"

Şöyle bir baktım ve Thelma ile Louise'i verandalarında, dizlerine battaniye atmış ve ellerinde kahve olduğunu düşündüğüm bir fincanla otururken buldum. "Merhaba hanımlar. Bugün nasılsınız?"

"Gayet iyiyiz," diye cevap verdi mor renkli saçlı kadın. "Sizi tekrar görmek çok güzel."

"Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Sıcak bir içki için bize katılmak ister misiniz?" diye teklif etti. "Frances bunlarla kendini aşmış. Kesinlikle tam isabet."

"Teklifiniz için teşekkür ederim ama buraya gelip Darcy'ye bakmam gerekiyor."

"Bu öğleden sonra onu gördüğümüze çok sevindik. Onun için endişeleniyorduk."

"Oh, öyle mi?"

"Kesinlikle. Eve gelmemek onun yapacağı bir şey değil, özellikle de iki gece üst üste," diye cevap verdi diğer kadın. "Onu bizden çaldığınızı düşünmeye başlamıştık. Öyle değil mi Alice?"

"Bu doğru."

"Seni endişelendirdiğimiz için özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok canım." İçkisinden bir yudum aldıktan sonra, "Bil diye söylüyorum, biz Darcy'nin işine burnunu sokan bir çift meraklı değiliz. Hiç de öyle değil. O tatlı kızı çok düşünüyoruz ve onun için endişelenmemek elde değil. Hepsi bu."

"Anlıyorum. Ben de onu çok düşünüyorum."

"Bunu duymak gerçekten çok güzel. Umarım bu, onun ne kadar harika olduğunu takdir edebileceğiniz anlamına gelir."

"İstiyorum."

"Eğer unutursan, Alice ve ben sana hatırlatacağımızdan emin olabilirsin."

"Eminim öyle olacaktır." Darcy'yi görmek için içeri girmeye hevesliydim, devam ettim

kapıya doğru. "Siz ikiniz içkilerinizin tadını çıkarın." "Keyfini çıkaracağız! Bunun için endişelenmeyin."

Kapıyı çaldım ve bekledim ama cevap vermedi. Daha önce hissettiğim o huzursuzluk hissi geri geldi ve kendimi kapı koluna uzanırken buldum. Kilitli olmadığını görünce kapıyı açtım ve içeri girdim. "Darcy?"

Hala cevap yok. Oturma odasında ondan hiçbir iz yoktu, ben de yatak odasına bakmaya gittim. Yanımda taşıdığım tüm gerginliğin ağırlığı

Onu yatakta kıvrılmış, kedisinin yanında uyurken bulduğumda hemen kayboldu. Orada yatarken o kadar güzel görünürken ona kızmak zordu. Saçları bir havluyla sarılmıştı ve üzerinde sadece uzun kollu bir tişört ve bir çift büyük çorap vardı. Orada durup ona bakarken, aniden ona yakın olma ihtiyacı hissettim, bu yüzden kesimi ve botlarımı çıkardım, sonra yavaşça onun yanındaki yatağa girdim. Kolumu ona doladığımda sırtını göğsüme yasladı ve fısıldadı, "Erkeklerle buluşacağını sanıyordum."

"Öyleydin." "Beni odamda bekleyeceğini sanıyordum" derken ağzımı kulağına yaklaştırdım.

"Öyleydin." Gözleri kapalı, tamamen hareketsiz kaldı. "Sonra Scout ve Lenny'yi beslemek için eve gitmem gerektiğini hatırladım."

"Ve sen beni bekleyemedin mi?"

"Ne kadar kalacağını bilmiyordum."

"Sorabilirdin" derken sinirlendiğimi hissedebiliyordum. "Denedim.

Mesajıma cevap vermedin."

"Yani cevabımı beklediniz mi yoksa nereye gittiğinizi kimseye söylemeden öylece gittiniz mi?"

Sonunda hareketlerinden memnun olmadığımı anlayınca yüzüme doğru döndü. Havlu başından düştü, nemli saçları omuzlarına dökülürken, "Kedimi beslemek için eve gitmeden önce bebek bakıcısına danışmam gerektiğini fark etmemiştim" diye şımardı.

"Bu sabah neler olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

"Hayır," diye kestirip attı. "Ben oradaydım. Her şeyi gayet iyi hatırlıyorum. *Teşekkür ederim.*"

"Hatırlıyorsun ama yine de buraya yalnız geldin."

"Neden lafı dolandırmayı bırakıp söyleyeceklerini söylemiyorsun Caleb?"

"Burada tek başına olmandan hoşlanmadığımı biliyorsun." Ona bakarken dirseğimi hafifçe kaldırdım. "Bugün olanlardan sonra buraya tek başına gelmenin benim için iyi olmayacağını bilmen gerekirdi. Bu yüzden cevabımı beklemedin."

"Yanıtınızı beklemedim çünkü kardeşlerle görüşmekle meşgul olduğunuzu biliyordum."

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

"Ben büyük bir kıyım, Caleb. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"O Havarilerden biri bizden kaçmış olsaydı ve burada oturmuş seni bekliyor olsaydı, kendi başının çaresine bakabilecek miydin?" diye hırlarken ona ters ters baktım.

"Ama burada kimse yoktu Caleb. Ben iyiyim."

"Kendi başına olmaya alışkın olduğunu anlıyorum. Çocukluğundan beri bunu yapıyorsun ama artık her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin."

Tavana baktı ve fısıldarken gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü, "Ne dediğini anlıyorum ama beni ve yaptıklarımı gerçekten önemseyen birinin olmasına alışkın değilim."

"Artık biliyorsun, alışsan iyi olur."

"Deniyorum."

Yanağındaki bir damla gözyaşını sildim. "Daha çok çalış." "Her zaman böyle otoriter misin?"

"Sadece önemsedığım bir şey söz konusu olduğunda."

Yatağa uzandım ve tişörtünün eteklerine uzanıp dikkatlice başının üzerinden çekerken gözlerimi ondan ayırmadım. Elini göğsüme koyarken kaşları çatıldı ve "Bekle... O müritlerden birinin buraya gelmesinden endişelenmem gerekiyor mu?" dedi.

"Bunun gerçekleşme ihtimalinin çok zayıf olduğunu söyleyebilirim."

"O zaman neden eve yalnız geldiğim için bu kadar sinirli bir şekilde buraya geldin?" diye itti.

"Şansın zayıf olduğunu söyledim, Darcy. Bunun olamayacağını söylemedim." "Ama aşağı yukarı, bu iş bitti ve bu konuda endişelenmemize gerek yok.

artık onları?"

"Öyle görünüyor." Ağzımı boynuna indirdim ve öpücüklerimi omzundan aşağı doğru takip ettim. "Ama emin olmamız biraz zaman alacak."

"Peki ya polis? Ne olmuş onlara? Kapımı çalmalarından endişe duymalı mıyım-"

"Polisler için endişelenmene gerek yok, bebeğim." Üzerine eğilirken endişeli gözlerinin içine baktım ve onu temin etmeye çalıştım: "Biz onları hallederiz. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Güzel, dolgun dudaklarının muzip bir gülümsemeyle kıvrılmasını izledim. "Bu bana kızgın olmaktan vazgeçtiğin anlamına mı geliyor?"

"Duruma göre değişir." Ellerimi onun altına kaydırıp ve dantel külotuna uzanarak uzun, seksi bacaklarından aşağı indirdim. "Bana izin verecek misin?"

sana bakmama ve seni sevmeme izin verir misin?" "Sana söyledim... *Deniyorum.*"

Başımı bacaklarının arasına indirdim ve ağzım sadece birkaç santim uzağındayken, "Daha sıkı dene," dedim.

Dilimi ona doğru fırçaladım ve sırtının yataktan kalkışını izledim. Ağzımla onu kızdırmaya başladığımda yumuşak iniltileri etrafımda yankılandı. Altımda kıvranmaya başladığında ellerimi kalçalarına koyarak onu yerinde tuttum. Tadı, içinde olmak için kontrol edilemez bir ihtiyaçla horozumun zonklamasına neden oldu ve daha fazla bekleyemediğimde ayağa kalktım ve kıyafetlerimi çıkardım. Hâlâ sersemlemiş bir halde yatağına yayılmıştı ve prezervatifi takarken gözlerimi ondan alamıyordum. Lanet olsun. Bacaklarının arasına yerleştiğimde çok güzel görünüyordu. Öne doğru eğildim, ağzımı kulağına yaklaştırarak fısıldadım, "Sen benimsin, Darcy Harrington. Her santimin benim."

"Ve sen de benimsin, Caleb Hughes." Bacaklarını kalçalarıma dolayıp beni ileri doğru iterken yüzünde seksi bir gülümseme belirdi. "Her santimin benim. Şimdi buraya gel ve başladığın işi bitir."

Kalçalarını oynatarak beni daha derine zorlarken sırtışı şeytani bir sırtışa dönüştü. Karşı koyamıyordum, onu tamamen doldurana kadar daha fazla ittim. Bu kadın beni tamamen büyülemişti. Rüyalarımı, düşüncelerimi işgal etmişti ve ben hep daha fazlasını istiyordum. Ona doymamın mümkün olduğundan şüpheliydim. Vücutlarımızın birbirine çarpma sesleri odayı dolduruyor, beni teşvik ediyordu.

"Evet! Durma," diye inledi hızım giderek artarken, sabit ve acımasız hale geldi. Gözlerim onun üzerinde geziniyor, muhteşem vücudunun her santimini içine alıyordu. İstedğim her şey ve daha fazlası ondaydı. Nefesini sabitlemeye çalışırken göğsü inip kalkıyordu ve vücudunun etrafımda sıkılaştığını hissettiğimde memnuniyetle hırladım. Yaklaştığını bildiğimden, hareketlerimin ritmini sürekli artırarak tekrar tekrar içine girmeye devam ettim.

"Siktir!" Vücudum çok erken serbest bırakılmasını talep ederken homurdandım. Ona zaman ayırmak istedim ama o çok sıkıydı ve duramayacak kadar iyi hissettiriyordu. Tekrar tekrar içine daldım, salıverilmesiyle birlikte spazm geçirdiğini hissettim. Kalçalarım onunkilere çarpıyordu, aldığım her nefeste daha hızlı, daha sert. Darcy'nin vücudu sarsılırken ve orgazmı vücudunu parçalara ayırırken isminin yumuşak iniltileri odada yankılandı. O zaman

etrafımda kenetlendi, daha fazla kendimi tutamadım. Kendimi son bir kez daha derinlere gömerken kalçalarını sıkıca kavradım.

Nefes nefese onun yanına uzandım ve prezervatifi hızla yatağın yanındaki çöpe attım. Birkaç dakika sonra ona doğru döndüm ve "Daha önce kimsenin beni senin kadar sinirlendirebildiğini sanmıyorum ama itiraf etmeliyim ki... seninle barışmak hoşuma gidiyor" dedim.

"Eğer bilmen gerekiyorsa... ben de seninle barışmayı seviyorum." Fısıldarken yüz ifadesi ciddileşti, "Daha önce olanlar için özür dilerim. Sadece düşünemiyordum."

"Bunu neden yaptığını anlıyorum." Yerde yatan ve kendi bölgesine tecavüz ediyormuşum gibi bana ters ters bakan Scout'a baktım. "Eminim ikisi de seni ön kapıdan girerken gördüklerinde rahatlamışlardır. Thelma ve Louise'in rahatladığını biliyorum."

"Evet, öyleydiler." Darcy başını salladı. "Eminim bana nerede olduğuma dair milyonlarca soru sormuşlardır."

"Biliyor musun, daha önce seni ya da yaptıklarını önemseyen insanların olmasına alışık olmadığını söylediğinde... bu tam olarak doğru değildi." Ona uzandım ve kendime çektim. "Lanet olsun, seni çok önemseyen insanlarla dolu bir karavan parkın var."

"Evet, sanırım bu konuda haklısın."

"Ama etrafta seni benim sevdiğim gibi sevecek kimse yok."

Gözleri benimkilerle buluştu ve fısıldarken içinde biriken duyguları görebiliyordum: "Hayatımın büyük bir kısmını seni severek geçirdim Caleb. Seni çocukken de seviyordum, şimdi de seviyorum."

Darcy bana iç geçiren bir bakışla baktı ve ilk kimin kıpırdadığını bilmiyorum, ama bildiğim bir sonraki şey, ağzının benimkine bastırılmasıyla birbirimize bağlandığımızdı. Ağzının derinliklerine inerken elim ensesini kavradığında boğazından hafif bir inilti yükseldi. Bir bacağına benimkinin üzerine atarak kalçalarını bana doğru eğdi ve elleri yavaşça göğsümden aşağı inmeye başladığı anda işim bitmişti. Ona bir kez daha sahip olmalıydım. Sonraki birkaç saati birbirimizin kollarına dolanarak geçirdik ve ben hala daha fazlasını istiyordum. Ne yazık ki ikimiz de çok yorgunduk ve ikimiz de bütün gün bir lokma bile yemediğimiz için açlıktan ölüyorduk. Darcy yatakta yatıyordu ve üzerinde sadece bir çarşaf vardı, o sırada ben döndüm ve "Gidip bize yiyecek bir şeyler hazırlayacağım" dedim.

Şakacı bir sırıtışla, "O konuda iyi şanslar. Orada çok fazla yiyecek yok."

"Eminim bir şeyler bulabilirim." Yataktan kalktım ve boxer'larımı giydikten sonra mutfığa yöneldim. Buzdolabını açtım ve neredeyse bomboş buldum. Yarım galon süt, birkaç yumurta, pastırma ve bir kutu bisküvi dışında pek bir şey yoktu. "Yiyecekler konusunda şaka yapmıyormuşsun."

"Seni uyarmaya çalıştım," diye seslendi yatak odasından. "Köşede paket servis yapan bir pizzacı var."

"Ben hallederim."

Kedisi her hareketimi izlerken pastırma, yumurta ve bisküvileri aldım ve yirmi dakika boyunca sihrimi konuşturduktan sonra oldukça iyi bir akşam yemeği hazırlamayı başardım. Darcy arkamdan yaklaştığında tabaklarımı hazırlıyordum. Omzumun üzerinden bakarken gülümsedi ve "Harika görünüyor" dedi.

"Sıkıştığında işe yarar."

"Sanırım etrafımda olman hoşuma gidecek." derken tabaklardan birinden bir parça domuz pastırması aldı.

"Bu doğru mu?"

"Sevdiğim adamla harika makyajlı seks ve akşam yemeği mi?" diye alay etti. "Bunu yenmek oldukça zor."

"Bebeğim, daha yeni başlıyorum."

Darcy

Kulübün Müritlerle karşılaşmasının üzerinden bir aydan az bir süre geçmişti ve garajda işler nihayet normale dönmeye başlamıştı. Çocuklar işlerinin başındaydı, her zamanki gibi konuşup şakalaşıyorlardı ve hatta Blaze bile geri dönmüştü. Kenadee hastaneden taburcu olduktan birkaç gün sonra uğramaya başlamış, iş ve ev arasındaki zamanını dengelemek için elinden geleni yapmaya çalışmıştı ama bu hiç de kolay değildi. Doktorlardan sadece olumlu geribildirim almış olsalar da, hepimiz onun hâlâ Kenadee ve bebekleri için endişelendiğini görebiliyorduk. İçimden bir ses, bebek mutlu ve sağlıklı doğduktan sonra bile ikisi için endişelenmeye devam edeceğini söylüyordu. Bu onun doğasında vardı. Blaze kontrolü elinde tutmayı seven bir adamdı ve görünüşe bakılırsa yakın zamanda da değişecek gibi görünmüyordu.

Boya odama girdiğinde faturalarımdan birine bakıyordu ve "Burada Cunningham motosikletindeki altın kaplama için fazladan dört elli dolar aldığınız yazıyor" diye sordu.

"Evet. Bir sorun mu var?"

"Hayır, sadece fiyatı bu kadar yükselteceğinden haberim yoktu," diye cevap verdi küçümseyici bir tonla. "Eğer farkında olsaydım, Mike'la konuşur ve bu konuda bir sorun olup olmadığını sorardım."

"Onu kontrol ettim." Başka koşullar altında Blaze'in bu aşırı adımı beni kızdırabilirdi ama onun sadece müşterilerini mutlu etmek için işlerin başında kalmaya çalıştığını biliyordum. "Tasarıma başladığımda ve kaplamanın nasıl bir fark yaratacağını gördüğümde onu aradım. Ona ne düşündüğümü ve bunun ne kadar mal olacağını söyledim ve o da ek ücreti kabul etti."

"Yani, fazladan dört elli doları biliyor mu?"

"Evet," diye cevap verdim. "Üzerinde çalışmaya başlamadan önce bunu kabul ettim."

Dönüp ofisine doğru ilerlerken yüzünde memnun bir ifade belirdi. "Seni işe almanın akıllıca bir şey olduğunu biliyordum."

Üzerinde çalıştığım projeye odaklandığımda gülümsemekten kendimi alamadım. Bütün sabahı kiraz kırmızısı 1971 model Chevy Cheyenne'in kaputuna parlak sarı ve turuncu alevler boyayarak geçirmiştim ve Caleb boya odasına girdiğinde ön çamurlukları boyamaya başlamak üzereydim. "Hey. İşten sonra planın var mı?"

"Her zamanki gibi. Neden?"

"Bu öğleden sonra Oakland'a gidiyorum."

"Neden Oakland?" Kelimeler ağzımdan daha yeni çıkmıştı ki aklıma geldi. "Bekle... Cidden onları görmeye gitmeyi mi düşünüyorsun?"

"Öyleyim."

Bunu gerçekten yapacağına inanamıyordum. Caleb haftalardır beni yanına taşınmaya ikna etmeye çalışıyordu. Şehir merkezinde, garajdan sadece birkaç dakika uzaklıkta iki yatak odalı bir evi vardı. Son birkaç hafta içinde orada birkaç kez kalmıştık ve çok güzel bir yerdi. Aynı zamanda ikimize de yetecek kadar odası olan harika bir mahalledeydi ama ben direniyordum. Onun yanına taşınmak istemediğimden değildi, çünkü istiyordum. Geleceğime onunla başlamaktan başka bir şey istemiyordum ama bunun gerçekleşebilmesi için önce onun geçmişiyle yüzleşmesi gerekiyordu. Ailesiyle bağlarını koparmış olmasının onu rahatsız ettiğini biliyordum, bu yüzden onunla bir anlaşma yaptım; ailesine ulaşır ulaşmaz yanına taşınacaktım. Ona ultimatom verdiğim için kendimi suçlu hissettim ama içten içe bunun yapması gereken bir şey olduğunu biliyordum. O zamanlar pes etmesinin haftalar, belki de aylar alacağını düşünmüştüm ama belli ki yanılmışım. "Bunu yapacağından emin değildim."

Kaşlarını kaldırdı ve cevap verdi. "Bu konuda fazla seçeneğim yok gibi."

"Oh," diye mırıldandım. "Yani, sen gitmezsen senin yanına taşınmayacağımı söylediğim için mi gidiyorsun?"

"Başka neden gideyim ki?"

"Bilmiyorum." Elimi kalçama koydum ve ofladım. "Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu göreceğini umuyordum."

"Eğer durum böyle olsaydı, *ültimatom* vermezsiniz."

"Bu bir ultimatom değildi, Caleb." Onu her geçen gün daha çok seviyordum ama beni delirme noktasına getirdiği zamanlar da oluyordu. "Sadece seninle pazarlık yapıyordum."

"Um-hmm." Gözleri kısıldı ve onu daha iyi tanımasaydım bana kızdığını düşünebilirdim. Bunun yerine, her zamanki maskaralıklarımın yanıma kalmasına izin vermeyerek bana sesleniyordu. "Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Benimle o anlaşmayı yaptığında ne yaptığını biliyordun."

"Peki, tamam. Anlaşma masadan kalktı." Toplayabildiğim tüm dramatiklik ve alaycılıkla ellerimi havaya kaldırdım. "Gitmek istemiyorsan, o zaman gitme. Ne yapacağın umurumda değil."

Bana doğru adım atarken ifadesi yumuşadı ve "İkimiz de önemsedğini biliyoruz. Bu yüzden benimle ailemi görmeye gelmeni istedim."

"Seninle gelmek mi?" Bu düşünce beni şaşırttı. Caleb ve ben iki farklı dünyada büyümüştük ama ailesinin benim kim olduğumu bildiğinden hiç şüphem yoktu. Kasabadaki herkes o zavallı Harrington çocuklarını biliyordu. Eve ilk ziyaretinin zor olacağını biliyordum ve orada bulunarak bunu daha da kötüleştirmek istemedim. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi davranarak "Neden olmasın?" diye sordu.

"Çünkü ailen beni tanıyor. Benim hakkımda her şeyi biliyorlar."

"Umurumda değil." Elini yanağıma koydu ve "Benim olduğunu söylemekten gurur duyuyorum" diye fısıldadı.

"İçimden bir ses ailenizin aynı şekilde hissetmeyeceğini söylüyor."

"Çok güzelsin, inanılmaz derecede akıllısın ve dünya dışı bir yeteneğin var, üstelik altın gibi bir kalbin var. Eğer ailem çok iyi bir kız arkadaşım olduğunu göremiyorsa, bu onların kaybı."

"Ama onlar-"

"Sen benimle gelmezsen ben de gitmem bebeğim, bu konuda inatlaşmanın bir anlamı yok," diye sözümü kesti. "Sen gidiyorsun."

"Tamam, ben giderim."

Caleb öne doğru eğildi ve bana hızlı bir öpücük verdikten sonra, "İşte benim pazarlık tarzım bu," dedi.

"Neden? Senin istediğin oldu diye mi?"

"Kesinlikle." Beni kışkırmadan patlatırken kıs kıs güldü. "İşten hemen sonra yola çıkacağız, hazır ol, ateşli çocuk."

"Durun! Bir dakika bekle!" T-Bone "Az önce duymadığımı söyle!" diyerek bize doğru hücum etmeye başladı.

"Neyi duymak?"

"Az önce ona bebeğim dedin, kardeşim... ve ondan sonra da ateşli çocuk! Bu da neyin nesi?" Tüm bu küçümsemiş rolü konusunda tamamen ciddi olmadığına dair bir his vardı içimde ama hakkını vermeliydim. Oldukça ikna ediciydi. "Burada, garajda mı? *Ciddi* misin?"

"Sen neden bahsediyorsun kardeşim?"

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun!" Öfkeleni. "Sırf ona bebek dediğim için kıcıma tekme yedim."

"Ve?" Caleb önemli bir şey yokmuş gibi cevap verdi.

"Ve bu doğru değil," diye çocuk gibi surat astı T-Bone. "Sen de az önce aynı şeyi yaptın."

"Yani." Caleb hiç özür dilemeden, "O benim yaşlı kadını" dedi.

"Burada değil, değil. Biz garajdayken o eski kadın saçmalığı uçmaz," diye telaşlandı T-Bone. "Ben doğru olanı yaptım. Kurallara göre oynadım ve ona bizden biri gibi davrandım. Hepimiz öyle yaptık, tıpkı onun istediği gibi. Ama şimdi sen gelip kuralları değiştiriyorsun. Hayır. Bu hiç hoş değil."

Caleb omuz silkti. "*Neyse* o."

"Siktir et." Kollarını havada sallayarak ve sesini normalden birkaç oktav daha yükselterek tam bir şov yapıyordu. "Sırada ne var? Bize de mi 'bebeğim' ve 'ateşli çocuk' demeye başlayacaksın?"

Clay bir adım öne çıkıp, "Kahretsin, T-Bone. Kapının bu şekilde açıldığını bilmiyordum."

Gus'ın ona kulüp için aday olma fırsatını sunduğu günden beri Clay, kardeşlerin beklentilerini hiç şikâyet etmeden karşılamak için elinden gelen her şeyi yapıyordu - hatta tüm angarya işleri yapması için seçtikleri kişi o olsa bile. Her şeyi berbat edecek bir şey yapmak istemediği açıktı, bu yüzden kulüpteki en geveze kardeş olan T-Bone ile kafa kafaya gelmesi hepimiz için sürpriz oldu. Kulak misafiri olan herkes kardeşlerinin nasıl karşılık vereceğini görmek için döndü. T-Bone'un yüzü kıpkırmızı oldu ve sesini daha da yükselterek, "Ne dedin lan sen?" diye tükürdü.

"Yok bir şey kardeşim," diye cevap verdi alaycı bir tavırla. "Sadece seni hiç kıskanç bir tip olarak hayal etmemiştim."

Tüm garaj kahkahalara boğuldu, bu da T-Bone'u daha da kızdırdı. "Kapa çeneni ve yerine bak Prospect."

"Sakin ol, kardeşim." Caleb devam ederken bana hızlıca göz kırptı, "Sinirlenmeye gerek yok. Benden yeterince var."

"Siktir git, Rider. Sadece... sadece... *siktir* git," diye kekeledi hayal kırıklığı içinde.

Öfke nöbetinin sebebi olduğum için kendimi biraz suçlu hissettim ama bu beni T-Bone'a doğru yürümekten ve elimi omzuna koymaktan alıkoymadı. Ona, "Senin için bu kadar önemliyse, bana da ateşli çocuk diyebilirsin," derken dudaklarım sırtıyordu.

"Cehenneme kadar yolu var," diye itiraz etti Caleb.

"Biliyor musun... *siktir et*. Bunların hiçbiri umurumda değil." Üzerinde çalıştığı 57 model Chevy'ye doğru yürürken başını iki yana salladı. "Kahretsin, hiç öğrenemiyorum."

İşe geri döndüğünde, tiyatrosunu bitirdiği açıktı. Blaze'in Clay'in yanına gidip omzunu okşamasını izledim. Kulağına bir şeyler fısıldadı ve Clay sadece başını sallayıp çöpü çıkarmaya geri döndü. Caleb de işinin başına dönmüştü, ben de bunu boya odama dönmek için bir işaret olarak kabul ettim. Ön çamurlukların her birine alev tasarımını şablonlamakla meşguldüm ve iş gününün sona ermesi uzun sürmedi. Caleb'in gitmeye hazır olmasının uzun sürmeyeceğini bildiğimden, boya kıyafetimi hızla çıkardım ve kendimi biraz toparlamak için banyoya koştum. Her ne kadar bugün, gittiği günden beri ailesini ilk kez görecektim olsa da, onlarla tanışacağım için gergindim. Orada olmamın işleri onun için daha da zorlaştıracığından endişeleniyordum ama o bunu umursamıyor gibiydi. Orada onunla olmamı istiyordu, ben de sineye çekmeye ve elimden gelenin en iyisini yapmaya karar verdim.

Caleb banyo odasının kapısını tıklattığında makyajımı tazelemeyi yeni bitirmiştik. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Evet." Kapıyı açtım ve gülümsedim. "Hiç olmadığım kadar hazırım." "O zaman gidelim. Karanlık çökmeden oraya varmak istiyorum."

Başımı salladım ve onu otoparka kadar takip ettim. Harley'inin yanına gittiğinde, bacağını koltuğun üzerine atıp arkasına geçmemi beklerken normalin dışında bir şey yokmuş gibi davrandı. Bunun hakkında konuşmuş olsak da, aslında onunla hiçbir yere binmemiştim. Hep ayrı ayrı ya da benim kamyonetimle gitmiştik, bu yüzden kaskımı takıp arkasına bindiğimde biraz şüpheli hissediyordum. Motoru çalıştırdı ve kaskını taktıktan sonra ellerimi kalçalarına koydum, park yerinden ana yola çıkarken kendimi destekledim.

Diğer yaşlı hanımların neden erkekleriyle birlikte sürmekten hoşlandıklarını aniden fark ettiğimde uzun süre sürmemiştik. Kontrol ondayken, trafiğe girip çıkarken, onun arkasında olduğum için kendimi tamamen güvende hissediyordum. İkimiz de büyük bir viraja girdiğimizde neredeyse bir bütün gibiydik ve ben asla

Bir kez olsun bizi tehlikeye atabileceğinden endişelenmedim. Arkama yaslanıp sürüşün tadını çıkarabiliyordum, güzel manzarayı seyrederken rüzgârın etrafımda dolaşmasına izin veriyordum ve çok yakında tekrar onunla sürüş yapacağımdan hiç şüphem yoktu. Kırmızı ışığa geldiğimizde bana döndü ve "Biliyor musun, motorumun arkasında senin olman iyi hissettiriyor" dedi.

"Evet, öyle." Yol adını nasıl aldığının hikâyesini hatırlayarak gülümsedim ve "Dikkat et de devrilmeyelim. Kaldırımında bir nokta haline gelmemizi istemem."

"Sus, kadın. Benimle güvendesin."

Ona daha fazla eziyet etmemeye karar vererek başımı salladım. "Bundan bir an bile şüphe etmedim."

Işık değişir değişmez tekrar yola koyulduk ve kısa süre içinde Oakland'a doğru ilerliyorduk. Ailesinin evine yaklaştığımızı biliyordum ve eski memleketimizin tanıdık birkaç noktasından geçerken heyecanlanmaya başladım. Caleb'in evinin içine hiç girmemiş olsam da, tam olarak nerede olduğunu biliyordum. Gençken o güzel çiftlik tarzı evin önünden milyonlarca kez geçmiştim. Babasının pamuk tarlasının ortasında, kilometrelerce uzanıyormuş gibi görünen bir araba yoluna sahipti. Sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes almaya çalıştım ama boşunaydı. Evi nihayet görüldüğü anda kalbim hızla çarpmaya başladı. Uzun araba yolundan aşağı inmeye başladığında Caleb'in sırtının sertleştiğini hissettim ve onun da en az benim kadar -hatta daha fazla- gergin olduğunu anladım. Garajın yanına park edip bisikletinden inerken aklımdan neler geçtiğini hayal bile edemiyordum. Kaskını çıkarırken tamamen sessiz kalması ve benim de aynısını yapmamı beklemesi yardımcı olmadı.

Çene şeridinin mandalını açıp başımdan kaydırırken parmaklarım titriyordu. Parmaklarımı hızla saçlarımda gezdirdim ve "Hazır mısın?" diye sorarken gülümsedim.

"Olabileceğim kadar hazırım."

Elimi tuttu ve ön verandaya doğru ilerlerken ben de onu takip ettim. Daha merdivenleri yeni çıkmıştık ki ön kapı açıldı ve annesi dışarı çıktı. Annesi şaşkınlıkla gözlerini açmış, Caleb'e bakıyordu. Birkaç uzun dakikadan sonra, "Caleb?" diye mırıldanırken gözleri dolmaya başladı.

"Selam anne." "Böyle habersiz geldiğim için özür dilerim ama ben-" diye devam ederken sesindeki gerginliği duyabiliyordum.

O daha cümlesini bitiremeden, kız koşarak yanına geldi ve kollarını ona dolayarak, "Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum!" diye ağladı.

Hiç konuşmadı. Bunun yerine, o hıçkırı hıçkırı ağlarken ona sarılarak öylece durdu. Babası aniden kapıda belirdiğinde hâlâ ona sarılıyordu. "Caleb?"

Annesi hemen Caleb'i tuttuğu yerden bıraktı ve kocasına döndü. "Buna inanabiliyor musunuz? O gerçekten burada."

Bay Hughes pek memnun görünmüyordu. Aslında, orada durmuş oğluna bakarken düpedüz iğrenmiş görünüyordu. Bir süre onu inceledi, sonra döndü ve Caleb'in Harley'sini park halinde görünce tiksintiyle başını salladı. Caleb'a dönüp deri Şeytan'ın Öfkesi kesimine baktı. "Yani, sen nesin? Şimdi de motorcu mu oldun? Hayatında yapmayı seçtiğin şey bu mu?"

"Stan, lütfen," diye yalvardı Bayan Hughes. "Yapmayın."

"Sorun yok anne." Caleb babasına bakarak, "Anlamasını hiç beklemiyordum," dedi.

"Çok haklısın, anlamıyorum!" Verandaya çıktı ve eliyle arkasındaki pamuk tarlalarını işaret etti. "Tüm hayatımı bu aileyi geçindirmek için sabah, öğle, akşam çalışarak geçirdim. Gurur duyabileceğin bir şeye sahip olmanı istedim. Bu toprakların senin olmasını istedim ve sen ne yaptın? Gittin ve her yerine sıçtın!"

"Senin toprağını hiç istemedim baba." Caleb, "Çiftçilik hiçbir zaman bana göre değildi. Seninkiydi. Ben farklı bir şey istedim."

"Bu doğru. Büyük futbol yıldızı bir çiftçi olamayacak kadar iyiydi." Bana bakarken gözlerinde öfke parladı. "Şu haline bak. Çöplerle dolaşan uyuşturucu bağımlısı bir motorcu."

"Çizgiyi aşkın."

Caleb'in uyarısını dikkate almayan babası homurdandı, "Lanet olası bir Harrington.

İsteseniz de daha aşağı inemezsiniz."

Caleb babasına doğru bir adım attı ama annesi elini göğsüne koyarak onu durdurdu. Kocasına kaşlarını çatarak bağırdı: "Stan! Bu kadar yeter!"

"Bu aileye yaptığı onca şeyden sonra gerçekten orada durup onu mu savunacaksın!" Parmağıyla Caleb'i işaret ederek hırladı: "Unutma ki annenin evlilik yüzüğünü rehine koyan da oydu, böylece

."

"Bu kadar yeter dedim!"

"İyi. Küçük buluşmanızı yapın." Arkasını döndü ve içeri girdi. "Benden bu kadar."

Kapı çarparak kapandığında, Bayan Hughes dikkatini tekrar Caleb'e çevirdi. "Özür dilerim, tatlım. Babanın nasıl biri olduğunu bilirsin. Kendine gelmesi biraz zaman alacak."

"Biliyorum. Sorun değil. Buraya sadece ikinize de iyi olduğumu söylemek için geldim." Her ne kadar numara yapmaya çalışsa da, elini cebine atıp bir kâğıt çıkarırken acı çektiğini anlayabiliyordum. Kâğıdı ona uzatırken şöyle dedi: "İşte numaram. Bir şeye ihtiyacın olursa ya da sadece görüşmek istersen ara."

"Tamam." Bana dönerek elini uzattı ve "Bu zevki tattığımızı sanmıyorum. Ben Susan."

"Merhaba Susan." Elini sıktım. "Ben Darcy."

"Sizinle tanışmak büyük bir zevk." Caleb'e bakarken gülümsedi. "Sanırım siz ikiniz çıkıyorsunuz."

"Öyleyiz." Caleb kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. "Bugün buraya gelmem için beni ikna eden oydu."

Bana doğru bakarken yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi ve "Bunun için sana sonsuza dek minnettar kalacağım. Onun iyi olduğunu görmenin benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam."

"Rica ederim."

Birkaç dakika daha konuştuktan sonra Caleb, "Geç oluyor. Gitsek iyi olacak."

"Tamam." Susan uzandı ve Caleb'e bir kez daha sarıldı. "Uğradığınıza gerçekten çok sevindim. Umarım ikiniz de tekrar gelirsiniz."

İkimiz de vedalaştıktan sonra, onun bisikletine binip eve doğru yola çıkarken ikimiz de konuşmadık. Caleb Memphis'e dönerken yol boyunca sessizdi. Onu suçlayamazdım, özellikle de babasının davranışlarından sonra. İşlerin daha iyi gideceğini düşünmüştüm ama babasının nasıl tepki vereceğini bilmeme imkân yoktu. Sadece annesinin haklı olduğunu ve zaman içinde babasının yola geleceğini umuyordum. Caleb evimin önünde durduğunda hâlâ kafamda bunları düşünüyordum. Hâlâ sessizdi, bisikletinden indik ve içeri girdik. Kapalı kapılar ardına geçtiğimizde ona döndüm ve "Bugün için gerçekten üzgünüm. Bu şekilde sonuçlanacağını hiç düşünmemiştim."

"Üzülmeni gerektirecek bir şey yok Darcy. Oraya gittiğimde neye bulaştığımı biliyordum." Döndü ve ellerini kalçalarının üzerine koyarak oturma odama baktı. "Peki, nereden başlamak istersin?"

Kafam karışmıştı, "Neye başlayayım?"

diye sordum. "Toplanmaya."

"Paketleme mi? Sen neden bahsediyorsun?"

"Bana aptalı oynama. Bu sana yakışmaz." Beni kendine doğru çekerken kolunu belime doladı. "Şimdi soruya cevap ver. Toplanmaya nereden başlamak istersin?"

"Yani ailenle olanları konuşmayacak mıyız?" "K o n u ş a c a k bir şey yok. Olaylar tam da düşündüğüm gibi gelişti. olur."

Bu konuyu konuşmak istemediği belliydi ama ben yine de peşini bırakamadım. "Baban olduğu için üzgünüm-"

"Pislik mi?" diye alay etti. "Ben buna alışkınım. Senin hakkında söylediklerinden nefret ediyorum. Umarım bunun seninle hiçbir ilgisi olmadığını biliyorsundur. Bütün mesele beni canımın yandığı yerden vurmaya çalışmasıydı."

"Seni kötü hissettirmeye oldukça niyetli görünüyordu. Bu kesin."

"Dediğim gibi, olaylar tam da düşündüğüm gibi gelişti. Eninde sonunda yola gelecektir ve eğer gelmezse, bu onun suçudur." Ciddi tonu hızla değişti ve şöyle dedi: "Şimdi, bu kadar yeter. Anlaşma anlaşmadır. Burayı toparlamanın zamanı geldi."

Kollarımı boynuna dolayarak, "Demek gerçekten birlikte yaşamaya başlıyoruz," dedim.

"Öyleyiz, ama bu sadece başlangıç." Ağzını boynuma indirdi ve beni hafifçe öptü. "Seni yerleştirdikten sonra parmağına bir yüzük takacağım ve sonra-"

"Bekle," diye araya girdim. "Yüzük mü?"

"Beni duydu." Gözleri yoğun bir bakışla benimkilerle buluştu. "Her şeyi istiyorum Darcy ve bunu seninle istiyorum."

"Sanırım bu her şeyi çözer. Birlikte taşınıyoruz." Odada paketlenmesi gereken her şeye bakarken ona, "Kutulara ihtiyacımız olacak. Bir sürü, bir sürü kutu."

"Kulüp binasında biraz var. Clay'i arayıp biraz getirmesini söyleyeceğim."

"Tamam. Sanırım arka taraftaki depoda da biraz var."

Caleb Clay'i aradıktan sonra kulübeye doğru yola çıktık. Caleb kutuları toplamaya başladığında kendimi Maybell'in evine bakarken buldum. KeShawn'ın cenaze töreninden beri onu görmemiştım, taziyelerimi sunmak için gitmiştım. Torununu kaybettiği için yıkılmış olmasını bekliyordum ama iyi görünüyordu. Hatta iyiden de iyi görünüyordu. Ona sorduğumda, sadece onu özleyeceğini ama kötü kararlarının onu yakalamasının an meselesi olduğunu her zaman bildiğini söyledi. Maybell zeki bir kadındı, tahmin ettiğimden daha zeki. Caleb bana birkaç kutu uzattığında hâlâ onun karavanına bakıyordum. "İyi misin?"

"Evet. Ben iyiyim."

Kutuları elinden aldım ve biraz daha almasını bekledim. Tam içeri giriyorduk ki Bayan Frances'in, "Görünüşe göre ikinizin bir projesi var," dediğini duydum.

"Evet, hanımefendi. Var." Tüm bu heyecan içinde iki küçük koruyucu meleğimi unutmuştım. Yıllar boyunca bana çok iyi davranmışlardı ve onları her sabah ve her öğleden sonra göremeyeceğimi düşünmek beni üzüyordu. Onlara "Caleb'in yanına taşınacağım" dediğimde verecekleri tepkiden endişe ediyordum.

"Oh, Darcy. Bu harika bir haber!" Bayan Alice beklenmedik bir heyecanla cevap verdi. "Senin adına çok sevindik."

"Öyle mi?"

"Elbette öyleyiz! İkimiz de iyi bir arkadaşın olduğunu görebiliyoruz. İşlerin bu noktaya gelmesinin an meselesi olduğunu biliyorduk," diye cevap verdi Bayan Frances. "Şimdi, beni yanlış anlamayın. Burada olmanı çok seviyoruz ve seni çok özleyeceğiz."

"Ben de seni özleyeceğim. Hem de çok."

"Kimse sana ara sıra ziyarete gelemezsin demedi," diye alay etti Bayan Alice. "Aslında, gelmezsen ikimiz de üzülürüz."

"Elimden geldiğince sık ziyaret edeceğim."

"Yapacağını biliyoruz." Bayan Frances dikkatini Caleb'a çevirerek, "Darcy'mize iyi davransan iyi edersin, yoksa bana hesap vermek zorunda kalırsın. Anladın mı?"

"Evet hanımefendi. Kesinlikle öyle," diye gülümseyerek cevap verdi. "Ama endişelenmenize gerek yok. Ona çok iyi bakmaya niyetliyim."

"Ben de bunu duymak istiyordum. Şimdi siz ikiniz içeri girin ve toplanmaya başlayın."

"Evet hanımefendi. İlgileniyoruz."

Biz içeri girerken Bayan Alice bize seslendi: "Eğer daha sonra bir molaya ihtiyacınız olursa, gelip bizimle bir içki içebilirsiniz."

"Teşekkürler. Bu teklifinizi kabul edebiliriz."

İçeri girdiğimizde Caleb bana doğru yürüdü ve şöyle dedi: "Orada söylediklerimde ciddiydim. Seni mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Bilmiyor musun?" Kollarımı boynuna doladım. "Zaten biliyorsun."

Eğildi ve beni öptü, uzun ve sert bir şekilde ve beni kollarına aldığı anda, beni vurdu. Caleb Hughes hayatımın önemli bir parçasıydı. O benim geçmişim, bugünüm ve şimdi de geleceğim olacaktı. O benimdi, şimdi ve sonsuza dek.

Sonsöz

ALTI AY SONRA

Yatak odasına geri döndüğümde Darcy'yi aynada kendine bakarken buldum. Dar bir kot pantolon ve uzun kollu siyah bir üst giymişti. Uzun kumral saçları geriye doğru toplanmıştı, boynunun narin kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu ve her zamanki gibi inanılmaz görünüyordu. Zamanımızın az olduğunu biliyordum ama ona doğru ilerlemekten kendimi alamadım. Arkasından yaklaşıırken, ağzımı ensesine indirdim ve omzuna öpücükler kondururken onu kendime çektim. Aynadan bana bakan Darcy, "*Caleb*" diye uyardı.

"Um-hmm."

Ellerim çıplak karnında gezinirken ellerimi gömleğinin eteğinin altından geçirdim. "Bunun için zamanımız yok" diye mırıldanırken başını arkaya eğdi.

"Ne için?"

"*Oyalanmak* için," diye telaşlandı. "Gitmemiz gerek."

"Birkaç dakikamız var," diye yalan söyledim onu yüzüme çevirirken. O itiraz edemedi, sahiplenici ve talepkâr bir öpücükle ağzımı onunkine bastırdım ve aklımda onun için ne olduğuna dair hiçbir soru bırakmadım. Kalçalarını kendime çektiğimde ağzımın içine doğru nefes aldı. "Sana ihtiyacım var... *şimdi*."

"*Caleb*..." diye nefes aldı. Umduğum gibi, çekingenliği kayboldu ve kesimi çıkarmak için uzandı, hızla omuzlarımdan indirdi, sonra yatağa fırlattı. Kollarını başının üzerine kaldırırken alt dudağını ısırdı, ben gömleğinin eteğine uzanıp başının üzerinden geçirirken hevesle bekledi. Çok mükemmeldi.

Parmak uçlarım çıplak teninde dolaştı, ancak göğüslerine ulaştığımda durdu. Ellerimi sütyeninin kaplarının içine sokup onları çıkardım. Ellerim onu çözmek için sırtında dolaşırken kendini kıvranmaktan alıkoyamadı. Başımı göğsüne doğru indirip dilimi hassas etinde gezdirirken Darcy'nin parmakları omuzlarımı kavradı. Diğer göğsüne geçtiğimde nefesi hızlandı ve soğuk hava ağzımın olduğu noktaya çarptığında bir ürperti geçti.

Ağzımı ve ellerimi göğüslerinden çektim, sütyeninin aşağı kaymasına izin verdim ve sonra beline uzandım, uzun bacaklarını ayak bileklerine kadar indirmeden önce kot pantolonunun kemerini açtım. Ellerimi çıplak kalçalarına koydum ve onu çevirdim. Parmaklarımın ucunu iç uyluğu boyunca gezdirirken aynadaki yansımamı izledi ve parmaklarımı bacaklarının arasından geçirdiğimde nefesi kesildi. "Bir saniye daha bekleyemem. Senin içinde olmalıyım."

Kemerimi hızla çözdüm ve fermuarımı indirdim ve aramıza uzanıp kendimi girişine konumlandığımda beklentiyle inledi. Sert bir hamleyle kendimi içine gömerken ellerini şifonyerin üzerine koyarak kendini destekledi. "*Siktir!*"

Vücudu etrafımda sıkılaşıırken dudaklarından bir tıslama kaçtı. Sığ itişlerle ileri doğru sallanmaya başladığımda ellerim göğüslerini avuçlamak için yukarı uzandı. Daha uzun, daha derin darbelerle içine girmeye başladığımda masayı kavrayışı sıkılaştı. Tüm vücudu titredi ve doruk noktası yaklaştıkça nefes alış veriş düzenlenmeye başladı. Etrafına uzandığımda ve onu kenara göndermek için yeterli basınçla onu kızdırmaya başladığımda zevkle nefes aldı.

"Oh, Tanrım! Durma," diye haykırdı orgazmı vücudunda dalgalanırken. Bacakları bükülmeye başladığında ellerim kalçalarını kavradı ve etrafımda spazm geçirmeye devam ederken onu dik tuttu. Vücudum kendi yaklaşan salıverilmemle gerildi ve hızımı artırdıkça itişlerim acımasız hale geldi. Saniyeler sonra, odanın içinde yankılanan tatmin edici bir hırıltıyla onun derinliklerine boşaldım. Hareket etmek istemiyordum. Tekrar gitmeye hazır olana kadar orada kalmak istiyordum ama Darcy bana böyle bir lüksüm olmadığını hatırlattı. "Umm, Caleb... Gitmemiz gerek."

"Sadece bir dakika daha."

"Geç kalacağız."

"Umurumda değil."

"Caleb," diye telaşla öne doğru eğildi ve banyoya doğru ilerlerken kucaklaşmamızdan kurtuldu. "Gitmemiz gerekiyor."

Kot pantolonumu bağladım ve pantolonumu çekerken ona "Sen hazır olduğunda ben de hazırım" dedim.

"Tabii ki öylesin," dedi hışımla. "Neden gidip kamyonu çalıştırmıyorsun? Bir dakika içinde çıkacağım."

"Tamamdır."

Dışarı çıkıyordum ki telefonum çalmaya başladı. Cebimden çıkardım ve ekrana baktığımda arayanın annem olduğunu gördüm. Darcy ile eve gittiğim günden beri, bozulan ilişkimizi düzeltmek için elinden geleni yapıyordu. Haftada en az iki kez kontrol etmek için arıyor, hatta Darcy ve benimle akşam yemeği yemek için eve geliyordu. Ne yazık ki babam onunla gelmedi. Hâlâ kin besliyordu ama ben ondan umudumu kesmemiştim, en azından henüz. "Selam anne. Nasıl gidiyor?"

"Gidiyor. Buraların nasıl olduğunu bilirsin. Baban hâlâ tarlada, ben de çamaşırlarla uğraşıyorum. Sen ne yapıyorsun?"

"Darcy ve ben de tam kapıdan çıkmak üzereydik." Onu acele ettirmekten ne kadar nefret etsem de başka seçeneğim yoktu. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Şey... Baban ve ben seni ve Darcy'yi Pazar günü akşam yemeğine davet etmek istiyoruz. Süslü bir şey değil. Sadece ızgara hamburger falan, kız kardeşin ve onun yeni erkek arkadaşı da burada olacak."

"Babamın bundan haberi var mı?"

"Aslında bu onun fikriydi." Bir an durakladı, sonra devam etti: "İşleri yoluna koymak istiyor ya da en azından bunu deniyor."

"Bunu duyduğuma şaşırdım."

"Baban inatçı bir adam ama seni seviyor Caleb. Aranızdaki bu şeyi düzeltmesi için ona bir şans ver. Senin için değilse bile, benim için bunu yap, lütfen?" diye yalvardı.

Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu duyunca, reddetmem mümkün değildi. "Orada olacağız."

"Teşekkür ederim, tatlım. Pazar günü ikinizle de görüşeceğim."

Darcy evden çıktığında telefonu kapatıyordum. Kamyonete doğru koşarken, "Kimdi o?" diye sordu.

"Anne," diye cevap verdim arabaya binip kapıyı kapatırken. Motoru çalıştırırken ona "Sana yolda anlatırım" dedim.

Tam da beklediğim gibi, Darcy babamın nihayet yola gelmeye başladığını duyunca çok sevindi. Aslında hastaneye vardığımızda hâlâ bundan söz ediyordu. Ön kapıdan içeri girdiğimizde, hepimizin orada olduğu son zamanı düşünmeden edemedim. Kenadee yaşam savaşı veriyordu ve hepimiz onun ve bebeğinin hayatta kalamayacağından endişe ediyorduk. Bir süre, özellikle de başlangıçta, her şey pamuk ipliğine bağlıydı ama ikisi de kurtulmayı başardı. Buna şaşırmamalıydık. Kenadee her zaman güçlü olmuştur ve aynı şeyin kız bebekleri için de geçerli olacağını bilmeliydik. Bekleme odasına girdiğimizde, tüm erkekler çoktan oradaydı ve bebeğin doğumuyla ilgili haberleri beklerken kendi aralarında konuşuyorlardı. En son bizim geldiğimizi fark etmeyeceklerini umarak Darcy ve ben diğerlerinin yanına gidip oturduk.

Yerleşir yerleşmez Gunner bize doğru eğildi ve "Bu suçlu bakışı daha önce de görmüştüm" dedi.

"Ne suçlu bakışı?" Darcy masummuş gibi davranarak sordu.

"Buraya geç geldiğinizde ikinizin takındığı suçlu bakış." "Suçlu bir bakışımız yoktu," diye karşı çıktı Darcy. "Biz sadece biraz trafiğe yakalandığım için yıprandım. Hepsi bu kadar."

"Um-hmm. Sen öyle diyorsan." Gunner gülümseyerek August'a baktı ve "Gördün mü, sana buradaki son kişiler olmayacağımızı söylemiştim ve görünüşe bakılırsa onlar da bizimle aynı şeyin peşindelermiş" dedi.

August başını salladı ve içini çekti. "Ve şimdi babam da dahil olmak üzere herkes neden geç kaldığımızı biliyor."

Tüm gözler Gus'a çevrildi ve hiçbirimiz onun kaşlarını kaldırmış, kollarını kavuşturmuş bir halde Gunner'a baktığını görünce şaşırmadık. Kendisini savunmak için söyleyebileceği hiçbir şey olmadığını bilen Gunner suçu başka yöne çekmeye çalıştı. "Benim suçum değil. Ben masum bir kurbandım."

"Oh, lütfen." August içini çekti. "Hazır öndeyken dur."

Kendini daha fazla gömmeden Blaze, kolunun arasına sıkıştırdığı kızıyla birlikte odaya girdi. "Willow Grace'imiz nihayet geldi!" diye duyururken Kevin gururla onun yanında duruyordu.

Hepimiz etrafta toplanmış, aileye yeni katılan çocuğa göz atarken onu tebrik ediyorduk. Orada durup Blaze'i kızıyla birlikte izlerken gülümsemeden edemedim. Onu bu kadar mutlu görmek güzeldi. Yaşadığı onca şeyden sonra, gezegende bunu daha çok hak eden başka bir adam tanımıyordum. Blaze ve Willow'un üst kata geri dönmeleri gerektiğini biliyordum.

Kenadee, kardeşler ve ben vedalaştık ve yakında döneceğimize söz verdikten sonra hepimiz eve doğru yola koyulduk. Darcy ve ben hastaneden çıkarken, Blaze'in Willow'la birlikte bekleme odasına ilk girdiği anı düşündüm. Onun yirmi bir inç uzunluğunda ve sekiz kilo altı ons ağırlığında olduğunu söyleyerek övünmesine rağmen, ne kadar küçük olduğunu aklımdan çıkaramıyordum. Darcy'ye baktım ve bir gün sahip olacağımız çocukları merak etmekten kendimi alamadım - onun gür kumral saçlarına sahip bir kız ve benim çarpık gülümsememe sahip bir oğul. Düşüncelerimde kaybolmuştum ki Darcy kolunu benimkinin arasından geçirdi ve "Orada neye gülüyorsun?" diye sordu.

"Sadece düşünüyordum."

"Ne hakkında?" diye sordu.

"Hmmm... Bir gün sahip olacağımız bir ev dolusu çocuk hakkında." "Ev dolusu mu?" diye nefes nefese kaldı. "Ciddi misin?"

"Bir, iki... dört ya da beş." Ona uzandım ve kendime çektim. "Umurumda değil."

"Tamam. Bununla çalışabilirim." "Teşekkür ederim" derken kollarını boynuma doladı.

"Ne için?"

"Beni senin sevdiğin gibi sevmek." Duygu gözlerini doldurdu. "Sana kadar, gerçekten sevilmenin nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyordum."

"Seni sevmek kolay, Darcy."

"Onu bilmem ama beni çok mutlu ettiğini biliyorum." "Hazır ol bebeğim, çünkü daha yeni başlıyorum."

SON

Okuduğunuz için çok teşekkürler!

Gunner'a göz atma şansınız olmadıysa: Satan's Fury MC- Memphis'e göz atma şansınız olmadıysa, teşekkür bölümünden sonra kısa bir alıntı var.

Yayınlarla ilgili güncellemeler ve hediye kazanma şansı için haber bültenime kaydolduğunuzdan emin olun. İşte bağlantı:

<http://eepurl.com/dvSpW5>

Ayrıca lütfen beni BookBub'da takip edin:

<https://www.bookbub.com/authors/l-wilder>

Teşekkür

Kitaplarımı olabilecekleri en iyi hale getirmek için zamanlarını ve emeklerini vermeye istekli pek çok harika insana sahip olduğum için şanslıyım. Onlar olmasaydı, karakterlerime hayat veremez ve onların hayatlarını paylaşamazdım. hikayelerini sizinle paylaşmak istiyorum. Aşağıda listelediğim kişilere ve diğer pek çok kişiye, benimle bu yolculuğa çıktığınız için teşekkür etmek istiyorum. Desteğiniz benim için dünyalara bedel ve yaptığınız her şeyi takdir ettiğimi söylerken gerçekten ciddiym. Hepinizi çok seviyorum!

PA: Natalie Weston

Düzenleme/Prooflama: Lisa Cullinan-editör, Rose Holub-Prooför,
Honey Palomino-Prooför

Destekleyenler: Amy Jones, Veronica Ines Garcia, Neringa Neringiukas,
Whynter M. Raven

BETAS/Erken Okuyucular: Kaci Stewart, Tanya Skaggs, Jo Lynn ve Jessey
Elliott

Sokak Takımı: Wilder's Women'ın tüm harika üyeleri (Harikasınız!) **En iyi arkadaşım ve en büyük destekçim:** Annem (Seni ölesiye seviyorum.)

Gunner'dan kısa bir alıntı: Satan's Fury MC-Memphis 5. Kitap'tan kısa bir alıntı ilerleyen sayfalarda yer almaktadır. Blaze, Shadow, Riggs, Murphy ve Gus da bu Memphis serisine dahildir ve hepsini Amazon'da bulabilirsiniz. Hepsi KU ile ücretsizdir.

EXCERPT FROM GUNNER
: SATAN'S FURY MC-
MEMPHIS

Onun Vedası

19 Ağustos 1994

Gus,

Saatlerdir burada uzanmış seni uyurken izliyorum, sadece birlikte geçirdiğimiz zamanı düşünüyorum. Bu yaz hayatımın en güzel birkaç ayı oldu. Dürüstçe söyleyebilirim ki hiç bu kadar mutlu olmamıştım ve hepsi senin sayende oldu. Seni seviyorum, Gus. Seni varlığımın her zerresiyle seviyorum. Benim için çok şey ifade ediyorsun, düşündüğümde çok daha fazla. Seninle, gerçekten sevmenin ve sevilmenin nasıl bir his olduğunu öğrendim. Bu yüzden bu mektubu yazmak çok zor.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca çok düşündüm ve seni ne kadar sevdiğimin ya da senin beni ne kadar sevdiğinin bir önemi olmadığını fark ettim. Bu yeterli değil. Biz iki farklı dünyadan geliyoruz, tamamen farklı yollardan gidiyoruz ve eğer birlikte kalırsak, birbirimizi yok etmekten başka bir işe yaramayacağız. Bunun olmasına dayanamam. Seni çok seviyorum. Bunu sana söylemek kalbimi kırıyor ama Memphis'ten ayrılıyorum. Lütfen kararına saygı göstermeni istiyorum. Beni bulmaya çalışma. Beni aramayın. Hayatıma devam etmenin bir yolunu bulmama izin ver, ben de senin için aynısını yapacağım. İkimizin de bunu atlatabilmesinin tek yolu bu.

Bu benim için kolay bir karar değildi. Aslında senden uzaklaşmak beni öldürüyor, ama içten içe doğru olanın bu olduğunu biliyorum. Lütfen unutma. -Seni bugün seviyorum, dün sevdim, yarın ve her zaman da seveceğim. Bu asla değişmeyecek.

Sevgiler,

Samantha

Önsöz

Deniz Piyadelerine katıldığım da, orduda olmak ve savaşa gitmekle ilgili herhangi bir önyargım yoktu. Bunun kolay olmayacağını bilecek kadar çok şey görmüş ve duymuştum. Hayatımda yaptığım en zor ama en güzel şeylerden biriydi. Kıçımı yırttım, ülkem için savaştım ve kırılmadan ne kadar ileri gidebileceğimi öğrendim. Ama bunun bir bedeli vardı. Uyanık olduğum her an zamanımın dolmak üzere olup olmadığını, son gün batımını görüp görmediğimi ya da son kez başımı çantama koyup koymadığımı merak ettim. Ertesi sabah güneşin doğuşunu görecek kadar uzun süre hayatta kalmayı başarsam bile, aynı cehennemi tekrar yaşamak zorunda kalacağımı bilmenin çok az tesellisi vardı.

Nihayet Amerika'ya, ailemin ve arkadaşlarımla yanına döndüğümde ve kendi yatağım da uyuyabildiğimde ya da sürekli bir tehdit altındaymışım gibi hissetmeden sokakta yürüyebildiğimde huzur bulacağımı sanmışım ama yanılmışım. Bir av tüfeğ i yarası beni eve dönmeye zorlayana kadar ne kadar yanıldığımı hiç fark etmemiştim.

UÇAKTAN İNDİĞİMDE, ANNEMİ KAPIDA BENİ BEKLERKEN BULDUM.

Kapı. Beklendiğ i gibi yalnızdı ve hala yeş il Food and More market önlüğ ünü giyiyordu. Ona doğru yürüdüğ ümü fark ettiğ i anda yorgun gözleri yaşlarla doldu. "Cade!" diye seslendi ve kollarını iki yana açarak bana doğru koşmaya başladı.

Tam bana uzanmak üzereydi ki aniden durdu ve koluma baktı. Omzumdan vurulduktan sonra rekonstrüktif bir ameliyat geçirmem gerekmişti, bu da önümüzdeki birkaç ay boyunca askı takmam anlamına geliyordu. "Ben iyiyim anne."

Parmak uçlarında hafifçe doğruldu ve kollarını dikkatlice boynuma dolayarak bana o meşhur anne sarılmalarından birini yaptı. Lanet olsun. Yetişkin bir adam olmuştum ve onun sarılmaları beni hâlâ çocukken olduğu gibi etkiliyordu. "Seni görmenin ne kadar güzel olduğunu anlatamam, tatlım."

"Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Senin için çok endişelendim. Baban da öyle."

"Biliyorum." Onu çabucak sıktım, sonra da "Seni endişelendirdiğim için özür dilerim" dedim.

"Evde sana bakabileceğimiz bir yerde olduğun için mutluyum." Geri çekilip gülümserken beni hafifçe okşadı. "Seni biraz şişmanlatmak zorundayım." Altı-dört yaşındaydım ve yaklaşık iki yüz kırk kilo ağırlığındaydım. Daha önce

Vurulmuştum, her gün spor yapıyordum ve ne durumda olduğumu biliyordum. Kendime şöyle bir baktım ve ona, "Bir deri bir kemik değilim anne," dedim.

"Bana kilo vermiş gibi görünüyorsun... ve biraz da dikizlenmişsin."

"Evet, şey... son on altı saatini bir uçakta geçirmiş olsaydın sen de biraz bakakalmış görünürdün." O cevap veremedi ben ekledim: "Çantamı alayım, sonra buradan gidebiliriz."

Beni bagaj teslim alanına kadar takip ederken, "Baban bu gece gelmek istedi ama kalabalıkta nasıl olduğunu bilirsin. İkimiz de bizi evde beklemesinin daha kolay olacağını düşündük."

Babam zeki bir adamdı. Çözemeyeceği matematik problemi yoktu, bu da onu şehirdeki en iyi muhasebecilerden biri yapmıştı. Ama her zaman biraz *farklıydı*. Kalabalıkları ya da yüksek sesleri sevmezdi. Tarihi gerçeklerden hava değişimlerine kadar her şeye takılır, her ayrıntıya kafayı takardı ve sevgi göstermeyi pek sevmezdi - annemle birlikte olduğu zamanlar hariç. Anneme karşı her zaman farklıydı; ona dokunur, elini tutar ve hatta sarılırdı. Hep bunun bir kısmının bana da geçmesini ummuştum ama hiç geçmedi. "Sorun değil anne. Burada olmasını beklemiyordum."

"Seni görmeyi gerçekten dört gözle bekliyor."

Bunun doğru olmadığını bilmeme rağmen, "Ben de onu görmek için sabırsızlanıyorum" diye cevap verdim.

"Ve biz oraya vardığımızda Brooklyn evde olacak."

Spor çantamı taşıma bandından kaldırıırken, "İyi idare ediyor mu?" diye sordum.

"Kız kardeşini bilirsin... O her zaman hareket halindedir." Annem omuz silkti. "Ama sanırım bu iyi bir şey. Onu beladan uzak tutuyor."

Dışarı çıkıp otoparka gittik ve annemin arabasına vardığımızda, o bagajı açtı ve ben de çantamı içeri attım. Bagajı kapattım ve sonra ikimiz de arabaya binip eve doğru yola koyulduk. Arabayı sürmeye başlayalı çok olmamıştı ki derin bir iç çektiğini duydum. Ona baktım ve karanlıkta bile gözlerinin altındaki koyu halkaları görebiliyordum. "Yine çift vardiya mı çalışıyorsun?"

"Hayır... Sadece uzun bir hafta oldu." "Nedenmiş o?"

"Bu konuyu şimdi konuşmayalım," diye araya girdi ve hemen konuyu değiştirdi. "Odanı senin için hazırladım ve rehabilitasyon randevularını ayarladım. CJ ve Dalton yerleştikten sonra gelip seni görmeyi planlıyorlar."

"Bu harika olurdu."

Lisedeki en iyi arkadaşlarımı görmeyeli yıllar olmuştu. Hepimiz yollarımızı ayırmıştık, bu yüzden "CJ ve kız arkadaşı Adeline'in hamile olduğunu biliyor muydun?" dediğinde şaşırmıştım.

"Bunu duymamıştım."

"Bunun planladıkları bir şey olduğunu sanmıyorum ama... bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsiniz."

Annem arabayı garajın önüne çekene kadar kasabadaki son dedikodular hakkında gevezelik etmeye devam etti. Park eder etmez dışarı çıktım, çantamı aldım ve onu ön kapıya kadar takip ettim. İçeri girmemi işaret ederek, "Sen yerleş, ben de yemeğe başlayayım. Domuz pirzolası ve patates püresi yapıyorum."

"Tamam, kulağa hoş geliyor." Oturma odasına girdiğimde, babamı önünde televizyon tepsisiyle koltuğunda otururken buldum. Yamalarından birini büyüteçle inceliyordu, daha önce binlerce kez yaptığını gördüğüm bir şeydi bu. Çocukken başlayan bir hobiydi bu. Ailesi arkadaş edinmesine yardımcı olmak umuduyla onu izcilere yazdırmıştı. Arkadaş edinmesi için yaptıkları plan tutmamış olsa da

yamalara ilgi duymaya başladı. Bu ilgi bir takıntıya dönüştü - yetişkinliğine de taşınan bir takıntı. Yanına gittiğimde başını bile kaldırmadı. "Selam baba. Nasıl gidiyor?"

"Güzel."

İçimi kaplayan reddedilme duygusunu bastırdım ve bir kez daha dikkatini çekmeye çalıştım. "Yeni yamalar mı aldın?"

"Um-hmm." Bana dönüp bakmadan uzun, dar yamayı kaldırdı ve "Bu bir Unteroffizierschule manşet unvanı" dedi.

"Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, baba."

Sanki ansiklopediden okuyormuş gibi, "*Unteroffizierschule* Almanca'da Astsubay Hazırlık Okulu anlamına geliyor. Alman ordusu bu okulu alt rütbelileri liderlik ve inisiyatif konusunda eğitmek için kurdu. Öğrencileri sonunda subay oluyordu."

"Vay canına, bu gerçekten bir şey."

"Ayrıca bir dizi İkinci Dünya Savaşı Alman kırsal polis yaka etiketi bulundu."

"Oh, gerçekten mi?" Bir zamanlar babamın bana çok az ilgi göstermesi ya da hiç ilgi göstermemesi beni rahatsız ediyordu, ancak büyüdükçe bunun onun hatası olmadığını fark ettim. Babamda Asperger Sendromu vardı. Hiçbir zaman umduğum gibi bir baba olamayacağı gerçeğini kabul etmekten başka çarem yoktu. "Bunlar iyi mi?"

Bir çocuk gibi onu vücuduna yaklaştırdı ve "Evet, çok iyi" diye cevap verirken onu korudu.

"Bu harika, baba." Odama doğru ilerlerken ona, "Ben gidip yerleşeceğim," dedim. Cevap vermeden dikkatini tekrar büyütecine verdi ve her zamanki gibi sanki odada hiç bulunmamışım gibi davrandı.

Üst kattaki odama çıktım ve yatağa uzandım. Eski Bon Jovi posterime bakarken, burada olmanın ne kadar farklı hissettirdiğine şaşırdım. Her şey bıraktığım gibiydi ama nedense bu lanet evdeki her şey farklı görünüyordu. Bir zamanlar evim gibi hissettiğim yer şimdi bana tamamen yabancıydı.

Sonraki birkaç gün boyunca bu his daha da güçlendi. Liseden arkadaşlarım beni görmeye geldiklerinde sanki tamamen yabancı gibydiler. İlk birkaç dakikadan sonra konuşmalar zoraki ve garip bir hal aldı. Annem ve kız kardeşimle bile konuşamıyordum. Sanki kafamın içinde sıkışıp kalmıştım ve kimseye söyleyecek doğru kelimeleri bulamıyordum. Kendime bunun geçeceğini, her şeyin normale döneceğini söylemiştim.

Ama olmadı. Her yeni günle birlikte işler daha da kötüye gidiyor gibiydi. Babamın başına gelenler bile kafamı kurcalıyordu. Benimle hiç konuşmuyor ya da beni önemseydiğini göstermiyordu ve ben de buna uyum sağlamıştım. Bir şeylerin değişeceğini ummayı bırakmıştım ama içimde biriken kızgınlığın her an patlayacakmışım gibi hissetmeme neden olduğunu hissedebiliyordum. Buna dayanamıyordum. O evden ve kafamdan siktir olup gitmem gerekiyordu, yoksa aklımı kaybedecektim. Anahtarlarımı aldım ve aşağıya indim. Tam ön kapıdan çıkmak üzereyken annem bana seslendi, "Cade? Bekle! Nereye gidiyorsun?"

"Ben dışarı çıkıyorum."

"Yine mi?" Yüzünden şaşkınlık ifadesi geçti. "Bir sorun mu var?" "Hayır, anne. Ben sadece-"

Sözümü keserken bana o bakışlarından birini attı, "Sen sadece *nesin*, Cade?"

"Bunu daha fazla yapamam. Bu çok fazla."

"Neden bahsediyorsun sen? Ne çok fazla?"

"Her şeyi. Bu ev. Bu kasaba." "*Baba*" diye homurdanırken sinirli bir nefes verdim.

"Yaşadığın onca şeyden sonra eve dönmenin kolay olmadığını biliyorum ama seni seviyoruz tatlım. Burada bizimle olman hoşumuza gidiyor."

"Neden sürekli *biz deyip* duruyorsun?" Öfkelendim. "Ölü ya da diri olmam babamın umurunda bile değil."

"Bu doğru değil, Cade. Baban seni seviyor."

Başımı sallayarak, "Evet, doğru. Beni bir kez bile düşünmedi ve sen de bunu çok iyi biliyorsun."

"Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum." Babamın ofisine girdi ve değerli yamalarını sakladığı cam vitrine doğru yürüdü. Üst kapağı açarken, "Sen eğitim için ayrıldıktan birkaç gün sonra baban yeni bir koleksiyona başladı," diye açıkladı.

Çantaya baktım ve mühür ve armadan eski gazi armalarına kadar çeşitli Deniz Kuvvetleri armalarıyla kaplı olduğunu görür görmez göğsüm sıkıştı. "Ne kadar çok var."

"Biliyorum tatlım. Bunu göstermekte iyi olmayabilir ama her gün aklında sen varsın."

"Bilmiyordum" diye mırıldanırken içimdeki duygunun arttığını hissedebiliyordum.

"Biliyorum." Annem babamı her zaman benim asla anlayamayacağım bir şekilde anlamıştı. Anlayabildiğim kadarıyla babam beni hiç düşünmemişti, ama orada durup o yamalara bakarken aksini düşünüyor gibiydi. Kolunu sırtıma doladı ve beni rahatlatmak için elinden geleni yaparak, "İşte bu yüzden bunu görmeni istedim," dedi.

O yamaları görmek, babamın aklından geçtiğimi bilmek benim için çok şey ifade ediyordu. Bu farkındalık, duvarlar üzerime kapanıyormuş gibi hissetmeme neden oldu. Nefes alamıyordum. Kendimi tamamen kaybetmeden önce biraz hava almam gerekiyordu. Eğildim ve yanağından öptüm. "Birkaç saat içinde döneceğim."

Aceleyle evden çıktım, kamyonetime bindim ve motoru çalıştırdım. Aklımdan geçen düşüncelerden kaçabileceğim tek bir yer vardı: Danver's Pub. İçeri girdiğimde, tıpkı beş yıl önceki gibi görünüyordu. Müzik kutusunda bile aynı lanet şarkılar çalıyordu, ama müzik ya da dekor umurumda değildi. Bir içkiye ihtiyacım vardı. Hem de bir sürü. Tezgâha gittim, üç shot soğuk votka sipariş ettim ve birbiri ardına mideye indirdim. Üç tane daha sipariş ettim, hemen onları da mideye indirdim ve tam üç tane daha sipariş edecektim ki bir adam gelip yanıma oturdu. Ona hızlıca bir göz attım ve Şeytan'ın Öfkesi kesimi giydiğini görünce içimi huzursuz bir his kapladı. MC'leri kimseden bir bok almayan bir grup belalı olarak bilinirdi ve taktığı yamaya bakılırsa yanımdaki bu adam içlerindeki en büyük belalıydı. İri yarı bir adamdı, belki kırklı yaşlarının sonundaydı ama formdaydı ve kendi başının çaresine bakabilecek gibi görünüyordu. Barmeni çağırdı ve "Bize bir içki daha getir." dedi.

Barmen başıyla onayladıktan sonra altı shot bardağını tezgâha koydu ve hızla ağzına kadar doldurdu. "Başka bir şey var mı?"

"Şimdilik... sadece hesabımı açık tut." Shot bardaklarından birini kaldırdı ve "Bir adın var mı evlat?" diye sordu.

"Cade."

"Askeri kesimi fark etmeden edemedim. Orduda mısın?"

"Öyleydim." "Daha birkaç gün önce döndüm" diye cevap verirken elimi başımın üstünde gezdirdim.

"Şerefine, Cade. Hizmetin için teşekkürler." Eliyle benim içkilerimi işaret etti ve benimkileri kaldırmamı bekledi, sonra ikimiz de geri attık. "Peki, geri dönme planın var mı?"

"Hayır. Hayatımın o bölümünün kapandığından oldukça eminim. Omzum bunu garanti ediyor."

"Omzuna ne oldu?" "Kurşun rotator manşetimi mahvetti."

"Lanet olsun." Bir kadeh daha içmek için uzanırken başını salladı. "Bu zor bir durum, ama gençsin, farkına bile varmadan yeni gibi olacaksın."

"Kendinden oldukça emin görünüyorsun."

"Çünkü öyleyim," dedi ve tişörtünün kolunu geri çekerek benimkine benzer bir yarayı ortaya çıkardı. "Çok acıdı ama sonunda iyileşti ve seninki de iyileşecek."

"Bildiğim iyi oldu." Bir kadeh daha içtim, sonra hemen bir sonrakine uzandım. "Tur için teşekkürler."

"En azından bunu yapabilirim. Ne de olsa bu gece kafayı bulmaya oldukça kararlı görünüyorsun, ben de sana yardım edebileceğimi düşündüm."

"Kafamı boşaltmam gerekiyordu."

"Votka bu konuda sana yardımcı olmaz."

"Belki değil, ama geçirdiğim günden sonra denemeye değer." "O günlerden biri miydi, ha?"

"Evet," diye mırıldandım. "Öyle de denebilir."

"Hayatın bazı sert yumruklar atma şekli vardır... bazıları diğerlerinden daha serttir." Gözlerimin içine baktı. "Sadece darbeyi kabul etmeli ve ayağa kalkmanın bir yolunu bulmalısın."

"Çok fazla darbe aldım, dostum. Artık ayağa kalkmanın bir anlamı var mı emin değilim."

"Elini kalbinin üzerine koy." İstedğini yaptığımda sessizce bekledi. "Bunu hissediyor musun? Kalbin attığı sürece bir amacın var demektir. Sadece bunun ne olduğunu bulmalısın."

"Deniyorum ama bu çok zor." Elimi yüzümde gezdirdim ve iç çektim. "Lanet olası her şey ayrıldığı zamanki gibi."

... ailem, evim, tüm bu lanet şehir, ama çok farklı hissettiriyor. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Çünkü sen değiştin. Ayrıldığın zamanki adam değilken her şeyin aynı olmasını bekleyemezsin."

"Yine de ben hâlâ benim."

"Evet, ama şimdi kendinin farklı bir versiyonusun." "Daha önce hiç ata bindin mi?" diye sorarken gözleri kısıldı.

"Motosiklet mi?"

"Lanet olası bir mopedden bahsetmiyorum, evlat," diye alay etti.

Omuz silktim. "Gençken birkaç kez ata bindim ama hiç kendime ait bir atım olmadı."

"Tekrar denemenin zamanı gelmiş olabilir." "Belki de öyle."

"*Belki* bir cevap değildir, evlat." Sonra bana doğru eğildi ve şöyle dedi: "Bu hayatta öğrendiğim bir şey varsa, o da sadece almadığımız şanslar için pişmanlık duyduğumuzdur. Senin için bu şansı kullanma zamanı geldi."

"Seni anlıyorum." Son atışımı yapmak için uzandım ve ekledim, "Ama bir motosikletim yok, olsa bile bu omuzla süremem."

"Bu iki sorun demek, evlat." Kıkırdadı. "İkisi de zamanla çözülebilir."

Elini cebine attı, bir kart çıkardı ve bana uzattı. "Adım Gus. Ayağ a kalktığında kulüp binasına gel. O gezintiye birlikte çıkarız."

"Kulağ a hoş geliyor. Bunu yapacağım."

"Dört gözle bekliyor olacağım." Son kadehini de bitirdikten sonra ayağ a kalktı ve uzaklaşmaya başladı. "Gönlünce iç. Sadece eve bırakmayı unutma, evlat."

"Yapacağım."

Bana *evlat* demesinde beni etkileyen bir şey vardı. Her ne kadar tuhaf görünse de, bunu gerçekten kastetmiş gibi hissettim. O ana kadar bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. O tek kelime beni Gus'ın bana verdiği karta bakmaya itti ve o anda o yolculuğ a onunla birlikte çıkacağımı biliyordum. Bilmediğim şey ise bu kararın hayatımı nasıl sonsuza dek değıştireceğiydi.

Topçu

"Bana bir saniye ver," diye seslendim Blaze'e. "Hemen döneceğim."

"Whoa... Nereye gidiyorsun?" Otoparkı geçmeye başlamamı izlerken gözleri kısıldı. "Geç kalacağız."

Blaze, Shadow, Murphy ve onların yaşlı kadınlarını benzin istasyonuna kadar takip ediyordum ki otoparktaki muhteşem bir esmer dikkatimi çekti. Arabasının önünde bir ileri bir geri volta atıyordu. Tam emin olamadım ama cep telefonu ile biriyle konuşurken ağlıyor gibi görünüyordu. Geri döndüğümüzde hala oradaydı ve bir şeylerin yanlış gittiğini düşündüm. İhtiyacı olan bir kadınla ilgili beni etkileyen bir şey vardı, özellikle de günah için yapılmış kıvrımlara sahip ateşli bir kadınsa. Ona doğru yürümeye devam ederken Blaze'e dönüp baktım ve "Hayır, yapmayacağız. Bir dakikaya geliyorum."

"Um-hmm. Bu saçmalığı daha önce de duymuştum," diye yakındı. Kulübün başçavuşu Murphy iyi bir adamdı, her zaman kurallara göre oynardı ve asla bir kardeşini hayal kırıklığına uğratmazdı, bu yüzden "Kızları hâlâ bırakmamız gerekiyor ve kiliseye geç kalırsak Gus çok kızacak" dediğinde şaşırmadım.

"Size söyledim... Geç kalmayacağız."

Kadına yaklaşırken, "Bundan emin misin?" dediğini duydum. Yanımızdan bir rüzgâr geçti ve kadının uzun, siyah saçlarının yüzünün etrafında dalgalanması beni hemen büyüledi. Vay be. Sanki her şeyin ağır çekimde ilerlediği romantik bir kız filminin içine çekilmiş gibiydim. Kendimi aptal durumuna düşürmeden önce bundan kurtulmalıydım. Devam ederken saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı, "Emin değilim. Sanırım yaklaştım ama yanlış çıkışa saptım."

Merak etme, bir yolunu bulacağım." Kısa bir duraksamadan sonra, "Sana haber veririm" dedi.

Aramayı sonlandırdığında, en iyi gülümsememi takındım ve "Kayıp mı oldun, hayatım?" diye sordum.

Muhteşem esmer bir an için bana baktı ve koyu renk gözleri hızla üzerimde gezindi. Belli ki yakışıklılığımın etkilenmemiştir, telefonuna baktı ve "Hayır" dedi.

"Bundan emin misin... çünkü cennetten çok uzaktasın."

Başımı yana eğdim ve gülümsedim, klişe tavlama cümledeki espriyi bulmasını umuyordum. Ne yazık ki, hiç etkilenmemiştir. Onun yerine sözlerim havada asılı kaldı, telefonuna bakarken tamamen göz ardı edildi. "Eminim yeterince iyi bir adamsındır ama şu anda bunun için gerçekten vaktim yok."

"Tamam o zaman. Bana nasıl yardımcı olabileceğimi söyle." Onunla ne yapacağımın emin değildim. Buralı olmadığını biliyordum, aksi takdirde park yerinde durup etrafındaki her haydutun onu kontrol etmesinin ne kadar tehlikeli olduğunu bilirdi. Onları suçlayamazdım. Kalçalarını saran kot pantolonu ve dekolteli tişörtüyle tam bir afet gibiydi. Hiçbir şey giymeden nasıl görüneceğini ancak hayal edebilirdim. Sadece bu düşünce bile kendimi yeniden ayarlamamı zorlaştırıyordu. Ne yazık ki, onun üzerinde aynı etkiyi yaratamadım. Aslında, güneyli cazibemden etkilenmemiş görünüyordu ve beni tamamen görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. Çekip gidebilir, egomdan geriye kalanları sağlam tutabilirdim ama bu çok kolay olurdu. "Cidden... nerede olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

"Aslında var. Memphis'teyim ve" -dükkanın önündeki tabelaya baktı- "Frayser Yolu üzerindeki Citgo benzin istasyonundayım."

"Frayser'da olduğunu biliyor musun?"

"Umm... Evet." "Neden?" diye sorarken kaşları çatıldı.

"Buralar pek güvenli sayılmaz, sevgilim." Çenemi kaldırdım ve başımla binanın yan tarafında esrar içen serserileri işaret ettim. "Buralarda gerçekten kötü insanlar var."

Yırtık kot pantolonumu, deri kesimimi ve dövmelemlerimi incelemek için bir an durduğunda bakışları aşağı doğru kaydılar. Başını salladı, sonra kırptı, "Peki ya sen? Sen de onlardan biri misin?"

"Kime sorduğunuza bağlı."

"Um-hmm. Tahmin etmem gerekirse, sen ve arkadaşlarının en az oradaki adamlar kadar, *hatta daha da* tehlikeli olduğunuzu *söyleyebilirim*." Eğik bir kaşla

"Ne olursa olsun, burada olmasaydın çoktan gitmiş olurdum... *bilirsin* işte, dikkatimi dağıtıyorsun."

"Bu benim olduğu kadar senin de suçun." Gözlerimin yavaşça onun üzerinde gezinmesine izin verdim, her bir muhteşem santimini incelemek için zaman ayırdım, "Eğer bu kadar güzel olmasaydın, burada seninle konuşuyor olmazdım. Ayrıca, en azından yardım etmek için yapabileceğim bir şey olup olmadığını görmeye çalışmalıyım. Burada tek başınayken başına bir şey gelmesini istemezdim."

"İyisin. Hakkını vermeliyim." Başını salladı ve alay etti, "Parlak zırlı sıradan bir şövalye, ama benimle vaktini boşa harcıyorsun. Ben iyiyim."

"Bundan emin değilim." "Burası senin gibi birine göre bir yer değil, eğer kaybolursan, gitmeye çalıştığın yeri bulmana yardım etmekten memnuniyet duyarım" diye eklerken yüzümde bir sırıtma belirdi.

"Teşekkürler, ama sanırım ben bu işi çözdüm." Arabasına bindi ve kapısını kapatmadan hemen önce bana baktı ve "Belki bir sonraki zor durumdaki genç kız konusunda daha şanslı olursun" dedi.

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan arabasını çalıştırdı ve otoparktan çıktı. Ana yola çıkışını izledim ve birkaç dakika sonra arka farları trafiğin içinde kayboldu. Arkamı döndüğümde, Harley'lerinin üzerinde yaşlı kadınlarıyla birlikte oturan ve yüzlerinde aptalca bir sırıtışla beni izleyen adamları gördüm. Onları görmezden gelmek için elimden geleni yaparak yanlarına gittim, motoruma bindim ve motorumu çalıştırıp birkaç kez devirdim. Kardeşlerim hiç kımıldamadı. Orada öylece oturup üç ahmak gibi bana baktılar. "Ne oldu?"

"Motorun yağ mı yakıyor?" Blaze yüzünde bok yiyen bir sırıtışla dürttü. "Oh, hayır. O sadece *sensin*."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Kıçın az önce duman oldu."

"Sen neden bahsediyorsun? Ben sigara içmedim."

Shadow başını sallayarak, "Numarasını aldın mı... hatta adını bile?" diye sordu.

"Hayır."

Shadow kulübün infazcısıydı. Genellikle oldukça sessizdi, içine kapanıktı ve ürkütücü bir gerginlik içindeydi. Normalde etrafta dolaşan biri değildi ama bu onu katılmaktan alıkoymadı. "O zaman *kıçın az önce duman* oldu."

"Hepinizi sikeyim."

Rider omuz silkti. "Onları gördüğümüz gibi çağırıyoruz."

"Bunu yanlış gördün. O hatunu tavlamaya çalışmıyordum," diye karşı çıktım. "İyi bir yardımsever olmaya çalışıyordum."

"Um-hmm... Biliyorsun, bu saçmalığı bir dakika bile yutmayacağız, kardeşim," diye alay etti Shadow. "Kabul et artık. Üstünlüğünü kaybettin. O kadar kötüleşti ki, mahallede bir hatunu bile tavlamayyorsun."

"Adamı rahat bırak," diye yaygara kopardı Alex. Shadow'un yaşlı hanımıydı ve gerçekten çok tatlı bir hatundu. Onu her zaman çok sevmişimdir, özellikle de şimdi. "En azından denedi."

"Denedim ve başarısız oldum," diye şaka yaptı Blaze.

Kenadee öne doğru eğilerek bana baktı ve "Seni etkilemelerine izin verme Gunner. Hepsini kazanamazsın."

"Teşekkürler, Kenadee." Çocuklar cevap vermeye fırsat bulamadan geri çekilmeye başladım ve "Kızların evine gitmemiz gerektiğini sanıyordum" dedim.

Blaze, Shadow ve Murphy'ye bakarak, "O haklı. Gitsek iyi olacak."

Hızlıca başlarını sallayarak motorlarını çalıştırdılar ve teker teker benzin istasyonundan çıktık. Otoparktan çıkarken o güzel esmer kızı düşündüm ve numarasını almak için daha fazla uğraşmadığım için kendime lanet ettim. Sadece ona bakarak bile onun hayatta bir kez karşılaşılabilecek türden bir kadın olduğunu söyleyebilirdim. Parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum ama aslında bunun en iyisi olduğunu biliyordum. Dikkatimin dağılmasına ihtiyacım yoktu, özellikle de koşu yaklaşırken. Gus Memphis şubesinin başkanı olduğu günden beri, burayı bugünkü haline getirmek için canla başla çalışmıştı -Güney'in en kötü şöhretli kulüplerinden biri. Kolay olmamıştı. Böylesine tehlikeli bir bölgede hak iddia etmek büyük bir mücadele gerektiriyordu ama o bunu başardı. Dahası, bunu inançlarından ödün vermeden yapmayı başarmıştı. Her zaman kardeşlerine sadık kaldı, bizi her şeyin üstünde tuttu.

-Bu, onun ihtiyaçlarını ikinci plana atmak anlamına gelse bile. Hepimizin ona saygı duyması ve sorgusuz sualsiz peşinden gitmesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Murphy ve diğerleri yaşlı kadınlarını bırakırken ben de peşlerine takıldım, sonra da onları kulüp binasına kadar takip ettim. Biz oraya vardığımızda diğerleri çoktan konferans salonunda toplanmaya başlamıştı. Gus koşunun son detaylarını gözden geçirmek için hepimizi çağırmış, öncesinde, sırasında ve sonrasında neler beklendiğini tam olarak bilmemizi sağlamıştı. Bu özel koşu hepimiz için çok önemliydi. Gus, Başkan Cotton ile birlikte çalışmıştı.

Washington şubesinin, diğer şubeler arasında bir boru hattı oluşturarak yarı zamanda iki kat fazla ürün dağıtmamızı sağlaması. Bu hattın oluşturulmasından bu yana sevkiyatlarımız neredeyse iki katına çıktı ve bu da bugüne kadarki en büyük teslimatlarımızdan biri oldu. Her şeyin tam olarak planlandığı gibi gittiğinden emin olmak bizim için önemliydi.

Herkes yerine oturduktan sonra Gus ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Size bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum çocuklar. Bu koşuyu ilk kez yapmadığımızı biliyorum. Şimdiye kadar işlerin yürütülme şekli konusunda kendinizi oldukça rahat hissediyor olmalıydınız, ancak bunun kafanıza girmesine izin vermenizi istemiyorum. Şu an hiçbirinizin rahata kavuşma zamanı değil. Aklınızı oyunda tutmalısınız. Tetikte olun. Sorunlar ortaya çıkmadan önce onları arayın. Arkanızı kollayın. Her zaman birilerinin izlediğini varsayın, çünkü bu konuda tetikte olmazsak, uğruna çalıştığımız her şeyi kaybedeceğiz. Anladın mı beni?"

"Anlaşıldı. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağız Prez," diye güvence verdi Riggs.

"Yapmayacağını biliyorum evlat. Hiçbiriniz yapmayacaksınız." "Fury'ye katılmak için hepimizin farklı nedenleri vardı. Yaşam tarzı. Özgürlük. Yolculuk. Bizi buraya getiren ne olursa olsun, hepimiz aynı sebepten dolayı kaldık... Aile. Bu kulüpte birbiri için kurşun yemeyecek tek bir kişi bile yok ve bizi ayakta tutan tek şey de bu. İşler zorlaştığında bile... sizi kıracağını düşündüğünüz kadar zorlaştığında, her zaman arkanızı kollayan bir kardeşiniz olduğunu bilirsiniz. Bu yüzden, bu koşuya hazırlanırken bunu hatırlayın. Her birinizin bu işin sorunsuz geçmesi için üzerinize düşeni yapmanızı istiyorum."

DAHA FAZLASI İÇİN GUNNER'A GÖZ ATMAYI UNUTMAYIN: ŞEYTAN'IN ÖFKESİ MC-

Memphis Amazon'da.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

